O priveam din spate cum se duce

O priveam din spate cum se duce

Mă gândeam că la mijlocul distanţei dintre cer şi pământ se află tot cer.

— Auzi, ca ultimă dorinţă, poţi să-mi dai un cer frumos?

— Cerul e cer, nu se ia pe gustate.

— Nu pot să-i dau un dop să-l încerc, aşa, ca pe pepene?

— Cu ce?

— Cu privirea.

— Bine, priveşte-l repede. Oricum, dacă nu îţi place, poţi să închizi ochii. Ştii bine că după ce-ţi zbor creierii, mori în câteva secunde. Meriţi o moarte curată, nea Martin.

Vocea academică din celălalt capăt al ţevii pistolului era plată şi lipsită de pasiune ca un arici călcat de trei camioane.

— Ai dreptate, prefer să-l privesc, oricum ar fi. Dacă închid ochii o să mă simt ca atunci când merg la drum lung cu aerul condiţionat dat pe recirculare, de mă ia capul.

Mă uitam spre cer şi îmi priveam viaţa din spate, cum se duce. Fugea. Am rugat-o în gând să se mişte ceva mai încet. Mă ducea şi pe mine mintea că nu prea mai e timp să despic firul dacă am trăit bine sau rău, frumos sau urât. Timpul îmi fugea şi el, grăbindu-se după vremurile scurse, a dracului prietenie. O certitudine mă mângâia însă drăgăstos: da, am avut o viaţă plină. Da, am trăit. S-a auzit piedica ridicată. S-a auzit şi împuşcătura.

Am trăit.

*

**

— Mâine tai un pui d-ăla mare, avem carne vreo două zile, vezi de frati-tu să-şi facă juratele alea de compuneri ca să nu se enerveze iar tac-tu şi să vă încingă.

Mama, biata de ea, draga de ea. Aşa de mult ne iubeşte, că sor-mea mai mare n-a mai suportat privirea ei

de cloşcă de serviciu, veşnic în gardă, aşa că s-a tirat prima de acasă. Aha, adică a fugit în lume cu norocul, iar norocul ăsta a înghiţit-o tare bine, de nu i s-a mai dat de urmă. Mă aşteptam ca dispariţia ei să schimbe oareşce cu ai mei. S-a schimbat ceva, luam mai multă bătaie, tot trebuia împărţită cuiva şi porţia ei.

— Bine, mamă, aşa fac.

— Vezi şi tu, Martin, cum te porţi cu el şi ce îi zici sor-tii mai mici, ca să nu-i mai iasă zilele astea din cuvânt lu' Mutu.

Mutu era tata, aşa îi zicea tot satul. Nu prea vorbea când era treaz şi în general nu prea bea, din păcate pentru noi. Nu, nu glumesc, tata era pâinea lui Dumnezeu doar când era ciupit, atunci cânta la fluier sau la ceteră, din gură şi cu versuri închipuite de el, improvizate sau amintite.

Când era treaz era campion pe sate la ţâfnă, sportul lui preferat şi din păcate îi sărea cam des mâna din umăr spre noi, ai casei, împărţind scatoalce în loc de cuvinte.

Tata coborâse la noi, în câmpie, după ce trecuse două rânduri de munţi, dinspre moroşeni spre Dunăre. O fi avut vreun ulcior de dus la apă.

Mâncam la fel de prost sau de bine ca mai toţi cei din sat. Aveam carne la masă cam o dată pe lună, rareori mai des, de-asta se ruga mama de mine să mă port cu mănuşi, ca să nu ne zburătăcească tata de la masă şi să rămânem iar flămânzi.

— Firicele, hai mă, frăţică, să facem temele, că mâine taie mama un pui.

— Nu, bă, că oricum rămânem cu burta goală şi buzele umflate.

Avea dreptate prăpăditul, el o încasa cel mai tare, că era favoritul lui tata şi stătea lângă el la masă, de-asta era primul cu buza umflată sau măcar un obraz colorat. Când tata mânca verzituri avea mai puţină tragere de inimă la poceală şi ne ardea mai în dorul lelii, dar dacă ferească sfântul apuca să mănânce ceva mai de Doamne-ajută, ehe, atunci să te ţii, Firicele tată. Ultima oară abia mai stătea în

pat, era încins cu cureaua lată şi măsurat de sus până jos, vai mama lui.

— Hai, mă, Firicele, că tu doar scrii şi eu îţi dictez.

— Nu vreau, n-auzi, că tot aia e. Sunt bătut în cap şi pace, tot degeaba te mai căzneşti şi tu cu mine.

— Dacă nu vrei să fii şi mai bătut în cap, treci la scris!

Era cu doi ani mai mic decât mine, trecea a şasea. Eu treceam a opta. De fapt era doar un an jumate între noi doi, dar pe mine mă dăduseră mai devreme la şcoală.

— Despre ce ai de scris?

— Am trei compuneri şi tema la gramatică.

— La mate nu ai?

— La mate m-a controlat săptămâna trecută, am luat doar câteva şuturi în cur şi două-trei palme, nu mai ştii?

— Şi dacă te controlează iar?

Firicel a ridicat din umeri, resemnat şi aproape nepăsător.

— Hai, mă, bine, măcar să apuc să mănânc şi eu ceva…

A apucat să mănânce de toate, chiar dacă i-am dictat eu compunerile şi i-am făcut temele la mate, la gramatică şi la muzică. Uitase că avea de terminat o planşă la desen. Tata nu uitase, l-a desenat temeinic.

*

Într-a noua am plecat la liceu, la oraş, stăteam la internat cu bursă de merit. Mă felicitase şi secretarul de partid pe judeţ de rezultatele mele la învăţătură. Tata radia de bucurie, m-a cârpit o singură dată, în joacă:

— I-a prins bine niţică educaţie de acasă, cât ne-am priceput şi noi, toarşu prim, că e ruptă din rai, hă hă.

Când s-a născut Firicel, moaşa a zis că mama parcă căcase o zambilă ruptă, dar eu i-am belit toate alea din ea când să ies, că eram cel mai mare copil pe care îl văzuseră, de-aia mi-au zis Martin.

În căminul liceului, la internat, eram încă dintr-a noua cel mai înalt şi mai lat în spate, adică mare cât un urs, se dădeau toţi într-o parte când mă duceam la

spălător.

Când a venit soră-mea Ruxandra la mine erau convinşi cu toţii că era gagică-mea, aşa că nimeni nu se dădea la ea.

Am strâns trei burse pentru venirea ei. Aveam nevoie de cinci burse pentru toţi banii de care avea nevoie. Era cam o mie avortul, cinci sute miliţianul care punea batista pe ţambal şi o mie să stea vreo două săptămâni la spitalul ăla de dilii de lângă Predeal.

*

Tata a găsit-o pe soră-mea mai mare prea devreme, o turnase un vecin de-al nostru.

A adus-o acasă legată cu sfoară, în remorca unui tractor, printre baloţii de paie, să nu se vadă. A bătut la ea două zile.

M-am dus şi eu acasă, să mă mai bată şi pe mine.

Tata plângea lângă ea şi îi îngâna cântece de leagăn.

— M-am amorezat de pruncul tău frumos şi îl aştept aici Printre oameni buni şi dragi, cărora o să le zică bunici.

Dormi liniştit, dragul nostru pici.

Fără vise urâte, fără spaime, fără frici…

Da. Tata a murit taman bine de abţiguit, vesel cât se cuvine pentru o moarte acceptabilă. Ruxandra l-a lovit prima, cu un pieptene de os, i-a scos un ochi, nici nu mai ştiu care din ei. Mama l-a lovit cu capul de darac. Firicel i-a scos ochiul spart cu o lingură. Mama l-a întors pe burtă, să nu-i mai vadă faţa. Eu am ajutat-o, pentru că priveam adesea oamenii din spate, depărtându-se sau stând ca proştii, fără rost. Smărăndiţa, sor-mea mai mică, a fost prima care a zis că avem carne.

Am prăjit la el vreo zi şi dup-aia l-am băgat în untura porcului de anul trecut. Mama i-a făcut ficatul în sare, cu ceapă. A doua seară vomitam cot la cot cu Firicel şi cu mama. Smărăndiţa dormea liniştită.

Soră-mea Ruxandra a născut prea repede şi copilul era mort, de la bătaie.

Pe el, doar pe el, nu l-am văzut din spate. Mi-am zis că era netrăit şi deci inexistent.

*

Firicel avea de gând să se facă popă, noi nu aveam bani să-l ţinem la seminar, dar el nu ştia asta încă, aşa că inventa slujbe noi, de fiecare dată altele.

Nu era chiar aşa prost frate-miu. Nu tocmai prost, poate doar nepăsător sau naiv, habar n-am ce să zic. De-asta zic eu că nu era potrivit de popă.

— Apa asta sfinţită cum se face, părinte?

— Cu puterea credinţei, Firicele!

— E bună la ceva?

— Este.

— Strică ceva?

— Făcăturile drăceşti, pe ăstea le strică.

— Le doare?

— Cred că da.

— Părinte, toţi ştim că Dumnezeu nu e rău, nu e crud, nu e prost. Apa matale e un căcat. Preotul era răbdător şi destul de matol să fie moale.

— Eşti tu acum supărat, Firicele, eşti prea pornit…

— Cum se fac minunile, părinte?

— Trebuie să îţi doreşti şi să ai cuvintele potrivite, pe care să le rostească şi ceilalţi, odată cu tine şi vrerea ta.

— Futu-ţi morţii mă-tii, futu-ţi morţii mă-tii, futu-ţi morţii mă-tii!

— Ce faci, băiete?

— Îl trec pragul pe copilul nenăscut, că aşa îi zicea tata, aşa-l înjura.

— Unde e tac-tu, chiar?

— A plecat, dracu’ să-l ia, a plecat şi nu ştim unde.

A plecat şi popa, tot acolo, nu l-am mai văzut decât din spate.

*

Spatele primei mele prietene era frumos ca… Era perfect, ce să o mai tot lungesc! Probabil că cea mai potrivită abordare este să spun că este perfect, mai ales că apariţiile nu au timp, deci nici moarte. Timpul se opreşte la ivirea unei apariţii, ele nu au naştere, ci un timp al lor, acela care umple viaţa momentului ăla pentru un rest de

univers.

Am chemat-o la fereastră.

— Cum te cheamă?

— Tu m-ai chemat, tu să-mi răspunzi!

— Eşti deşteaptă, sunt câştigător.

— Nu ştiu ce ai câştigat, ştiu doar că eşti drăguţ şi pari destul de spălăţel.

— Cum te cheamă?

— Eliza, asta e tot ce le-a trecut alor mei prin cap, n-am nicio vină, n-am niciun merit. De ce întrebi?

— Am nevoie, ca să ştiu de cine m-am îndrăgostit.

*

Văzusem o singură dată o femeie dezbrăcată, într-o pagină de revistă pe care o foloseau toţi băieţii de pe etaj, o revistă ungurească sau nemţească, habar n-am şi nici nu contează. Avea păr crescut foarte aiurea între picioare, ca un soi de dungi negre trase cu degetele unite, cum îşi desenează indienii din westernuri pe obraji.

Părul dintre picioarele Elizei era moale şi îmi plăcea să îmi mângâi obrazul de el, pe drumul spre genunchii ei, venind dinspre spatele pe care îl văzusem prima oară. Orele de sport şi vârsta noastră îi crescuseră fesele într-un fel pe care nu l-am mai regăsit nici în visul de bătrâneţe în care o furam de la mă-sa pe Monica Belucci s-o dau la schimb pe Monica Bârlădeanu sau cam aşa ceva. A fost, din păcate, un vis scurt.

Fesele Elizei au fost, din fericire, un vis perfect proporţionat. Sânii ei, ei bine, sânii ei m-au lipit de pat vreo trei luni. Atât durează un vis liniştit.

Carnea roz dintre picioarele ei mi-a tras anul meu de viaţă trăită alene sub un arbore exotic. Am trecut clasa a unşpea cu zece pe linie. Fata mea, Eliza, muza mea, minunea mea, făcea toată magia: matematica se aşeza ca un căţel cuminte, româna la fel, limbile străine se pisiceau, economia politică era politicoasă, geografia i se unduia pe tot trupul, istoria, o, da, istoria, chiar şi ea…

— Ţi-a pus pizda pe faţă păsărica asta!

Matilda, colega mea de bancă, era mai plastică decât

un sculptor în flegme.

— Eşti geloasă?

— Ţi-o suge bine?

— Treaba mea.

— Vrei să ţi-o sug şi eu?

Am fost atât de prost încât chiar m-am gândit ce să-i răspund, nici acum nu aş controla prea bine dialogul ăla.

— De ce ai vrea să mi-o sugi?

Am avut nevoie de două zile să o întreb asta pe Matilda.

— Pentru că aş simţi gustul pizdei ei, fraiere, cu puţin noroc.

*

Eliza a fost prima cu ideea.

— Hai să dăm la facultate la contabilitate în Bucureşti sau la Craiova şi ne mutăm împreună, sigur luăm bursă!

— Chiar în Bucureşti, unde se dă ora exactă?

Ne-am dus la înscriere cu trenul. Bucureştiul m-a copleşit, nu se compara cu orăşelul liceului nostru. Eliza era destul de reţinută, spre mirarea mea.

— Nu-mi spune prea multe lucruri bune locul ăsta, Martin.

— Mergem la Craiova? Sau la Iaşi?

— E, hai, nu ne speriem noi de oameni grăbiţi, suntem şi noi destul de sprinteni.

Găsisem locuri în cămin pe perioada examenelor, la recomandarea unui mahăr de la UTC pe care îl vrăjise Eliza cu mersul ei studiat-nevinovat de lolită fără cusur. Stăteam cam prost acolo, ea era cazată cu alte trei fete, iar eu nu aveam nici măcar saltea. Două dintre colegele ei erau împuţite şi rele, înfundaseră veceul cu vată şi dădeau vina pe fata mea.

În preziua examenului la matematică una dintre curcile alea două din camera ei venise cu unul după ea şi Eliza a venit să stea cu mine. Administratorul căminului a făcut o razie cu miliţia şi a găsit-o cu mine.

— Păi ce facem noi, domnişorică, pe aici? Ne

plimbăm pe la băieţi? Nu vi se pare cam retrograd şi total neprincipial, împotriva valorilor societăţii socialiste?

Miliţianul a pus mâna pe ea şi de unde eram eu se vedea bine că de fapt o pipăia ca un mitocan. Eliza plângea.

L-am rugat pe administrator să înţeleagă că era absolut decentă, nu era noapte şi era cu mine pentru că suntem prieteni şi urma să avem a doua zi examen, de aceea repetam împreună.

— Avem cărţile pe masă, tovarăşe miliţian şi tovarăşe administrator, ce Dumnezeu credeţi că făceam noi aici?

— Păi asta mă întreb şi eu, tovărăşeilor, ce avem noi aici?

Tăceam amândoi, ţinându-ne de mână. Aşteptam să plece oamenii ăia ca să putem termina de repetat binoamele.

N-a fost să fie. Omul a insistat să-şi ţină mâinile pe ea.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, tovarăşe!

— Ce zici, tu, curvo?

Nu i-am dat decât un pumn, atât am apucat, pe al doilea nu mai aveam cui. L-am trimis la somn. Am fost duşi la secţie, m-au pus să le spăl budele şi mi-au zis că ne duc ei la examen. Nu ne-au dus, ne-au dat drumul abia pe la prânz. Examenul începuse la ora nouă şi se terminase demult.

Ne-au împins pe uşa secţiei şi mie mi-au aruncat buletinul pe trotuar. L-am ridicat cu destul efort, mă durea spatele de la cât muncisem toată noaptea ca prostul. L-am scuturat de praf.

— Hai, Eliza, când cazi nu ai altceva de făcut decât să te scuturi de praf şi să te ridici. Eliza era trasă la faţă, plânsă şi foarte nervoasă.

— Am pierdut examenul din cauza lor, fir-ar mama lor a dracului de miliţieni!

Pe poarta instituţiei pe care tocmai o părăseam, odată cu noi ieşea un tip cu corp de luptător, măsliniu la faţă, dar cu ochii verzi.

Îl aştepta o Dacie cu bord de CN. A urcat liniştit şi a numărat nişte bani. A deschis geamul şi am auzit ordinele. Şoferul era docil ca un căţel, deşi era mai mare ca mine.

— Bă, cât a luat Dima procuroru'?

— I-am dat cinci mii, şefule.

— Bine. Trebe să fie mulţumit. Ai mai dat ceva?

— Îhî, miliţianului de la omucideri.

— Cât?

— Două mii.

— Bine, bine. E foarte bine. Hai acasă.

M-a observat prin fereastra deschisă a Daciei.

— Hei, băiete!

Chiar vorbea cu mine.

— Ce vrei?

— Ai fost cu mine în celulă. Nu mă ţii minte, tu te plimbai continuu, erai agitat. Te duc undeva?

— Nu, mulţam, sunt cu nevasta.

— Vă duc unde aveţi nevoie.

— Nu, mersi. Mi-e bine.

— Bineee. Ţine minte, eu sunt Bibi. Dacă ai vreo belea, zi numele meu şi pe bucata asta de Bucureşti o să te aducă la mine orice brigadier de-al meu. Eşti bine?

— Nu am nevoie, mulţam din nou.

— Eşti tare, îmi place. Ţine minte! Bibi. E simplu.

Bibi ăsta era un ţigan cu ochi albaştri, pătrunzători. Avea un stil să te privească de parcă se uita drept în creierul tău. Mi se părea imposibil să minţi un tip ca el.

— Mulţumesc mult, domnu' Bibi!

— Ţţţ! Nu, băiete, pentru tine sunt Bibi, simplu, poţi să zici prin jur că ai făcut pârnaie cu mine şi o să te ia toţi de şmecher.

— Scuze, nu vreau să fiu şmecher şi nici nu-mi place să mă dau mare.

— Treaba ta, omule, treaba ta. Bibi, nu uita.

*

Eliza se băgase toată în mine şi plângea fără sughiţuri, doar lacrimi care se prăvăleau cuminţi.

— Dă-le afară, iubita mea.

— Boii ăştia de miliţieni ne-au nenorocit, Martin. Ce dracu' ne facem noi până la anul? Din secţia de miliţie a ieşit un subofiţer de-al lor, care însoţea un tip îmbrăcat civil.

— Toarşu' procuror, vă duc eu înapoi la lucru?

— Altă, da, sau mai bine îl aştept pe Ciprian. Da, las că stau după el. Îl chemi dumneata, te rog frumos?

— Da, să trăiţi. Imediat dau fuga.

Tipul ăsta, procurorul, ne privea cu coada ochiului. S-a apropiat de noi cu mâinile în buzunare, înfipte adânc, semn că nu era prea stăpân pe situaţie, dacă ar fi să mă iau după învăţăturile mamei.

— Voi sunteţi studenţii de astă-noapte a?

— Nu.

— E, nu pe dracu'! Hai, băieţel, spălai la veceuri când m-am dus să mă piş.

— Nu suntem studenţi. Tocmai am pierdut examenul din cauza prostiei ăsteia. Azi aveam examen.

— Şi ce? N-au intrat zilele în sac. Se dă examen şi la anul.

— Pierdem bursa, domnule, noi din asta trăim.

— Căcat. Ghinionul dracu', puştiule. Ce te faci dacă te ia şi în armată? Nu mă gândisem la asta.

— Înveţi bine?

— Da, domnule, eram cei mai buni din liceu.

— Ea nu vorbeşte? Are vreun beteşug? E soră-ta cumva?

— Nu, domnule, e viitoarea mea nevastă.

— Băi, abia de aveţi optsprezece ani şi vă gândiţi la nunţi. Şi încă ceva, obişnuieşte-te să nu mai tot zici domnule în sus, domnule în jos, ca în filmele cu pârnăiaşi negri. Ori zici civilizat *tovarăşe*, ori sari partea aia.

— Am înţeles. Scuze.

— Ar trebui să începi totul prin a trece peste scuzele prea multe. Doar proştii plictisesc lumea cu grămezi de scuze. Te faci de căcat. Oraşul ăsta e un viespar, ai grijă, că te înghite pe nemestecate. Mă striga un miliţian dinăuntru.

— Băiete, ţi-ai uitat geanta aici, pe băncuţă. Vin de o ia, fuguţa!

— Acum, să trăiţi.

Eliza era mai liniştită.

— Vin imediat, draga mea.

— Nu am unde să plec, nici în cămin nu mai avem voie să stăm, Martin.

M-am dus să-mi recuperez taşca de umăr. La întoarcere procurorul încă mai rezema stâlpul cu steagul de la intrare.

— Băi puştiule, eşti ciudat. La cât eşti de bine făcut, mă aşteptam să fii mai înfipt.

— Scuze, tovarăşe.

— Morţii mă-sii, tu faci mişto de mine sau ce? Că prost nu eşti…

— Nu fac mişto, nu îmi permit.

— Uite ce e, fă rapid nişte schimbări la tine: scapă de mersul ăsta de om care nu vrea să deranjeze! Calcă şi tu pe călcâie, apăsat, ca un om sigur de el. Fără scuze, doar mergi înainte. Uite, aşa, trop, trop, vezi?

— Mulţumesc. Bine.

— Aşa. De obicei nu prea dau sfaturi, dar tu eşti un băiat foarte surprinzător. Ai părinţi?

— Cred că da.

— Pff. Hai că eşti simpatic. Cum mama dracu’ crezi că da?

— Mama e acasă, la ţară. Tata nu ştiu unde e.

— Vrei să aflăm? Faci o cerere şi îl dau în urmărire, îl găsim rapid.

— Nu mă mai interesează.

— Hm. Maică-ta e de treabă?

— Da, foarte.

— Taică-tu cum a dispărut? Era afemeiat? Beţiv? Cartofor?

— Niciuna din toate astea.

— Vă bătea?

— Uneori.

— Pe maică-ta?

— Destul de rar.

— Mai ai fraţi?

— Da, un frate mai mic, şi două surori, una mai mare, una mai mică.

— Cine l-a omorât? Mă-ta sau voi? Sau l-aţi mierlit împreună? Mă privea prea liniştit.

— Habar n-am unde este, tovarăşe.

M-a măsurat din nou, de data aceasta cu privirea ca nişte burghie.

— Minţi prost. Ai mult de lucru şi pe tema asta. Uite ce e, boii ăştia de miliţieni s-au căcat în viaţa voastră destul că să vă mai fut şi eu acum. E clar că ai creierii pe bigudiuri, fără supărare din partea domnişoarei. Hai la căminul ăla de căcat şi rezolv eu acolo să mai staţi.

A ieşit un ofiţer din sediul miliţiei, destul de tânăr, cred că de maxim 25 sau 26 de ani. Procurorul era cam preocupat.

— Ciprian, du-ne până la căminul prăpădiţilor ăstora. Dup-aia mai vedem. Te grăbeşti undeva?

— Nu, tovarăşe Cimpoieru.

— Da, eu sunt, *cântau sute de cimpoaie M-a făcut muica oltean*.

Maşina de miliţie nu era prea diferită de o Dacie 1300 obişnuită. Eliza nu mai plângea demult. Stătea în stânga mea, în spatele lui Ciprian, despre care aflasem că era ofiţerul de la omucideri, dar zicea că e judiciarist.

M-am trezit vorbind cam din senin, după ce mă pufnea râsul când îmi aminteam dialogul dintre Bibi şi şoferul Daciei cu bord de CN.

— N-am mai mâncat de alaltăieri. Mi-e foame.

— Cipriane, hai să mâncăm ceva. Mergem la noi, la restaurant.

Sfertul de oră al călătoriei a fost prea tăcut. Cimpoieru citea un dosar. Ciprian clipea des, sechele ale nesomnului, boală profesională.

Am ajuns la o poartă mare, cu soldat la împins. Cred că era pe lângă Conservator, sau cam aşa ceva. Parcarea era destul de populată, doar maşini negre, albe sau de

miliţie, dar toate cu numere scurte.

Procurorul a deschis geamul pe jumătate şi l-a chemat pe portarul soldat.

— Băieţel, sunt Liviu Cimpoieru, până lăsăm căruţa asta în grajdul din faţa mea, vreau o masă retrasă, foarte liniştită, iar masa s-o pregătească deja nea Mitriţă. Zi-i doar că suntem trei gealaţi şi o doamnă foarte importantă.

Portarul se uita la noi mai ceva ca o curcă-n lemne.

Geamul din dreapta şoferului s-a mai deschis două degete. Procurorul a scos palma prin golul proaspăt lărgit şi i-a făcut semn soldatului să se vină spre el. Când era suficient de aproape, l-a apucat de guler, l-a tras spre el şi a fost un pic mai clar:

— *S-au înscris pân-acu la ONU una sută şapte state, a rămas deschisă lista până s-or înscrie toate.* Soldăţel, coiţele tale sunt pe cale să se destrame. Du-te, în pula mea, acum şi fă ce ţi-am zis, dacă nu vrei să o sugi în cur vreo patru ani la Caracal, la batalionul disciplinar!

În cinci minute curgea mâncarea în separeul în care procurorul intra cu ţigara în gură. Eliza nu s-a mai reţinut şi ne-a urmat exemplul, am început să mâncăm cu trei mâini.

— Băi, băieţi, nu ştiu cum vă e vouă, dar eu n-am mai băgat nimic sub nas în afară de ţigări şi cafea de căcat de vreo zi şi mai bine. Nechezolul ăsta îmi fute maţele, viol cu penetrare.

Liviu Cimpoieru avea apetit de om sănătos. Era şi el un tip destul de zdravăn, înăltuţ şi lat în umeri, cu braţe lucrate. Vinul roşu din paharul lui i se ducea pe gât ca apa de izvor.

— Cipriane, Bibi ăsta merită futut bine, ştii ce zic. Prea puţine alune, să vorbeşti cu el. Eu dacă n-am destule alune, încep să sparg nuci, morţii mă-sii de cioară!

— Vorbesc, dar mai bine îi ziceţi dumneavoastră.

— Mă băiete, nu e cazul să dea cu dragoste între mine şi el, tu eşti mereu la secţie, eşti bun de mermelit magraoni. A fost prea mare deranjul. Te duci azi pe la el şi-i zici aşa: bosule, viaţa e grea, fiecare are socotelile lui, dar

ale tale sunt la noi şi merită de vreo zece ori pe atât. Asta înseamnă contabil bun, pula mea, apa caldă s-a inventat de alţii.

Tipul ăla, Ciprian, era bun de pus într-o icoană de biserică, se întristase grav de tot.

— Deci, domnule tovarăş Martin Iliescu, felicitări, ai de toate: cea mai mişto prietenă viitoare nevastă, un viitor superb alături de organele de miliţie pe care le-ai cunoscut din interior, că doar abia le-ai mirosit căcatul când spălai budele lor de slăbari. Păi, nici măcar Dumnezeu cel şmecher nu are coaie să vadă ce iese din ei, nu sunteţi de acord, tovarăşi?

Omul nu băuse aproape nimic, dar mă citea mai bine ca mama şi tata la un loc.

Sunt nişte pastiluţe noi, tovarăşi, ăstea mă ajută să văd mai bine interiorul capetelor voastre. Uite, să vă dau un exemplu:

— Tovarăşe chelner, te rog să te apropii de noi!

Chelnerul soldat a venit tiptil, de parcă era pe şine, ca acarii ăia cu drezinele lor.

— Ordonaţi, tovarăşe!

— Cucu, repetă fraza asta, te rog!

— Ordonaţi, tovarăşe client!

— Bravo, bravo, pretenaş. Ia zi, clientul are totdeauna dreptate sau nu, ce părere ai?

— Totdeauna, să trăiţi!

— Bravo, pulă! Uite ce e, mi-e dor să halesc un creieraş de maimuţă ca de mama, bulangiule, du-te pas alergător şi caută-mi cea mai pizdoasă maimuţă din regimentul ăsta numit Bucureşti!

Chelnerului i se stricase drezina. Se lipise de podea ca un cocoşel hipnotizat de o dungă trasă cu creta.

— Bibane, te-ai înfipt aici ca un floc în calea pulii, mergi la vânătoare, hai, bagă mască, cască, foaia de cort în bandulieră, arma şi bocceluţa, adu-mi maimuţa, vreau să-i crăp ţeasta şi să-i scot creieraşul pufos, să-l degustăm fiecare cu ce are.

— Păi ce aveţi, să trăiţi?

— Aaa, bravo, uite, premiul întâi şi o ciocolată mare, băiatul nostru a început să gândească! Tu ce crezi că avem?

— A, să zic aşa, aveţi legitimaţie!

— Poate că am, poate că nu, dar să ştii că nu ai nevoie de legitimaţie să cefăi un creier de maimuţă. Unde scrie?

— Permiteţi să raportez, nu prea ştiu bine carte…

— Gata! Până aici! Foarte rău, tovarăşe, păi ţara şi partidul au investit în matale şi neamul tău de plugari, v-au dat de toate, morţii voştri şi voi dormeaţi la ore, că vă oboseau literele, este?

— Da, să trăiţi!

— Tac-tu a moştenit pământul de la tataie-tu Sulică şi nu l-a dat la colectiv, dar tu ce-ai zis, mai bine o frec pe pulă, dau o şpagă mică la comisariat la Dolj şi ajung chelner în Bucale ca să mă activeze ăştia şi acolo o să fur în continuare, să fac pula mare pe banii poporului, morţii mă-tii de legionar! De ce n-ai scris mă, în autobiografie, că tac-tu mare a fost în rezistenţa din munţi? Petrescu Lucian, aşa îi zicea!

Chelnerul a tras cea mai urâtă băşină pe care o auzisem vreodată, de frică.

— Bravo, mă, acu te beşi cu stropi ca să îmi iei şi bruma de poftă de mâncare. Cheamă-l pe Mitriţă!

— Permiteţi să… Tovarăşul e plecat…

— Aha, o fute pe şefa de la aprovizionare iar. Hai, să-i fie de bine. De unde ştiu eu că nu mă otrăveşti tu acum, element reacţionar ce eşti!

Procurorul a scos pistolul şi a tras de o pârghie, semn că gluma era groasă. Nu mai era deloc de râs. Ciprian miliţianul s-a ridicat şi i-a dat o scatoalcă grea chelnerului.

— Aşa ne serveşti tu pe noi, tovarăşe, pui otravă în mâncare şi scuipi în apă, ai? I-a dat un picior în cur şi l-a împins afară.

— Bravo, Cipriane, aşa te vreau, mereu pe fază. I-ai salvat viaţa gunoiului ăsta, mersi! Eliza se oprise din mâncat.

— Dacă nu vă e cu supărare, noi plecăm pe jos, tovarăşi, ne descurcăm de aici.

— Da, domnule tovarăş Martin, ştiu că te descurci, de-aia eşti aici. Poimâine începi armata, o faci la trupele speciale, Eliza Constantinescu, distinsa doamnă, va da mâine examenul în condiţii speciale, sunt convins că va fi admisă. Ţara are nevoie de dânsa. Pentru tine nu se poate face acelaşi lucru, tu rămâi să plăteşti nota. De acord?

— Da, de acord.

— Păi hai la treabă! Uite cum e, ţărişoara noastră dragă e gata să fie invadată de nişte pastile care îţi fac zdrenţe colesterolul din cap. Ştii ce e asta?

— Nu.

— Colesterolul din cap e creieraşul nostru, o mânuţă de grăsime fără de care fututul şi haleala nu ar mai fi pictate şi scrise în mai ştiu eu ce cărţi, fără de care coliva ar fi doar o simplă şi delicioasă prăjitură, nu ar mai ajunge să se umple de muşte şi scuipaţi prin biserici.

Cred că faţa mea spunea clar că sunt depăşit.

— E, domnule tovarăş, se vede că acum pari descumpănit şi te gândeşti că lumea ar fi mai bună fără creier, dar, vezi dumneata, nu există precedentul! Habar n-avem cum ar fi, iar doctrina socialistă, slăvită să-i fie numele (aici Cimpoieru îşi făcu o cruce mare, invers, total greşită din punctul meu de vedere), deci cum ziceam, omul socialist multilateral dezvoltat are nevoie de oameni care să muncească, nu să se zbânţuie prin cafe-bar sau alte alea, iar fără creier, nu ar şti ce buton să apese la strung şi şi-ar prinde degeţelele şi coaiele în menghină. Pe cale de consecinţă directă, ne-ar lăsa nouă toate nevestele lor nefutute şi noi poate nu le vrem, că sunt urâte! Trăiască egalitatea dintre popoare şi echitatea socialistă!

— Eliza unde o să stea?

— La cămin, pentru că mâine vă căsătoriţi şi veţi avea un apartament! Casă de piatră şi un praz verde! Hai să bem!

— În cazul ăsta, eu m-aş păstra pentru mâine…

— Eşti şmecher, bărbate, ai dreptate. În cazul ăsta, o

să te însori săptămâna viitoare, oricum nu contează prea tare.

— Contează, pentru apartament…

— Da, aşa e. Hai sus în căruţă! Mergem la starea civilă. Trecem pe la ăsta pe acasă mai înainte, să o luăm pe nevastă-sa, ai nevoie de naşi.

Ciprian stătea în Militari, într-un bloc de militari combinaţi cu miliţieni.

— Politica partidului, cică! Scuze, dar liftul e prăjit, l-au stricat ţiganii de la opt.

— Păi nu e bloc de miliţieni, bre? Procurorul chiar era mirat.

— Nu tocmai, ne-au băgat şi ciori, cică să-i integrăm, să-i educăm, politica partidului. Ai dracu' muişti, se cacă în cadă şi înfundă scurgerea cu trenţe. Liftul îl strică mereu nişte puradei, nu ştiu ce îi fac.

Ciprian avea un apartament destul de oropsit, nevastă-sa avea o chestie, tuşea mereu sec, înfundat şi măgăreşte în acelaşi timp.

— S-a îmbolnăvit de plămâni când era bibliotecară la municipală, a luat un virus de-ăla necunoscut şi-i pocnesc bojocii în fiecare an, pneumotorax îi zice.

— Băga-mi-aş morcovu' în gura lor de ciori, trebuie să-i mutăm de aici. Fac o rezervare la Rahova, plăteşte statul socialist, orice pentru om! À-propos, cine e omul de care vorbeşte poezia?

— Nu mă nenorociţi, tovarăşe procuror, chiar e politica partidului.

— E, ajutăm la reeducare…

Zărghitul s-a repezit la nevasta miliţianului şi i-a pupat mâna şi fruntea.

— Stimată doamnă, felicitări! Luaţi-vă cei mai buni chiloţi, pantofii de friptură şi sutienul cu ţâţe de oţel, astăzi sunteţi naşa mare. Trăiască naşa! Vă aşteptăm la maşină în zece minute, oricum nu curge apă, merge şi cu un pic de dezodorant de-ăla Farmec, asta în sexul în care chiar vă mai pasă cum miroase în jurul domniilor voastre, stimată şi gingaşă tovarăşă.

— Păi, cu ce ocazie?

— Vai, doamnă, interesul statului, ce să mai discutăm. Aoleu, ia uite, eu vă reţin şi mai aveţi doar opt minute. Mă duc jos să pregătesc maşina. Aveţi nişte scotch, de-ăla de lipit?

— Ăăă, nu ştiu, Cipri, dă domnului rola de scotch, vin repede.

— Da, da, hai, domnu' Cipri, au rămas doar şapte minute!

Nebunu' m-a luat de mână şi a agăţat în viteză rola de scotch. Jos, la maşina de miliţie, a făcut o floare din hârtii rupte dintr-o agendă de-a lui Ciprian şi două bărcuţe de hârtie, pe care le-a lipit pe capotă.

— O, câtă metaforă, tovarăşi, câtă poezie! Bărcuţele sunt vieţile voastre, două destine unite deja pe aceleaşi valuri.

— Ce valuri?

— Bravo, domnule tovarăş Martin, excelentă observaţie!

A scos sticla de coniac pe care o primiseră cine mai ştie de unde sau de la cine şi a turnat-o pe toată capota.

— E, asta-i cu stil, aşa da! Opera mea este completă!

Ciprian apărea cu nevastă-sa, strecurându-se cam cu fereală din scară. Cimpoieru a scos o exclamaţie ascuţită:

— Trăiască părinţii spirituali! Ce bună-i naşa, frate, deschideţi ferestrele şi vă minunaţi! Eliza s-a băgat în maşină, de ruşine.

— Hai, să mergem, domnule procuror, se închide la oficiul stării civile…

— Aha, bine zis! Cipriane, să mi-i notezi pe toţi bulangii care s-au uitat la nevastă-ta, lăbarii dracu'. Auzi, da' mai bine îi arestăm mâine pe toţi, morţii lor, dup-aia ne hotărâm pe care îl iertăm.

La starea civilă era o tăntică speriată ca de război, nu ştiu ce i s-o fi spus. Ne-a luat buletinele, a dat din cap că nu poate să rezolve ea, că nu avem domiciliu în Bucureşti.

— E, n-au, cum nu, au, uite, eşti chioară, ce-ai, te trimitem la canal pentru picături în ochi, nu vezi aici viza

de flotant?

— Nuuu, mă iertaţi, dar nu se poate.

— Gata, mânca-ţi-ai singură coliva, canal scrie pe tine!

— Ăăă, ba da, gata, am găsit, vai, ce proastă sunt!

A dat-o înainte cu familia celula de bază a societăţii, eu şi Eliza am zis că DA şi DA.

— Gata şmecheria, semnaţi, hai cu certificatul, pronto, bârzo, bârzo, e stare de necesitate, tovarăşi, ne grăbim de n-avem aer, aşa tare că nici nu ştim unde mai dormim la noapte, ţara ne cheamă la treabă, i-auzi. Linişte! auziţi?

Dădeam din cap ca nişte căţei de-ăia care se pun în spatele Daciilor, la lunetă, unde scutură din coamă ca tâmpiţii.

— Ţara ne cheamă, hai.

În cămin am primit apartamentul fostei amantei a administratorului, pe care tocmai au evacuat-o ca pe o scamă.

Ciprian cobora leeent din maşina miliţiei, împodobită ca un brad de nuntă, cu nevastă-sa chircită pe bancheta din spate de un acces nou de tuse. Ne aştepta un civil, care după costumul gri şi Kentul dintre dinţi era cel mai probabil securistul căminului.

— Vă aşteptam, tovarăşă Eliza Iliescu! Sper că examenul de poimâine să fie cu noroc. Am înţeles că la cel de astăzi aţi făcut treabă bună, aşa ziceaţi în curte, printre candidaţi…

Mă înşelasem. Nu era securistul căminului, era muuult mai şmecher, cred că în ierarhia lor făcea cu boltă pe băiatul care supraveghea studenţii.

*

Procurorul a plecat cu şmecherul care ne aşteptase.

Ciprian îşi curăţa maşina de lipici şi rupea petalele înjghebate din agenda lui. Bărcuţele noastre de hârtie erau încă în viaţă. Mi le-a întins:

— Cred că astea sunt ale voastre, Martin, băiete. Faceţi-vă comozi, ne vedem mâine dimineaţă. Te rog să nu

vorbeşti cu nimeni despre ce s-a hotărât azi, cred că îţi cunoşti interesul. Eşti un băiat prea deştept să greşeşti acum.

— Da, vă mulţumesc, înţeleg foarte bine.

— Bine, baftă în noul apartament!

— Totuşi, despre ce este vorba? Ce trebuie să fac?

— Vorbim mâine, cu siguranţă totul este legal şi în sprijinul tău. Îţi va explica Liviu mâine.

— Care Liviu?

— Cimpoieru, ăsta e prenumele lui, Liviu.

— Aaa, da, fiecare are şi prenume, scuze.

— Nu-ţi mai cere scuze şi calcă apăsat. Vei avea nevoie de tupeu, tipule, mult tupeu, dar nicio grijă, tu înveţi repede, e o chestie legată de fizic, se numesc coaie şi bulan.

*

Biroul lor era într-o casă prea mică pe dinafară, trei caturi care păreau cel mult două, ei erau la ultimul. Am fost convins că e o glumă când mi-au zis la intrare că urcăm la trei.

— Am făcut o echipă nouă, începând de luna trecută. Ne ocupăm de combaterea traficului de stupefiante, adică droguri.

— Există aşa ceva la noi?

— De bună seamă. Până de curând era treaba miliţiei, acum s-a schimbat situaţia. Eu mă dau procuror, Ciprian chiar a fost judiciarist la omucideri, adică apare în continuare ca angajat la secţia în faţa căreia ne-am întâlnit. Tu ne-ai fost recomandat de un secretar de partid din judeţ, ca un băiat cinstit şi foarte deştept.

— A! Cred că s-a înşelat…

— Nu, nu s-a înşelat, îţi ştiu povestea. Nu s-a înşelat. E fratele meu, doar avem acelaşi nume.

— Aha! Mă gândeam că aveţi acelaşi nume, dar nu prea semănaţi.

— Acelaşi tată, mamele noastre au murit de cancer, Marcel e mai mare ca mine cu patru ani. Pe tine te-am găsit după ce te săltaseră miliţienii. Poimâine te duci în

armată, vei avea armată greuţă, te ajutăm şi noi cum om putea. Anul viitor pe vremea asta dai examen la contabilitate. Eşti de acord?

— Cu ce? Unde duc toate astea?

— Ne gândeam că o să fii şef la operaţiunile speciale, după un timp, dacă asta îţi surâde.

— Cred că ar fi cazul s-o întreb pe Eliza.

— Ea ce ţi-ar zice?

— Să merg cu voi.

— Se pare că ai aflat răspunsul ei. Strângem mâna?

— Da.

— Mâine ai o treabă într-o discotecă cu mine, au apărut nişte pastile care cam încurcă mintea.

— Unde vin?

— Trec eu pe la tine. Nevastă-ta trebuie să ştie cu cine ieşi, nu-i aşa?

*

Până atunci nu mai văzusem o razie decât într-un cămin studenţesc. În seara aia se lăsase cu percheziţii şi tot tacâmul. M-au săltat şi pe mine, să pară totul cât mai real. Au urmat audierile, eliberarea mea, iar a doua zi eram răcan.

Fusesem repartizat la vânători de munte.

Valiza de lemn zornăia a îndoieli, puţinele certitudini fiind băgate într-un caiet dictando, să nu se strice: fotografia de nuntă şi o scrisoare a Elizei.

Am primit, ca orice biban, multe sarcini, dar şi mai multe efecte militare. Statul ne dădea un fel de boxeri, numiţi AZP, adică aparat de zăpăcit pula, pentru că în marşuri sau pas alergător ni se bălăngănea cucul ca un pendul, până nu mai ştia de capul lui. Dulapul îmi era ocupat ele două rânduri de haine, de iarnă şi de vară, postav şi camgam, cărora le-am cusut petliţele, cămăşi, bonetele potrivite, bereta, casca, masca, foaia de cort, raniţa, gamela, lingura, arma, baioneta, portîncărcătorul cu patru sectoare, chingile şi carabinele pentru reglare, pioleţii şi crampoanele. Eu, fiind băiat de la ţară, am fost repartizat temporar la cai, am primit o trusă şi două

batiste prea mari pentru mine.

— Martin, ai mai avut acasă, mă, cai?

— Doar iepe, să trăiţi!

Sergentul râdea ca prostul. Chiar era prost, dar îmi făceam treaba cu el.

Cele două batiste, una roşie, alta galbenă, erau pentru ştersul cailor, una pentru ochi, alta pentru zonele intime. Aveau culori diferite pe principiul anti-prost, să nu le încurce între ele unul ca sergentul meu.

Când nu râneam la cai băteam pas de defilare şi târam după mine toate acareturile bune de împins la deal, că de-aia există vânătorii de munte. Cei din unitatea mea erau mai degrabă vânători de deal, adică mai molcomi şi mai înceţi, mai ales la spirit.

După ce am depus jurământul s-a stricat şmecheria, ne scoteau din unitate şi rupeam dealurile din jur. Learam cu bocancii nepingeliţi.

— În vârful dealului, aduna-rea! Nu, nu, nu, mai cu viaţă! La loc comanda!

Când ni se spunea la loc comanda, era de aşteptat să ne întoarcem de unde plecasem. De obicei primeam comanda asta când noi chiar ne apropiam de culmea dealului. Din trei întoarceri de comenzi ne ieşeau ochii ca la un melc strivit în ploaie.

Imediat, tocmai bine de transpiraţi, primeam misiune să forţăm vreun fir de apă. O fi fost zonă de deal pe la Prislop, dar apa era rece, de munte. Atunci am înţeles imediat de ce numeam vânători de munte şi nu vânători de deal.

După ce eram tocmai bine muraţi, hai la cărat tunul samarizabil, denumit Jerry, desfăcut în trei bucăţi şi bun de cărat cu asinii.

— Aha, cât vă odihniţi, curăţaţi armele. Hai, la vedere!

Plutonierul nostru fusese un fel de erou local şi rămăsese pe drumul lui.

— Buuun, bine soldat, hai la camuflare, scoate luneta, mă, nu vrei să te vadă duşmanul de la trei kilometri, nu?

Dă-i cu negru de fum pe cătare şi înălţător, să vezi mai clar, n-ai nevoie de lunetă, ce eşti chior? Eşti cârlan tânăr, bun de muncă pentru ţară, soldat!

Ciudat matriarhat. Ţara asta te biciuie bine. Bună lecţie.

*

A venit vremea. Timpul amintirilor când arzi gazul în armată e un căcat, un pistol cu apă. Ehe, imaginaţia, nene, aia contează, planurile de viitor, succes infinit şi istorie scrisă *din poignet*, ca pentru eroi.

Strângeam perna sub mine, căutând răcoarea ei dulce-acrişoară de la transpiraţia din ziua anterioară şi mă imaginam cu Eliza de mână, eu, întors din armată, după şpe mii de acte de eroism atroce şi feroce, un zeu al salvării naţionale, medaliat de însuşi Preşedintele, prea nemuritorul, şeful tuturor. Urma speech-ul, cel mai cel să crape toţi de nervi, mai ales cotropitorii americani cu puţele lor mici de chinezi:

— Vreau să transmit pe această cale orală omagul meu întregului univers cunoscut şi necunoscut, dar mai ales universului pus sub urmărire sau măcar sub acuzare. Sunt aici să păzesc oropsiţii şi să salvez lumea! O, nu, nu am nevoie de nimic, doar de murmurul vostru mărunt de aprobare şi, dacă nu vă supăraţi, e de bun simţ să vă gândiţi în pula mea că sunteţi nişte viermi prăpădiţi gătiţi la foc mic, fără mine. Da, fără mine asta sunteţi. Deci, aşadar şi prin urmare, nu uitaţi să mă pomeniţi şi vă va fi bine. Ziceţi doar că îl ştii pe Martin, salvatorul. Lăsaţi o sută de biştari la intrare şi mergeţi în pace, dragii mei. Martin, scumpul vostru Martin, este aici pentru voi. Întrebarea este simplă: ce mama dracului faceţi voi pentru asta?

Somnul venea repede, norocul meu. Eram tineri şi eram soldaţi, vorba filmului.

Aveam un coleg care dormea în orice poziţie, chiar şi în picioare, rezemat foarte uşor de ciuperca cu rol de pavăză de ploaie din postul lui de santinelă. Odată a adormit în paie, în post, de fapt peste nişte baloţi, care au

fost ridicaţi şi transportaţi cu o remorcă la vreo cincizeci de kilometri distanţă. Nefericitul avea cu el arma şi şaizeci de cartuşe, caz de bulău şi batalion disciplinar, BD.

— Ce-a fost în capul tău, tovarăşe soldat?

Colonelul Slăniceanu avea răbdare, era pedant, şcoală veche.

— Permiteţi să raportez, am adormit. Eu dorm mereu, tovarăşe colonel, că sunt în creştere.

— Ce îţi mai creşte?

— Păi toate alea, să trăiţi, chiar şi capul, că mi-a rămas mică boneta pe care am primit-o când am ajuns aici.

— Ai dat-o cumva la spălat?

— Da, să trăiţi!

— Intră la apă, noi fierbem toate hainele pe care le daţi la spălătorie, de-aia ţi-e mică.

— Nuuu, să trăiţi, dacă permiteţi să raportez, am crescut siguuur, că nici în pat nu mai am loc.

— Câte pâini mănânci pe zi, soldat?

— Păi, uneori trei, poate patru, că astea nu prea satură, să trăiţi! Aici aerul e tare, nu ca la noi.

— Şi prăjitură?

— De la cei mai mulţi colegi, că le dau ţigările la schimb!

— Milică, băiete, dumneata nu mai eşti soldatul meu, de aceea îmi permit să mă adresez aşa. Te-ai îngrăşat ca un purcel aici, instrucţie nu faci, ai dispărut din post, cu tot cu armă, iar eu nu te mai pot ajuta, băiete. Viaţa ta va fi foarte grea de acum, cazul este raportat mai departe, la eşalonul superior.

— Să trăiţi, vă mulţumesc!

— De ce?

— Păi, dacă e superior, înseamnă că e mai multă mâncare, să trăiţi!

Cinci ani de BD greu a luat Milică, a grohăit ca un purcel în pula tuturor ţăranilor şi ciorilor care dăduseră cu şmecheria de podea prin armata obligatorie. Ne povestea despre el un plutonier, care se detaşase la noi de la Caracal, ce viaţă de sclav avea amărâtul.

*

La depunerea jurământului am defilat în primul rând, că eram ceva mai înăltuţ ca mulţi dintre băieţii din leatul meu. Eliza avea o rochie albă şi jur că n-am mai văzut niciodată, toată viaţa mea, vreo zână mai reuşită ca ea.

Venise şi mama, cu Firicel şi Smaranda după ea. Ruxandra era internată pe la Predeal, din nou. Nu era tocmai ideea mea de erou, dar a ieşit bine.

Eliza era parcă şi mai firavă, topită pe umărul meu.

— Oho, Martin, ai fost foarte sexos cum ai defilat tu în fruntea tuturor şi când aţi început să cântaţi m-am topit, a fost minunat, cred că aţi exersat foarte mult.

Mama adusese sandvişuri cu carne de porc, dar eu nu am mai putut să le mestec, prea îmi aminteau de tata şi nu era cel mai bun moment atunci. A fost bine.

*

În ciclul doi de armată se schimba ierarhia, mai făceau şi alţii sectoare, scăpasem de şmotru la bude, fiecare îşi făcea doar bocancii lui.

După prima tragere cu calificative maxime am primit gradul de fruntaş şi plutonierul de la cazarmare m-a trimis la antrenamentul special de luptă corp la corp, care era de fapt judo toată ziua.

A urmat prima misiune, de camuflare. Am reuşit să mă ascund cel mai bine dintre toţi, timp de trei zile, până mi-am îndeplinit toate obiectivele misiunii şi am doborât cele mai multe ţinte din istoria regimentului. Mă pişam într-o pungă, beam resturi de zăpadă şi am mâncat doar cinci pesmeţi, mestecaţi cu respect. Mă acoperisem cu pietre, crengi şi noroi, pe sub care întinsesem foaia de cort în care mă făcusem sărmăluţă. M-a felicitat chiar comandantul, în faţa întregii formaţii.

Când m-au avansat caporal mi-am mângâiat tresele două zile, apoi le curăţam cu o periuţă de fiecare dată când mi se părea că se mai murdăriseră cât de puţin.

După mai puţin de trei zile m-a chemat comandantul de companie şi mi-a spus că voi fi mutat la Marina Militară, cică aş fi fost repartizat aleatoriu acolo, prin redistribuirea

mai multor militari în termen, strânşi pentru înfiinţarea unei unităţi noi pe malul mării, la Capul Midia.

Au urmat, cam prea aglomerate, toate manevrele şi denumirile unui vas. Aha, şi mai multe tipuri de vase. Andocări, velă, foc, trincă, pupa, babord, bric. Aha, aveam şi ibric, făcea un tătar din grupa noastră o cafea la nisip, te scotea din orice lene! Normele de pregătire fizică nu se mai dădeau la alergat sau escaladă, ci la înot îmbrăcat şi destul de echipat.

Ehe, a venit şi prima permisie, o zi întreagă-întreguţă cu Eliza mea.

Nu-mi trecuse prin cap până atunci că apa mării poate schimba culoarea ochilor cuiva. Eliza era un şuvoi de bucurie. Doamne, mare noroc pe mine cu femeia mea!

A mai trecut o lună în vânt şi sarea mării, printre şmotru de punte şi instrucţie la armamentul de bord. Au urmat tragerile pe apă, calificativele maxime şi a mai venit o zi de permisie.

Eliza se schimbase puţin. Dragostea ei nu mai era a unei leoaice tinere, cum spunea Nichita, ci mai degrabă a unei pisici. Soţia mea se unduia, torcea, se încovriga în jurul meu, de parcă nu putea să rostească ceva foarte adânc, ci doar se manifesta, căutând pavăză şi pace.

— Ce te preocupă, Eliza?

— O, nimic, e bine, te aştept acasă, dragul meu. Dacă aş avea vreo temere, ţi-aş spune imediat. Tu eşti primul cu care aş discuta orice mă apasă.

— Eşti puţin schimbată…

— Da, chiar şi mama mi-a zis tot asta, probabil că sunt prea nerăbdătoare să te întorci.

N-am mai fost alintat în nicio viaţă de-a mea ca în ziua aia, îmbrăţişat şi mângâiat cu dumnezeire curată. Zile întregi i-am simţit interiorul palmelor şi mirosul căldurii corpului.

O priveam mereu cum se depărtează spre staţia de autobuz. Mersul ei cât o sută de poeme de amor mă îngenunchea. Pe ea îmi place s-o privesc din spate, depărtându-se, chiar dacă rămâne aici, ştiu că se va

întoarce, ştiu că mă duc şi eu acolo, după ea. Unde e acolo? Acolo e la o distanţă foarte relativă faţă de aici.

Au urmat trei săptămâni pe mare, valuri şi paturi de lemn, mese bătute în piroane. Nu mi-ar fi plăcut să fiu marinar de meserie sau, mai nasol, pirat.

Fojgăiau carcalacii prin burta de lemn a vasului ca la o invazie extraterestră, erau atât de rapace de mâncau o pâine întreagă în câteva ceasuri. De dormit nici vorbă, escaladau târâtoarele corpurile noastre mai ceva ca vânătorii de munte. Erau cam cât un deget mic, grosuţi şi destul de rapizi, băgaseră spaima în noi. Ne-a învăţat un băiat, mai târşit ca noi în treburile mării, că dacă vrem să nu urce carcalacii la noi sau pe masă să le dăm semnalul că nu au voie, chestie pe care o scoteam la capăt omorând câţiva, pe care îi aşezam apoi la colţurile perimetrului în care nu vrem să intre.

— Le e şi lor frică de moarte, staţi liniştiţi, băieţi. Lor le e mai frică de voi.

— Băi, mie mi-e doar scârbă, foarte scârbă.

— Hai că se poate şi mai rău, norocul vostru că am scăpat de şobolani.

Bun sfat ne-a dat omuleţul ăla. N-am mai avut treabă cu bâzdâgăniile alea din seara aia.

Mi-a fost dintotdeauna foarte frică de apă, am recunoscut asta destul de târziu, când am fost cu Eliza la ştrand. Orele lungi de înot şi probele grele de pe mare m-au lecuit.

Prin aprilie am fost mutat la Bucureşti, la o unitate foarte temută, numită USLA, unitatea specială de luptă antiteroristă.

Până să ajung la ei eram sigur că avusesem o armată grea, solicitantă, care mă tot punea la încercare din toate unghiurile. Mă înşelasem. Tot ce parcursesem la vânători de munte şi la marină fusese pistol cu apă, joacă de copii. În noua mea poziţie am experimentat oboseală, chin, surmenaj, eforturi fizice şi psihice, care mai mereu păreau să-mi depăşească nu numai corpul, ci şi restul de voinţă. Au fost destule antrenamente în care mă simţeam

comprimat, redus la statusul de vierme intestinal.

După trei săptămâni mă întrebam cu ce am greşit şi cum pot să scap de corvoada aia.

Atunci l-am cunoscut pe Beniamin, moldoveanul vrăjitor. Se născuse prin Bugeac, părinţii lui fuseseră înghiţiţi de o sectă şi se nenorociseră. Beniamin cu frati-su au fost crescuţi de pe la trei ani de o mătuşă zurlie, care i-a plimbat târâş-grăpiş după fustele ei prin toată Rusia asiatică. Beniamin ştia să tragă oasele, să maseze, să înfigă ace de acupuncturist, dar mai ales ne învăţa să respirăm.

— Fraţii mei, orice nenorocire se abate peste voi, că e cu bătaie, cu tristeţi, vicleşug sau cu prea multă bucurie, de-aia veşină cu niebunia, se ia cu mai mult spor în chept dacă gândiţi.

Ochişorii lui albaştri erau blânzi şi calzi, un contrast descumpănitor faţă de restul corpului. Pe spate şi pe piept avea tatuate nişte turle de biserică, iar căpăţâna rasă ca în palmă lăsa liber un smoc lung de păr blond în creştetul capului.

Beniamin era civil, nu purta niciodată grade la uniforma lui, dar era extrem de respectat de toţi ofiţerii, inclusiv de comandant.

— Eu sunt Beniamin, mă grijesc de recuperarea fizică şi pregătirea psihică, drajii miei fraţi, că una fără alta nu merji la noi.

Ehe, după ce am intrat pe mâna lui, alta era viaţa mea, să-i dea Dumnezeu viaţă şi bucurie! A, mai aveam acolo un maestru: armurierul.

— Domnilor, un luptător de elită are datoria să cunoască toate armele adversarului. Chiar şi cu maţele chiorăind, în fundul gol şi fără armă în mână, aveţi mare şansă să mâncaţi raţia inamicului, să-l lăsaţi pe el gol ca la naştere şi mai ales să îi mânuiţi arma mai bine ca el!

Ofiţerul care era şef la pregătirea militară era un domn de viţă veche, la cincea generaţie de militari, lecţie de istorie şi nobleţe.

— Vi-l prezint pe domnul Florea Muşat, fachirul

tuturor armelor cunoscute până în prezent.

Nea Muşat a stat cu noi săptămâni în şir, pocnindu-ne cu vergeaua de la un pistol-mitralieră peste degete la fiecare mişcare sau alegere greşită.

— Toarşu Muşat, vă rog eu frumos cu cerul şi pământul, nu mai da, bre, în noi, că ne rupem deştele şi pas de mai putem monta noi ceva cu cârnaţii ăştia umflaţi!

Ninel era taman bine de prostalău, fără să fie răutăcios, doar vorbea cam prea slobod, modelul corect, *ce-i în guşă-i şi-n căpuşă.*

Am întâlnit mulţi proşti de-a lungul vieţii. Ninel era genul de sărac cu duhul blajin, cu care îţi faci treaba, spunea totdeauna ce îl nemulţumea, însă fără să bată la cap sau să calce lumea pe coadă, pentru că el, bietul, continua să execute ce i se cerea.

Am montat, demontat, folosit, curăţat, reparat, am iubit şi am urât toate armele care mi-au trecut prin mână, dar la sfârşit le-am stăpânit.

*

Cimpoieru a venit la mine în vizită de trei ori în perioada armatei, sau, cum sună mai oficial, a efectuării stagiului militar.

Mi-a aranjat să pot da în sfârşit la facultate, la contabilitate, am primit permisie cinci zile şi m-am prezentat la examen, după doar două zile de tocealâ. Am fost admis, nici chiar primul, dar onorabil, timpul scurt şi-a spus cuvântul. Liberarea din armată a fost instantanee, pentru că m-au asimilat TR, adică armată cu termen redus, valabilă pentru cei cu studii superioare. Aha, erau posibile şi miracole din astea.

Aveam de ales între a fi angajat subofiţer la departamentul lui sau a primi banii pe un ştat de plată separat, al acoperiţilor. L-am lăsat pe el să aleagă. Buni bani, să-l ocrotească Domnul, pe unde or fi amândoi, Cimpoieru şi Dumnezeu.

Am intrat în două vieţi deodată: una, de student boboc, alta, de seară şi noapte. Eliza m-a întrebat o singură dată ce fac la celălalt loc de viaţă şi dacă e

periculos.

— Deocamdată sunt ajutor de câine lup, iubita mea. Învăţ să miros şi să mă strecor, nu am voie să latru sau să muşc, nici să fac pipi la colţ.

*

De la cursuri ne întorceam destul de des separat. Într-o seară, doi urâţi au tras-o pe Eliza într-un gang şi au început să o pipăie.

— Bă, cârnaţi proşti, bărbatu-meu a făcut puşcărie cu Bibi, vă nenoroceşte, jigodiilor! mai bine mă omorâţi sau faceţi bine şi îmi cereţi scuze acum!

— Aoleu, mânca-ţi-aş iartă-ne, duşi suntem, să-ţi trăiască ţie.

*

La sfârşitul anului întâi am învăţat să plutesc. Am aflat că voi fi tătic.

Iubita mea, scumpa mea, se împlinea. Mergeam împreună la facultate dimineaţa, ne despărţeam doar la cursuri, ea era mai mare cu un an decât mine, după noroc.

Mă năpădiseră emoţiile nerăbdării şi bucuriei, cred că aş fi reuşit să mă hrănesc atunci doar cu mirosul burticii ei. Eliza avea o veşnică poftă de portocale, norocul meu că ne mai descurcam să le găsim, chiar şi în penuria de alimente care se instala încetişor.

Dincolo de palmele ei moi şi calde care îşi mângâiau burtica era copilul nostru. Ne mai întrebau puţinii noştri amici dacă nu suntem curioşi cum va arăta.

— Adică sunteţi curioşi cu cine va semăna?

— Voi nu?

Nu ne gândeam prea mult la asta, subconştientul sau inconştientul nostru lucra cu bucuria aşteptării, o nerăbdare niţel alintată. Ce rost avea să disec posibilităţi care oricum ar fi fost cernute de evidenţa certitudinilor aduse de naşterea copilului? Trec prin ciur două materii, care amestecate aveau să răspundă destul de curând întrebării din care vibra coarda scurgerii sau dăruirii genetice: cât de mult sunt eu acolo şi cât de mult e iubita mea. Va fi din toate, noi suntem aici să iubim, să protejăm,

să învăţăm unii de la ceilalţi şi mai ales să trăim toate astea împreună.

Miruna s-a născut în februarie. Ninsese de trei zile, în duşmănie, erau nişte troiene cât casa.

Nu aveau voie să circule decât maşinile cu numere galbene, drumurile erau înzăpezite. Când mi-a spus Eliza că i s-a rupt apa, m-am uitat pe fereastră şi ninsoarea a reînceput din senin, cerul curgea odată cu oceanul în care înota copilul nostru.

Spitalul municipal era aproape, mi-am luat nevasta în braţe şi am purces voiniceşte prin nămeţi, purtat de toţi hormonii fericirii.

Minunea noastră de fetiţă dădea sens nou amănuntelor şi întregului. M-a fermecat iremediabil, o cucerire fără prizonieri, opera dragostei. Casa mirosea continuu a cozonac şi nu mă dumiream dacă e mirosul Mirunei sau al Elizei. Am socotit că este mirosul lor.

Mama şi alde soră-mea mă băteau la cap să facem botez. Eliza şi ai ei îşi doreau în egală măsură, dar le era jenă să mă abordeze.

Am organizat o petrecere doi în unu, la sala de festivităţi de la cămin, nuntă mică şi botez mare. A fost bine, cred că şi Domnul a fost mulţumit, socotind numeroasele Lui pomeniri din ziua aceea. Am avut timp să îi privesc pe îndelete pe toţi. Socrii mei, două bomboane de oameni, pâine caldă. Mama, tăcută şi zâmbitoare, o păpuşă cuminte de bâlci. Smaranda era domnişoară mare, un înger de fată, atât de frumoasă încât nu m-am abţinut să mă gândesc cu cine poate semăna, era prea reuşită. Firicel era numai cu gândul la casă şi dobitoacele ogrăzii. Soră-mea Ruxandra s-a mutat la noi, la rugămintea Elizei, s-o ajute cu copilul.

*

Când Miruna a făcut primii paşi mai hotărâţi, să fi avut vreo unsprezece luni, renunţase din proprie iniţiativă la sânul maică-sii de vreo lună şi mai bine. Eliza a început să sângereze un pic neaşteptat şi m-a rugat să fac ceva să îi opresc durerile de burtă.

Pe drum spre spital a vomitat de trei ori în zece minute. Îşi schimba culoarea ca un semafor, roşu verde galben, apoi pământiu.

Am aşteptat pe culoar vreo două ore, timp în care nu mă dumirea nimeni, doar asistenta şefă dădea gânditoare din cap când trecea pe lângă mine.

— Doamnă, sunt soţul Elizei Iliescu, vă rog cu cerul şi pământul, ziceţi-mi şi mie ceva despre ea. E grav?

— A, mai aveţi puţintică răbdare, domnul doctor vă va explica, eu nu mă prea pricep. Femeia minţea.

— Credeţi că are nevoie de ceva? Să mă duc până acasă după haine? Fac cel mult un sfert de oră dus-întors, sunt rapid.

— Mai staţi un pic pe aici, vă rog mult.

Nu am mai întrebat nimic, mi-era limpede că nu e de bine.

M-am dus la telefonul de la intrare şi am început să agit niţel lumea, pe unii după ajutor, pe alţii după bani, că nu mă ducea mintea ce nevoie aş avea, mi se părea doar că aşa ajut în vreun fel starea Elizei. Am sunat-o pe soră-mea să culce fetiţa.

— Martin, cât e de rău, măi?

— Nu ştiu, oamenii ăştia nu zic nimic.

— Băi, du-te peste ei, dă-i dracului, ei cu hârtiile, noi cu belele, du-te şi vezi de Eliza, eu mă rog aici pentru ea. Stai relaxat în ce ne priveşte, Miruna e liniştită acum, doar că în ultimele două ore a fost de nerecunoscut, v-a jelit ca pe morţi. Acum e bine.

M-am întors la intrarea în secţia de chirurgie.

Doctorul rezema un birou şi completa un teanc de fişe, din picioare.

— Bună seara, domnule.

— A, domnul Iliescu. Bună seara.

Doctorul părea pe altă lume, a continuat să scrie.

— Ăăă, nu vă supăraţi, dar soţia mea cum se simte?

Doctorul a oftat şi s-a întors spre mine, cam prea lent. M-a luat în braţe uşurel.

— Dom’le, a fost o prostie, te rog să mă ierţi, nu am

fost în stare să ies din sala de operaţii mai repede, veneau pacienţi la foc automat, a fost meci azi şi s-au încăierat nişte băieţi…

— Bine-bine, dar Eliza?

— Aşa, ce-i cu ea?

— Păi pe dumneavoastră vă întreb…

— E la obstetrică-ginecologie, pentru o intervenţie uşoară, cred că a terminat demult, mergeţi să o vedeţi. Felicitări!

Parcă era un film cu prost cu şi mai mulţi proşti.

— Pentru ce?

— Pentru sarcină, cum pentru ce!

— A!

Eliza a fost externată la vreo oră.

— Auzi, doctorii ăştia nu numai că scriu într-un fel pe care doar ei îl înţeleg, dar tot aşa şi vorbesc. Eu nu am înţeles nimic, noroc cu asistenta care mi-a zis că sunt gravidă şi e bine. Abia la sfârşit a venit şi doctoriţa la mine şi mi-a spus acelaşi lucru, dar cu cuvintele alea ale lor.

— E, din orice limbă străină tot e bine dacă pricepi tonul.

— Tonul era bun, pe portativ, nimic afară.

— Hai acasă, mămico.

— Hai acasă, tăticule.

*

Sarcina a decurs bine, iubita mea a reuşit să se ţină şi de facultate, nu a fost nevoie de întreruperi sau îngheţare de an. Ruxandra picase la noi ca un dar, taman la ţanc. În ultimele două luni de sarcină Eliza abia se mai ridica de pe pat, iar când îşi schimba poziţia îşi ridica burta uriaşă cu braţele, ca pe un sac de cartofi imenşi.

Naşterea a fost eliberatoare. Aveam gemeni, doi băieţi, unul subţirel, unul îndesat şi spătos, Mihnea şi Marcel. Mâncau în disperare, din două în două ore, ca la concurs.

— Bine că n-au ieşit trei, Martine, râdea sor-mea, că nu erau destule ţâţe pentru toţi! Creşteau frumos băieţii, fără să băgăm de seamă trecea şi timpul.

Eliza a reuşit să-şi susţină lucrarea de diplomă şi să se aşeze la un serviciu, contabilă la o fabrică de confecţii pentru export.

Nu cred că trecuseră mai mult de patru luni de când se angajase, când am observat că a devenit un pic prea gânditoare.

— Nu-mi dau seama ce se petrece cu tine, mămico, nu pari în apele tale.

— Păi, am intrat mai adânc în controlul de gestiune şi am găsit nişte pierderi prea mari de materiale. Nu e vorba de papiote sau consumabile, lipsesc prea multe produse finite.

— Costume, chestii de-astea?

— Aha.

— Of. Faci sesizare?

— Nu ştiu.

— Hai că întreb şi eu şi vorbim într-o săptămână, bine?

— Nu e bine, eu am raportul gata, ar fi cazul să-l prezint în două zile.

— Ai mai vorbit cu cineva pe tema asta?

— M-am mirat cu voce tare de câteva ori.

— Păi, e cazul să te miri de faţă cu mai mulţi şi vezi cine a pus până acum batista pe ţambal. Mă ocup de asta şi hotărâm în două zile. Nu poţi să mai tragi de timp?

— Cred că da, cel mult încă o zi.

— Cât de mare e lipsa?

— E o delapidare pe marfă de export, în dolari sunt vreo două milioane!

— Câât?

— De-asta mă tem şi eu…

Am plecat ţintă la Cimpoieru, care m-a luat de mână şi ne-am dus la şeful de la economic pe Bucureşti. Miliţia economică avea mulţi băieţi deştepţi.

— Mulţumim, tovarăşe Cimpoieru, eu cred că putem descinde mâine dacă se verifică informaţia. E nevoie de documentele pe care le-a prelucrat doamna şi să ne facă o sesizare…

— Nu, nu face nicio sesizare, ţi-o fac eu, ce mama dracului, vorbim de prea mulţi bani aici, cu sumele astea cumperi două fabrici, eu o protejez pe fata asta, te rog să mă înţelegi.

Liviu se tutuia cu cei mai mulţi miliţieni, reuşea să fie destul de intimidant.

— Biiine, păi mergem pe mâna matale atunci, tovarăşe. Hai să scriem!

*

Miliţienii au înconjurat toată fabrica, au blocat orice ieşire şi intrare.

— Unitate în carantină, circulaţi, circulaţi!

Nu mai văzusem atâta desfăşurare de oameni, nici nu credeam că există atâţia miliţieni.

Trei zile i-au ţinut pe angajaţi înăuntru, care la declaraţii, care sub observaţie. A fost regie frumoasă, s-au prefăcut că o suspectează pe nevastă-mea şi alte două nevinovate.

— E, doamnelor, ce v-aţi zis dumneavoastră, aici e de băgat mâna, nu?

Au luat-o apoi pe secretara directorului general, apoi pe şeful departamentului gestionar-contabil, pe băiatul de la transporturi şi pe tanti de la recepţia finală pe linia de fabricaţie.

Au descâlcit toată încrengătura când hoţii au început să se toarne între ei.

— Prejudiciul estimat este de 2, 8 milioane de dolari, tovarăşi. Captura secolului! Ehe, au urmat procese, alte turnătorii, alte agăţări.

Cinci luni au lins cei de la economic la avize, ordine de expediţie, bonuri de consum, note de casare, recepţii dosite şi note de control.

Într-un final, exasperat, directorul general a vomitat tot: cum se scotea marfa, cum dădea cotă de bani unui secretar de stat din minister, cum doseau argint prin haine ca să-l dea afară din ţară, relaţia cu vama, sigiliile falsificate şi drogurile care se doseau în stofele de import.

Au urmat alte arestări, alte declaraţii, alte procese.

Mi-a plăcut relaţia cu procurorii, în mod special unul foarte deştept.

— E dat în pizda mă-sii Petreanu ăsta, ce zici?

— Da, tovarăşe Cimpoieru, este.

M-am îndrăgostit de modul lui îngrijit, elaborat, de a aşeza faptele, încadrările, ca un puzzle, până scotea un tablou atât de clar, de pricepeau judecătorii imediat.

Parcă era la o lecţie de tenis.

M-am înscris la Drept, eram o grămadă pe loc, dar am biruit. Mise părea cea mai tare meserie. Eram din nou boboc.

*

Cimpoieru şi-a aprins o ţigară şi a început lecţia, printre rotocoale perfecte de fum care evadau spre ramurile copacilor din parc.

— Uite, Martin, începem orientarea turistică de azi, vrei?

— Da, să trăiţi, normal!

— Bravo, tu zici normal, eu o să spun că orientarea de care vorbesc eu este una în savana nesătuilor, care numai normală nu e.

— Cum ziceţi dumneavoastră…

Alte rotocoale încadrau figura gânditoare a lui Liviu.

— De multe ori e bine să ştii când să te opreşti. Dacă am trage şi mai departe de ancheta asta, probabil am descoperi că, cine ştie, vreun ministru sau mai mulţi trăgeau şi ei din pipa păcii cu lichelele astea, poate că şi vreo câţiva şefi din miliţie sau din securitate, dracu’ să-i pieptene.

— Aha.

— Bravo. Ai procedat bine. Dai din cap şi mergi mai departe. Ai familie şi ai datorii faţă de ea. Treaba noastră e să mătrăşim drogurile şi să punem capac. De restul ne spălăm pe mâini, să facă alţii ce vor, că sunt vaccinaţi. În chestii de-ăstea mai delicate, miliţienii bătrâni au o vorbă: sunt hoţi pe care trebuie să-i baţi bine de două ori, o dată să vorbească şi a doua oară să tacă dracu’!

Bună lecţie.

Pe Eliza au făcut-o contabil-şef.

— M-au nenorocit, ce mama mă-sii ştiu eu?

— Învеţi, draga mea, învеţi.

Da, trudea biata de ea, ca un ţăran cu plug de lemn. Copiii creşteau frumos.

Spre sfârşitul anului doamna contabil-şef a primit o repartiţie, în sfârşit, un apartament cu patru camere, doar o aveam şi pe soră-mea în spaţiu.

Ruxandra se reaşezase cu capul, copiii îi dădeau sens şi ocupaţie, avea şi ea un serviciu cu jumătate de normă la Electroaparataj, era gestionară. Se aranjase tare bine programul ei, când pleca la serviciu repartiza copiii pe la creşă şi grădi, îi recupera la plecare.

Am reuşit să-mi termin şi eu facultatea şi am primit repartiţie la divizia de import-export a ministerului industriei. Refuzasem să rămân la catedră în facultate, mi se părea o prostie.

Treceau lunile fără să bag de seamă, aveam multe de învăţat, trebuia să casc bine ochii, cifrele nu ştiu de joacă, mai ales când înseamnă banii statului.

*

Cimpoieru îmi trimisese nişte balanţe la verificat, eram grămadă pe ele.

— Domnule tovarăşu’, crezi că rămâi contabil o viaţă întreagă?

— Nu mă omor.

— Hai, ţine-te de şcoală, că nu e simplă. La anul e cazul să facem oficială căsătoria noastră şi treci direct la un departament mai frumos, cu gradele la vedere. Ce zici, domnule locotenent major? Sau mai bine căpitan? Martin, căpitan de plai.

— Cu cea mai mare plăcere, tovarăşe, servesc patria!

— Mai dă-l dracu’ de protocol, domnule tovarăş, de azi ne tutuim, bagă la cap. Eu sunt Liviu. Aşa rămâne!

— E un ordin?

— Ia-l cum vrei. Hai că am nevoie de tine într-o speţă.

Apăruseră mandatarii, aveau voie să facă un fel de comerţ intern. Liviu dăduse peste unul care avea o mică

reţea, mai ales prin staţiunile turistice şi plimba marfă cam deocheată, mai plasa pe la oamenii de încredere şi tot felul de halucinogene.

— Erau droguri uşurele, iarbă şi ciuperci, dar de mai bine de vreo lună are şi marfă grea, nişte narcotice tari. Nu prea ginesc cârligele bune să ajung la el. Îmi povesteai de Bibi, poţi să te duci să te pupi niţel cu el?

— Aşa, din senin?

— Hm. Facem o legendă frumoasă…

— Da, mă duc. Cum începem?

— Cu educaţia tehnică, puştiule, cum altfel?

— Adică?

— Mergem la cofetărie…

M-a condus pe o stradă perpendiculară pe Magheru, în spatele unor porţi înalte, deschise de către un băiat cu figură de veşnic plictisit, genul care se deranja doar la vederea unor automobile cunoscute.

— Asta e o parte din colecţia de corpuri delicte, bucata care arde rău.

— E a miliţiei?

— E amestecată, colaborăm şi cu securitatea, avem şi băieţii noştri.

La intrarea în clădire ne-a întâmpinat un tip cu figură de ofiţer german, cu părul lins, dat pe spate, o frunte lată şi ochi incredibil de albaştri, nas uşor acvilin şi degete lungi, pe măsura lui. Eu i-am dat peste un metru nouăzeci, la prima măsurătoare din priviri.

— Noroc, neamţule!

— Salut, Liviu, nu mai e nevoie să-ţi repet că nu-mi plac nici nemţii, nici americanii.

— El e băiatul meu de suflet, Martin.

Cimpoieru m-a luat protector pe după umeri, cu figura lui studiată de nebun impredictibil:

— Fiule, priveşte cu atenţie, dragul meu. Bagă la cap, într-o bună zi, tot ce vezi pe aici rotindu-ţi felinarele, va fi al tău! Ha ha ha!

— Liviu, nesănătosule, tu nu ai nevoie să guşti bunătăţile noastre din laborator, te-ai născut deja prăjit!

— O, ba da, vreau bobo, vreau prăji, dă-mi, dă-mi, mami, vreau muuulte, te rog, altfel mă dau cu fundul de asfalt, încep să plâng şi fac pipi în pantaloni, să te fac de râs, mami!

— Hai dracului înăuntru, mă faci să râd şi se sperie prostănacii ăştia!

— Martin, domnul acesta distins este scumpul meu inginericus maleficus, îţi dau voie să-i faci o plecăciune şi să-l buzunăreşti bine, că e plin de minunăţii!

Laboratorul era de fapt un soi de muzeu al narcoticelor. Camera din mijlocul casei, cu un luminator diferit de cele pe care le mai văzusem era o mare seră, ticsită cu ghivece şi lămpi.

— Aha, m-am prins, deci asta e marihuana!

— Nu tocmai, asta e cânepă indiană, eşti praf. Nota patru, treci la loc! Ai de muncă, domnule tovarăş, aici e pe gustate, dar nu pe luate. Veselie la locul de muncă, aşa se numeşte. E bine să fii vânzătoare la cofetărie, ce cucu meu!

— Taci, Liviu, pielea mea, mai am pe aici nişte şoareci. Ştii tu…

Trei băieţi îmbrăcaţi cu haine prea mari pentru ei se iţeau din camerele din stânga noastră, unul cu ochii mijiţi, altul care mergea în reluare şi al treilea care îşi admira degetele cu o faţă aproape bigotă, cu o mirare de-aia adâncă, total serioasă.

— Domnule tovarăş, pe hitleristul ăsta îl vei şti cu numele de cod motanul Mişa, asta dacă vrei să-l enervezi.

— Mă numesc Mihail Kiriakov, domnule.

— Martin Iliescu, domnule.

— Eşti prea serios, hai la degustare. Lecţia unu: cum mirosim marfa şi cum o pipăim. Încă ceva, te rog frumos, nu ne formalizăm, spune-mi Mişa. Şobolanii ăştia de aici sunt de fapt nişte pârnăiaşi, le-am dat eu haine, că mă deprimă zeghea.

Am început cu uşurelele.

Nu credeam în veci că sunt atâtea tipuri de plante de marijuana.

— Unele sunt de bucurie, altele de tristeţe, dar toate sunt de plecare. Nu cu avionul, nici cu trenul, cu lampa lu' Aladin, bine frecată, ha ha. De fapt, dacă eşti trist când începi să le fumezi, tot trist rămâi, chiar de câteva ori mai trist, doar că, totuşi, e muuult mai bine, mai uşor de suportat, habar n-am care sunt resorturile creierului atunci. Nu m-a dumirit nici psihiatrul care studiază cu noi, dar nici nu mi-a plăcut şcoala.

— Băiatul ăla din colţ de ce stă în întuneric?

— De la opium. Aşa li se întâmplă, se vampiresc niţel.

— Şi ăla care dă lent din cap? Cimpoieru râdea.

— Iarbă bună, probabil că urmăreşte o partidă de tenis jucată între sfinţi şi draci, cu planete sau stele de foc. Depinde ce îl taie capul, poate doar se uită la trenuri.

Tipuri de plante, moduri şi grade de uscare, puritatea prafurilor, bomboanele de zai-zai şi toate copiile, mai proaste sau mai reuşite, ciupercile, haşiş, arborele de coca, macul alb, opiaceele, erau explicate organizat, exemplificate şi, ca bonusuri ale meseriei, era aproximată harta distribuţiei, de la ei şi până la noi.

Două săptămâni am frecventat cursurile academiei Kiriakov, maestrul cofetar cu cele mai înalte torturi la activ. Bine, puteau fi la fel de bine şi cele mai adânci torturi, depinde de marfă şi de consumator.

— Tortul este mereu atrăgător, chiar şi pentru diabetici. Partea nasoală vine după ce ţi se ia prăjiturica de sub nas, atunci se termină frişca şi începe tortura, sevrajul. Ia uite ce i-a lovit pe şobolăneii mei! Alţi trei degustători se scărpinau, plângeau, jeleau, îşi ronţăiau tivul cămăşilor.

— Nasol a? Mai vreţi bobo, bulangiilor? Mişa era neînduplecat la tânguieli.

— Dă-i dracu', săptămâna viitoare primesc oricum marfă nouă, îi schimb lunar, n-am voie să-i ţin mai mult.

A treia săptămână a trebuit să şi dorm acolo. Aveam pregătite degustările şi totul se făcea organizat, sub observaţie.

Trei zile am încercat de toate, iar alte patru m-au

ţinut la scoatere din sistem.

— Domnule tovarăş, mi-a făcut plăcere să consum cot la cot cu matale, e şmecherie mare! Dacă nu te simţi bine sau ai vreo senzaţie necunoscută până acum, te rog să îmi dai de veste rapid, pielea mea. Nu uita că noi am venit aici să învăţăm, nu să ne futem direcţia, ok?

— Da, Liviu, ok.

N-a fost chiar aşa simplu cum credeam, dar am trecut şi peste asta.

*

Cimpoieru nu mă repartizase de nebun la ministerul industriilor.

— Martin, avem prea multe prafuri, bre, în ţară! Le aduc jigodiile de prin te miri ce coclauri, dar tot cu maşinile noastre intră. Au fost două valuri de marfă anul trecut şi anul ăsta vreo trei vârfuri de aprovizionare.

— Aha. Crezi că are legătură cu vreun import, nu?

— Da, exact, sigur s-au lipit băieţii de vreo marfă în care să ascundă pungile.

— Când a fost ultima aprovizionare?

— Luna trecută. De vreo trei săptămâni gâlgâie piaţa de heroină şi cocaină.

Ne-am dus la cumpărături, am cules toate tipurile de marfă şi le-am trimis la analiză. Mişa Kiriakov ne-a chemat a doua zi.

— Domnilor, cocaina are puritate acceptabilă, dar nu vine din America Centrală. Este exclus. Heroina e bună rău, mare şmecherie, păcat că e atât de ieftină, ha ha.

— Deci tot Asia?

— Da, din Asia vine. Nu e Turcia, cred că vine de mai departe şi are probleme la transport, am găsit nişte bacterii de descompunere pe marfă.

— Ciudat…

— Da, nu mă duce mintea cum ajung în marfă.

— Erau bacterii în toată marfa?

— Da da, cocaina era mai puţin afectată decât heroina, dar tot avea destule.

*

M-am întors la serviciu şi am luat la puricat toate importurile semnificative din ultimele patru săptămâni. Nu îmi dădeam seama de unde ar putea veni.

Nici Liviu nu ştia de unde s-o apuce.

— Hai să vedem toate intrările din ultimele cinci săptămâni.

Două zile am făcut tabele şi rute. I-am dat raportul cât mai amănunţit.

— Domnule tovarăş, dar ştiu că ai muncit, bre! Am cerut aceeaşi situaţie şi la vamă, încă de-acum o săptămână, nici măcar nu şi-au cerut scuze că nu ne-au trimis nici măcar un cap de tabel. Prea multe pile pe acolo, de-aia îi doare în carici. PCR, adică pile, cunoştinţe, relaţii.

Am verificat toate transporturile de fructe. Nimic. Doar nişte videocasetofoane şi blugi, lipite pe prietenie. Fără interes. Am trecut la dulciuri. Mai nimic, nici nu ne-am deranjat.

Am căutat maşinile-unelte importate de „23 August”. Fără orificii, iar câinii nu au dat niciun semn de prafuri. Aeroporturile erau curate, le scuturaseră două rânduri de servicii.

Într-un târziu, după încă două săptămâni, am fost convocat la un bilanţ. Erau mulţi oameni pe care nu-i ştiam, cel puţin cinci. Participau doi băieţi de la Kiriakov şi doi de la biroul lui Cimpoieru.

— Domnilor, nu v-am chemat să vă frec ridichea, ce vreau să ştiţi este că dacă ne facem de căcat cu cantităţile astea mari care intră fix pe sub nasul nostru şi nu ieşim cu soluţia ne-o furăm grav de tot, ne bagă iar sub papucul securităţii şi o sugem cu liniştea.

Unul dintre băieţii noi lucra la vamă.

— Eu nu am reuşit să scot toată situaţia intrărilor decât parţial, iar asta se pupă cu ce am primit de la ministerul industriilor, dar ne scapă transporturile speciale, să ştiţi.

— Ce transporturi speciale?

— Armele şi barterele de recuperare a datoriilor.

— Păi nu tot la vamă se înregistrează?

— Nu, se ocupă securitatea. Au băieţii lor.

În punctele de intrare rutieră avem câini bine antrenaţi, la fel şi în aeroporturi.

— Crezi că intră pe apă?

— Greu de crezut, avem controale bune şi pe vapoare.

— Ar mai rămâne feroviarul.

— Greu de crezut, sunt prea multe manipulări de marfă şi cam nesigur.

— De ce să fie nesigur? Nu sunt sigilate?

— Nu prea.

Un alt băiat, care lucra pe la controlul alimentelor, a zis că bacteriile găsite pe marfă sunt produşi de putrefacţie.

— Au, credeţi că se trimite marfa cu ceva sicrie de plumb? ălea sunt mereu sigilate când se repatriază.

— Posibil.

— Bine, hai la treabă, pe două direcţii: verificaţi intrările din ultimele luni cu decedaţi repatriaţi şi importurile mai importante făcute la recuperarea datoriilor sau barter. Nu vreau să întreb eu la securitate, sunt prea mulţi băieţi ţâfnoşi pe-acolo.

*

Trei zile mai târziu, am găsit o aprovizionare neînregistrată cu nişte blănuri neprelucrate, aduse de prin Mongolia. Erau trimise la argăsit şi buba a fost că s-a raportat până la urmă transportul din cauza pierderilor mari la prelucrare. Blănurile erau doar date cu sare şi aruncate în vagoane, prin urmare mai mult de un sfert din ele erau putrede când ajungeau la noi.

Am cerut mai multe informaţii şi am trimis controlul de gestiune, iar în paralel băieţii lui Kiriakov au amuşinat ca nişte ogari. Am aflat că două din cele şaişpe vagoane ale ultimului transport avuseseră sigiliile rupte.

— Io zic acuma că hoţii s-or fi gândit că cine ştie ce marfă bună e acolo, dar i-a răzgândit duhoarea, că tot ce era în partea de jos era putred, s-a plimbat garnitura vreo trei săptămâni până la prelucrare.

— Când aţi observat sigiliile rupte?

Gestionarul de la fabrică s-a scărpinat în creştetul capului.

— Erau rupte când am făcut recepţia, am scris în raport.

— Unde e raportul?

— Păi la băiatul de la recepţia specială, el a luat hârtiile, dar am apucat să fac le fac un xerox, ca să nu mă tragă nimeni de urechi.

S-a ridicat şi a scos din fişet un dosar gros pe care scria cu carioca neagră „speciale”.

— De ce scrie speciale?

— Păi semnează pe ele doar băiatul cu ochi albaştri…

— Securistul?

— Da, el, dar nu băiatul de la EI, ăla e o bomboană.

— Nu-s bune bomboanele, strică dinţii şi nu mai poţi să muşti. Păi nu ştie şi el despre ce e vorba? Doar e de la contrainformaţii.

— Ştie, ştie, staţi liniştit, dar nu se bagă, ăştia care vin de numără blănurile sunt mai şmecheri ca el şi nici nu sunt prea prietenoşi. Vin cu două ARO şi stau câteva ore.

— A, deci vin des?

— Da, dom’le, hai şi vezi hârtiile de colea. Anul trecut au venit de trei ori şi anul ăsta au adus blănuri de trei ori.

— Bune blănurile?

— Alea de sus sunt bune, dar tot ce e la fundul vagonului e zob, putrezite vai de mama lor şi mirosul te omoară, cimitir curat!

— Aha, înţeleg. De ce nu trimiteţi rapoartele astea şi la minister, la statistica importurilor?

— Păi n-auzi că se trec la speciale? E schimb, noi le dăm ălora pe dracu’ să-i pieptene, ei ne dau blăniţă. Ha ha!

Nu mi se părea interesant.

— Dacă mai staţi două zile, puteţi să vedeţi cum ajung aici, să înţelegeţi de ce sunt pierderile aşa mari la materiale. De la noi nu fură nimeni, care vrea haină de blană se trece pe listă şi cumpără la salariu, când îi vine rândul. Unii vor alendelon, alţii căciuli, ce le trebuie aia

iau.

I-am mulţumit omului şi am luat un rând de copii după dosarul cu menţiunea „special”. L-am sunat pe Cimpoieru şi i-am povestit.

— Martin, rămâi acolo! Venim şi noi, acum plecăm. Nu vorbi cu nimeni, cineva face o chestie urâtă.

— Bine, vă cazez pe undeva?

— Nu, dormim în maşină, să nu dăm de bănuit că am umplut camerele pe acolo. Nu ştim cine dă cu ciocul la securitate despre cazarea noastră.

Au plecat cinci maşini din Bucureşti, au golit parcarea: Liviu a venit direct la mine, cu Kiriakov după el, băiatul de la vamă s-a dus să verifice intrarea garniturii, iar celelalte două echipaje au trecut pe filaj.

La intrarea în ţară sigiliile erau intacte, câinii s-au agitat puţin, dar s-au potolit repede, semn că nu erau şanse de droguri.

— Imposibil, tăticule! Căutaţi din nou, aduceţi câinii noştri, ăştia de la vamă nu ştiu cum sunt! Liviu fierbea. Raport nou.

— Am băgat câinii cei noi, care s-au dus ţintă la vagoanele al treilea şi al nouălea. Băiatul de la vamă se descurcase ca un băiat mare.

— Lăsaţi vagoanele aşa cum sunt, urmărim şi facem flagrantul. Înarmaţi-vă bine, poate fi mai periculos decât credem. Atenţie, putem lupta cu profesionişti. Mai aducem două echipaje până mâine dimineaţă.

Nu a stat pe gânduri mai mult de zece secunde.

— Martin, omule, hai pe cai şi pe cămile că pierdem mireasa! Unde e garnitura, acolo e cheia, lăsăm aici doi oameni ca să măsoare agitaţia, că nu strică să mai luăm pulsul.

Garnitura a fost chiuretată la scurtă vreme de la trecerea graniţei, noi am picat taman la ţanc. Trăseseră pe o linie separată pentru câteva ore, aveau de lăsat două vagoane care urmau să fie lipite altui transport, fapt pe care îl cunoşteam, aşa se proceda la fiecare livrare.

Era trecut de ora nouă seara, întuneric serios, câteva

becuri chioare nu reuşeau să facă mare treabă. Şase băieţi au deschis rapid vagoanele cu marfa, au plecat fiecare cu pachetul lui şi s-au împărţit în trei maşini negre.

— Ăştia trebuie săltaţi rapid, n-are niciun rost să fie de-ai noştri, e furt toată ziua. Am greşit că i-am acuzat pe ăia de la securitate, chiar era prea groasă…

I-am ridicat pe cei şase. Doi erau profesionişti, ne-au tăvălit niţel, dar tot i-am biruit. Am purtat tot timpul cagulă şi m-am felicitat pentru asta, unul dintre şoferi era chiar şoferul lui Bibi, pe care îl întâlnisem în urmă cu cinci ani la ieşirea din arest.

Ridicarea nu a fost sesizată de mecanicul de tren şi nici de poliţia transporturilor, i-am prins pe hoţi la câteva sute de metri de vagoane.

Am aflat atunci că un vagon ascundea heroină, altul cocaină. Toată recolta a fost de vreo treizeci de kile, cam jumate-jumate din fiecare marfă.

— Domnule tovarăş, ce rost mai au maşinile de la Secu? Ăştia au furat deja marfa…

— Poate că nu, hai să-i frecăm niţel.

Până ne-am dumirit noi, cei şase erau mermeliţi bine şi urlau că ei n-au luat toată marfa, doar cât aveau voie, că nu au pus mâna pe nimic în plus.

— Liviu, hai să stăm cu ochii pe vagoane, cred că vom avea surprize mari!

A doua zi a ajuns şi trenul nostru în fabrică. Cele două Are albastre au intrat şi au mers direct la ţintă. Cel care părea şeful a început să înjure când a constatat lipsa sigiliilor, apoi au umplut maşinile cu pachetele de marfă. Noi am căzut peste ei cu Miliţia şi toţi oamenii noştri. Cei patru băieţi care coborâseră din Are au avut inspiraţia să scoată legitimaţiile spre noi şi au lăsat pistoalele la pământ.

— Băi, eşti nebun, ăştia sunt securişti oficial, ce mama dracului ne facem noi cu ei?!

— Hai să-i verificăm.

Securiştii au spus că ei nu părăsesc marfa, ne-au studiat documentele, autorizaţia de percheziţie şi au cerut

să sunăm la Bucureşti, la adjunctul şefului securităţii.

Liviu a sunat şi s-a închinat. A mai dat un telefon şi el, habar n-am cui.

După şase ore de stat în picioare s-a umplut curtea de miliţie, de securitate, apoi deşi mai multă securitate, apoi a venit secretarul judeţean de partid. Au început înjurăturile, lumea obosise.

— Nu vă dăm nicio marfă, băi, noi avem ordin direct de la şeful Securităţii, fraierilor. Să ne pupaţi în cur.

Căpătaseră curaj, erau deja vreo doişpe de partea lor. Noi eram aproape patruzeci, Liviu sesizase la telefon pe cineva de la armată. Au apărut şi scutieri.

Spre dimineaţă mi-era rău de somn, cred că toţi erau sătui de vorbărie goală. Şeful lor a fost chemat la telefon, undeva în biroul directorului fabricii.

— Nu mă duc nicăieri! Să aducă telefonul afară, lăsaţi capcanele astea de căcat!

Directorul s-a dus la el şi i-a spus un fel de parolă, nu am auzit ce, dar destul de convingător să-l facă să lase arma şi să meargă însoţit de Liviu şi de mine spre telefon.

— Da, să trăiţi, locotenent-colonel Marincea, securitatea statului! De dincolo de fir se auzea o voce sacadată, gâtuită de emoţie. Securistul s-a înmuiat după două minute.

— Am înţeles, să trăiţi! Predau marfa organelor de cercetare penală, fără proces-verbal.

Tipul care se recomandase Marincea era gânditor. Ne-a întins legitimaţia de serviciu şi a rostit limpede:

— Oamenii mei se vor preda imediat ce ajungem la maşini. Veţi prelua marfa, care nu mai este în custodia mea din acest moment. Vreau să se consemneze că predarea tuturor materialelor din maşini s-a efectuat fără violenţe, la indicaţia adjunctului şefului Securităţii Statului. Probabil vom fi reţinuţi pentru declaraţii. Faceţi ce vreţi cu mine, dar vă rog să nu îmi reţineţi oamenii în vreun arest de Miliţie şi să aibă probleme pe acolo.

— Bine, a fost de acord Liviu. Altceva?

— Atât, mulţumesc. Să mergem!

A discutat două minute cu oamenii lui, care păreau stupefiaţi. Unul dintre ei a început să înjure şi să se manifeste foarte agresiv.

— De ce nu ne-aţi zis de la început, domnu' colonelu, că ne-aţi adus aici doar să ne încurcaţi viaţa a? Păi cum mai dau eu ochii cu tata, e ofiţer bătrân şi să-l nenorocesc eu?! Suntem cinci generaţii de ofiţeri de onoare, eu nu mai am ce să vorbesc cu matale, adică ai aranjat să nu ajungem în arest de Miliţie, ce dracu' e asta? Eu îmi fac datoria şi matale mă nenoroceşti?

A fost foarte rapid. L-a împuşcat pe Marincea în cap, pe Liviu în piept şi pe mine în umăr. A apucat să mai împuşte în cap un băiat de la Miliţie, un soldat care îşi dăduse jos casca. L-am împuşcat în frunte, eu şi un coleg de-al lui, în acelaşi timp. Cei patru securişti care rămăseseră în viaţă au aruncat armele şi au ridicat liniştiţi braţele.

— Nu avem nicio armă ascunsă, ne predăm fără probleme. Ne puteţi identifica după documentele din haine, nu am făcut niciun abuz, avem ordinele de serviciu băgate lângă legitimaţii. Putem scoate documentele?

— Da, foarte încet şi la vedere, pe rând. Tu primul, a ordonat Kiriakov, care preluase conducerea. Cei patru şi-au scos legitimaţiile albastre şi ordinele de serviciu. Scria că au misiune de însoţire şi supraveghere a unor livrări în interesul statului, din incinta fabricii spre un sediu de-al lor din capitală.

M-am aplecat spre Liviu, care nu mai respira. Murise rapid.

— O moarte curată, a conchis Mişa. Îl plângem mai târziu, mi-e teamă că dacă ne pierdem cu firea se termină foarte nasol aici.

— Bine, Mişa. Eu habar n-am ce e de făcut aici, de obicei Liviu organiza totul şi ne spunea foarte calm ce avem de făcut. Acum doar mă paşte un atac de panică, mi se pare incredibil ce ni se întâmplă.

— Asta e nimic, cred că va fi şi mai plină de cacao situaţia, nu e de glumă cu Securitatea.

Secretarul de partid a venit la Mişa cu un aer sigur:

— Cine e şeful de la antidrog?

— Acum nimeni, a fost împuşcat. Se numea Cimpoieru Liviu.

— Ştiu, am văzut şi eu. Cine este Kiriakov? Mişa a ridicat mâna lui cât o velă.

— Bine, ministrul de interne v-a transmis că sunteţi comandantul interimar, până la alte ordine. Nu merge faxul în fabrică, o să-l trimită la mine la birou. Aveţi îndoieli sau întrebări?

— Nu tocmai, doar că nu ştiu cine este şeful meu acum.

— Ministrul de interne, domnule, vi-l dau la telefon dacă vreţi.

— Păi, aş cam vrea, dacă nu e supărare mare…

Am plecat, eu şi Kiriakov, spre biroul secretarului judeţean de partid. Cei patru securişti erau încătuşaţi şi conduşi spre secţia de Poliţie.

Noul meu şef a primit parolele potrivite, ministrul l-a chemat urgent la biroul lui.

*

Am ajuns în Bucureşti. Habar n-aveam ce am de făcut, prin urmare mi-am făcut avânt şi m-am dus la serviciu, la minister.

Aveam biroul la etajul unu, cu vedere spre Piaţa Romană. De obicei ajungeam la birou pe la ora şapte jumate, dar în dimineaţa aia eram după o insomnie foarte neprietenoasă, seacă şi sterilă.

Am dus-o eu pe Miruna la grădiniţă şi pe gemeni la creşă. Eliza avea închidere de lună la serviciu şi era destul de aiurită, ne-am propus să ieşim la iarbă verde duminica ce urma.

Am ajuns la birou pe la ora opt, la timp să nu întârzii şi să observ că erau prea mulţi oameni la intrare. Am văzut de jos mişcare în biroul meu. Hopa! Eu eram singur în birou, ier biroul era mereu încuiat de mine, cu nişte semne pe care le puneam să verific dacă nu m-a vizitat vreun nedorit. Am făcut stânga-mprejur şi am mers la Mişa, la

cofetărie.

Paznicul, un tip nou, m-a informat că domnul Kiriakov este la minister şi că nu mă poate lăsa să intru.

— Sunaţi la domnul Kiriakov, el vă poate confirma că am dreptul să intru.

A sunat. Se chinuia să pară calm, dar nu îi prea reuşea. Am început să fac paşi înapoi.

— Stai!

Vocea subofiţerului de la poartă trăda spaimă.

— Stai că trag, nu fugi!

— Bine, omule, nu fug. Ce ai nevoie?

Mi-am dat seama că apăsase butonul de alarmă de la picior. Din clădire au ieşit trei băieţi, ne cunoşteam.

— Trebuie să te reţinem. Kiriakov este la ministerul de interne şi nu dă niciun semn. Noi avem ordin de la ministrul de interne. Uite ordinul de reţinere.

— Pentru ce mă reţineţi?

— Scrie ceva acolo, dar nu cred că e pe bune. Te opui?

— Nu, ce dracu', nu vă fac probleme. Unde mă duceţi?

— La procurorul militar, Zamfirescu sau cam aşa ceva.

— Bine. O sunaţi voi pe nevastă-mea să-i ziceţi?

— Da, dă-mi numărul, o sun acum, mai bine aşa, nu ştiu dacă tot eu rămân cu tine, mi-a dat o coală de hârtie Nelu, băiatul de la plante, care era inginer agricol de profesie.

Îi eram foarte recunoscător.

A sunat. I-a spus Elizei că probabil ţine de o procedură de verificare, mi-a întins şi mie telefonul. Am încercat să fiu calm în discuţie. Speram că mi-a reuşit, dar eram evident mult prea departe de adevăr.

*

— Bună ziua, tovarăşe Iliescu! Sunt procurorul Negulescu.

— Să trăiţi! Sunteţi procuror militar?

— Nu, de ce aş fi? Procurorii militari au treabă cu

militarii, tu eşti un contabil obosit de la ministerul industriilor. Ştii pentru ce eşti aici?

— Nu.

— Am ridicat documentele din biroul tău referitor la importurile din Mongolia.

— Nu am niciun astfel de document.

— E, nu, dacă ai şti de câte ori aud povestea asta… Hai, te sfătuiesc să colaborezi cu organele de anchetă şi se va ţine cont de asta pe timpul procesului.

— Ce proces, domnule, mă confundaţi!

— Nu te confund, tovarăşe, nu te confund. Ai delapidat jumătate din cantitatea importată, plătită cu sudoarea frunţii muncitorilor noştri, ai furat cu neruşinare din banii statului şi avuţia obştească, tovarăşe, asta ai făcut. Dă-i în gât pe ceilalţi şi câştigi puncte bune, ţi-am zis doar. Directorul fabricii a recunoscut tot, v-a turnat pe toţi!

— Tovarăşe, este o glumă.

Ştiam că un acoperit rămâne acoperit. Nu aveam voie să mă deconspir, mai ales că eram convins că se va rezolva tot.

— Glumă pe dracu'! Ha ha! Hai să ne râdem! Te tăvăleşti tu primul? Procurorul îi dădea înainte la intimidare.

— Auzi, procurorule, ia arată-mi şi mie legitimaţia ta! E nevoie şi de ordinul de aducere sau de reţinere, altfel nu avem teme comune.

— Biiine…

Negulescu s-a dus spre cuier, de unde şi-s scos legitimaţia, îndesată în buzunarul de la piept al hainei. Mi-a întins-o şi s-a aplecat sub birou. Legitimaţia părea de securitate, m-am aplecat să o văd.

— Uite şi ordinul de aducere…

M-a pocnit cu o bâtă, direct peste faţă. N-am avut prea mult timp să reacţionez, am atenuat lovitura cu mâna stângă.

M-am aruncat peste el şi l-am târât prin toată camera. L-am jucat în picioare. S-a dus spre fişet, împleticindu-se, de unde a scos pistolul. I l-am zburat din

mână şi i-am mai dat un picior în faţă. I se auzise maxilarul cum crapă. S-a dezechilibrat din nou şi a ajuns iarăşi la pistol, în partea cealaltă a camerei, spre fereastră. Am apucat să îl lovesc dintr-un salt, apoi i-am mai dat un picior în piept şi l-am aruncat direct prin geam. După socoteala mea eram la etajul patru sau cinci, mi-era clar că l-a luat dracu'.

Am şters liniştit toate amprentele pe care le-aş fi putut lăsa şi am plecat liniştit. Am coborât scările şi am ieşit pe intrarea mare, din faţa instituţiei. Capul îmi pulsa de la bastonul pe care îl primisem aproape în plin. Am ieşit nestingherit şi m-am dus spre grădiniţa copiilor. I-am luat şi pe cei mici de la creşă. M-am abătut pe la serviciul Elizei şi i-am spus tot, de-a fir-a păr.

— Bine, noi ce facem acum?

— Merg să duc copiii şi încerc să dau de Kiriakov, apoi merg direct la ministru.

— Bine, dragule, e bine. Te rog nu pleca până nu ajunge şi Ruxandra.

Pe drumul spre casă m-am asigurat că nu mă fila nimeni. Începutul de octombrie era încă destul de cald. Mihnea şi Marcel sporovăiau pe limba lor, Miruna cânta melc melc codobelc. Când a ajuns la partea cu buşteanul, unde stătea leuşteanul, mi-am dat seama că Securitatea încerca să pună batista pe ţambal şi să ne înfunde pe noi, cei care puteam strica o afacere mişto. Nu îmi dădeam seama dacă ministrul de interne este implicat sau doar îmbrobodit. Mai exista posibilitatea să fie nepăsător, prost sau doar să nu se bage. Cred că nici el nu prea ştia ce să facă.

Am ajuns acasă fără să îmi dau seama când s-a scurs drumul de câţiva kilometri pe jos. Am văzut două maşini de securitate şi trei de Miliţie pe o stradă paralelă. M-am întors cu copiii şi am mers spre Herăstrău, la vreo cinci sau şase kilometri buni de casă. Am sunat-o pe Eliza de la un telefon cu fise care încă mai funcţiona.

Eram foarte conştient că probabil are telefonul supravegheat.

— Iubi, au venit după mine. Mă duc cu copiii în parc, unde ne-am plimbat după ce ne-au eliberat atunci, ştii tu. Probabil vei fi urmărită, stai liniştită, nu te va răni nimeni.

— Copiii au ce să mănânce?

— Băieţii au adormit în cărucior, cu Eliza mă descurc eu. Mă mai bucur puţin de ei.

— Bine, dragule, am încredere în tine.

Ştiam că are. Mă bazam pe asta, chiar dacă îmi dădeam seama ce egoist eram atunci. Eliza a ajuns în două ore.

— Hai spre casă, mă predau primului echipaj din faţa blocului, nu mai urcăm pentru alt deranj.

Am făcut distanţa până acasă cu Miruna în braţe, cu nasul scufundat în părul ei. Ea îşi înfipsese unghiuţele în ceafa mea, cum făcea când îmi sărea în întâmpinare.

Securitul care m-a văzut l-a atenţionat pe celălalt din maşina în care supravegheau.

— Iubita mea, ţine copilul. Tati, eu merg cu oamenii ăia de acolo la serviciu. S-ar putea să fiu plecat o vreme.

Mi-am sărutat băieţii şi pe Eliza şi am urcat liniştit în Dacia neagră.

— Vă rog să îmi puneţi cătuşele pe strada cealaltă, să nu mă vadă copilul. Îmi voi da jos haina să vedeţi că sunt curat.

M-au lăsat liniştit, cel din dreapta şoferului a urcat alături de mine în spate.

— Uşa nu se poate deschide din interior, te înţeleg, am şi eu copii. Pornim acum, nu te facem de rahat în faţa lor, stai liniştit.

La prima intersecţie mi-a întins cătuşele. Mi le-am pus singur.

— Unde mergem?

— Te predăm la secţie, noi am fost trimişi pentru suplimentare. Au dat prin staţie că m-au reţinut.

*

Procesul a durat puţin. Mişa Kiriakov dispăruse ca într-un număr de magie. Am primit şase ani şi restrângerea unor drepturi.

De la arest am fost repede paraşutat la puşcărie.

*

Eram 38 în celulă. Dormeau câte cinci în două paturi.

Prima zi e foarte scurtă, timpul se mişcă anapoda, ca la o anestezie generală. Un ţigan burtos, la vreo patruzeci de ani m-a ridicat din pat:

— Tu cine eşti, mă?

Ştiam cutumele de celulă din povestirile lui Liviu. Mi-am zis că e timpul pentru război, pot păstra discuţiile pentru mai târziu.

— Tu de ce întrebi? Eşti miliţian cumva sau doar sifon?

— Ce, mă?! Futu-ţi morţii mă-tii, luaţi-aş gaura în pulă, te tai şi te fut şi-n plămâni, gâtu' mă-tii! Ieşi la interval, muistule!

I-am dat interval. L-am cocoşat cu un picior în ficat, apoi i-am retuşat faţa de nici mă-sa nu l-ar mai fi recunoscut. A mai sărit unul pentru el, i-am rupt şi ăluia mâna şi i-am spart arcada.

— Ia uite ce sare din ăştia, arteziană, bravo coiţe, buni băieţi! Hai, cine mai vrea? De azi eu sunt şef aici, patul ăsta e doar al meu. Cine face curăţenie în căcatul ăsta de cameră?

— Eu, bos, s-a ridicat un băiat subţirel, care dormea pe jos.

— Atunci curăţă-i pe ăştia, morţii tăi!

— Cine e de-al lui Bibi pe aici?

— Eu, şefule!

— Şi noi doi!

Erau doi băieţi ceva mai spălaţi.

— Sunteţi cu mine sau o sugeţi în cur?

— De unde te ştii cu Bibi?

— Am făcut arest cu el acum vreo cinci ani.

— El ţi-a zis să te foloseşti de numele lui?

— Da!

— Bine, şefule, noi oricum verificăm… Până una-alta, suntem brigada ta, gata!

— Mi-e foame!

— Cambuzier, adu haleală la şefu', hai!

— Conservă de carne sau pateu, şefule?

— Amândouă, hai că mi-e foame. Băieţii mei să stea şi ei la masă cu mine!

— Nouă nu ne e prea foame, şefule!

— Asta e! Mâncaţi de nevoie. Le-am întins mâna.

— Eu sunt Martin Iliescu.

— Eu sunt Bebe Căpăţână, dar în buletin sunt Grigore.

— Eu sunt Degeţel, în buletin Gică Cerchez, şi ăsta e frate-miu, Mutu, nu mai are limbă, i-a tăiat-o Bibi când l-a primit înapoi. I-a făcut educaţie şi bine a făcut, avem şi noi loc printre oameni. Cu mine a fost mare domn nea Bibi, mi-a tăiat doar un deget, pe ăsta mic, de ţinere de minte pe viaţă, mânca-ţi-aş!

Aveam noroc că zeghea pe care o primisem era curată. Mă înţepa niţel, mai ales că o purtam direct peste piele, dar eram obişnuit cu hainele militare de postav, nu aveam aşa o mare apăsare.

— Şefule, ce mandat ai?

Ţigănuşul mititel era hoţ de buzunare.

— De ce întrebi? Vrei să ne împrietenim?

— Nu, şefule, aşa ne mai întrebăm noi p-acili-şa. Despre ce să vorbim?

— Despre cai şi maşini.

— Am vorbit despre asta, ieri am povestit toată ziua despre gumă turbo. Gică Degeţel s-a scurs din pat şi l-a trosnit.

— Morţii mă-tii de şuţ prost, pleacă dracu' de-aci, treci în pat şi nu te dai jos până nu zicem noi.

— Păi iar mă scap pe mine…

— Asta e! Te batem din nou, nu-i problemă.

Pirpiriul s-a râmuit până la ultimul pat, pe mijloc. Erau unite două picioare de pat şi se îngrămădeau cinci, de-a latul, în două paturi la cucurigu.

— Aşa! Stai, în morţii mă-tii, la patul trei, n-ai ce să cauţi printre noi. Şefule, ăsta e lăchit, bre, dă-l în gâtu' măsii de gunoi şi de sifon ordinar!

Hm. O grămadă de jargon. Am dat din cap cu aer cunoscător. M-am hotărât să îmi găsesc un pârnăiaş dispus să mi le explice. Până atunci însă, era cazul să iau nişte decizii de şef, altfel ciorile alea mă încălecau.

— Ţigane, bă lache, ia treci la veceuri, hai marş! Ai trei ore să faci lună pe sub paturi, tragi şi geamantanele, faci buda bec sau pun câinii pe tine! Acum, executarea!

— Şefule, ăsta nu e curăţenie, e alţii trei la curăţenie, oamenii la cambuzier, bre, garantează el, pune curul la bătaie pentru ei, treaba lui.

— Păi şi ce-are? Ce, el nu poate să spele pe jos?

— Da, ai dreptate, da să nu puie mâna pe alte lucruri să le spele, că ne lăcheşte şi pe noi dacă el e deja lăchit.

La celula de lângă noi era mai curat ca într-a mea, văzusem când ne-au scos la curtea de aer. Uşa lor şi grilajul erau deschise, pentru că şi ei ieşeau odată cu noi. Şeful lor era un fost boxer, mare şi plin de cicatrici. M-a abordat el.

— Fratele meu, mi-a zis băieţii că eşti omul lui Bibi.

— Noroc. Am zis că îl cunosc, el mi-a zis să nu uit că am făcut pârnaie împreună.

— Aha, deci îl ştii dinăuntru. Ai făcut treabă cu el şi pe-afară?

— Frăţioare, ţie îţi place să tragi lumea de limbă?

Am folosit un ton jos, să auzim doar noi ce discutăm.

A băgat la cap, l-am surprins aruncând priviri stânga-dreapta să vadă dacă a auzit cineva.

— Mânca-ţi-aş nu eşti de înţeles. Atunci o să te învăţ eu. Ai o celulă proastă, cu multe răgălii, e puţini căutaţi la tine, adică nu vine lumea la ei cu pachete sau cu bani, pârliţi rău. Băieţii ăia doi ai lui Bibi stă acolo că îi e frică la lume de ei că a sifonat când era mici. Afară ei era lipiţi de Bibi, da omu' se schimbă în pârnaie.

— Ce dracu' să mai schimbe la ei?

— Destule. Am văzut unii şmecheri pe afară, da pe acilişa o dădea în gard, nu ştia să se descurce deloc, stă palmaţi pe celulă de frică.

— Eu sunt Martin.

— Aha. Io Nicu Cazma. Ce faptă ai?

— Economică. Tu?

— Omor, da' nu l-am omorât io, a mierlit-o în spital, tot eu l-am dus acolo, după ce l-am bătut.

— De ce l-ai bătut?

— A venit beat la mine în curte să zică că o fut pe gagică-sa.

— Aşa, şi?

— I-am zis că e urâtă amanta lui şi curvă proastă, că eu o fut doar pe nevastă-sa şi dacă vrea i-o bag şi lui, unde vrea el, să-şi aleagă, că e frumuşel şi merge chiar dacă nu-mi place prea tare cururile la bărbaţi. A sărit la mine cu o rangă de-o avea la el, mi-a spart umăru, aci lângă gât, am luat foc şi dup-aia l-am luat eu la pumni. L-am înmuiat bine, căca-m-aş pe crucea lui, dup-aia l-am dus la spital în spinare. Pe drum s-a trezit fraieru', a fugit şi s-a dus la tasu să ia sabia, da l-a caftit şi ăla, ca să stea potolit. S-a întors prostu' la mine să mă taie, da era deja molicel, i-am mai dat o serie mică, m-am urcat niţel cu picioarele pe coastele lui şi l-am dus la urgenţă. Acolo a stat trei ore întins pe jos până l-a primit ăia şi a murit după zece zile.

— Păi bine, mă, tu nu ai omor, ai lovituri cauzatoare de moarte, LCM, e altă încadrare. Cât ai mandatul de mare?

— Nouăşpe ani.

— Probabil că pentru LCM luai cinci sau pe acolo. N-ai avut avocat? Adică a propus cineva altă încadrare şi reţinerea de circumstanţe atenuante că ai fost atacat la tine în casă şi te-ai apărat fără arme albe, aşa cum a folosit el?

— Morţii lui, era din oficiu, n-aveam lovele, că plecase sor-mea prin Ardeal, cu toţi banii, după o combinaţie de-a noastră şi n-am mai găsit-o să mă ajute. Bre, da matale eşti foarte deştept… Şi acu pot să mai întreb dacă mai pot face ceva să reduc mandatu'?

— Da, mai sunt căi… Mă gândesc şi ţi le zic mâine.

— Hai, să-ţi trăiască! Ăăă, stai aşa, omule. Vezi, dacă eşti şef, orice om intră nou la tine în celulă trebuie luat de

tine şi ascultat, să spună tot. Ia-l cu binişoru', dup-aia dai drumu' la treabă. Dacă e căutat şi are ceva biştari sau ţigări, i le iei şi îl pui în patu' doi, îi dai şi pătură, dacă e necăutat şi fraier îl bagi la cucurigu sus, morţii lui.

Ne băgaseră în cameră noaptea târziu un prăpădit, bătut ca vai de sufletul lui. Gardianul l-a împins şi i-a mai ars două pulane, de prietenie.

— Morţii mă-tii de bulangiu! Aici putrezeşti, scursură nenorocită! M-am simţit responsabil să întreb ceva.

— Tovarăşe major, ce fac cu ăsta?

— Bătaie, pulă şi muie, ce poţi să faci cu el? A futut doi copilaşi şi l-au prins după două luni că mai alerga după altul.

Pe gardian iar l-au apucat spumele şi s-a repezit cu pulanul la noul venit.

— Ia, morţii mă-tii, ia de aici, că o să vezi ce iei de la băieţi! Hai cu tata, şefule, ia două pachete de Mărăşeşti de la mine şi dă la băieţi să-l omenească. Mâine dimineaţă nu vă fac apel, dormiţi cât vreţi, nu ieşiţi nici la muncă, aveţi de treabă cu el!

A mai dat în sacul de carne câteva pulane.

— Ia să ai, scârnăvie, ăsta e stiloul meu, bă! Aşa semnez eu.

Imediat ce s-a închis uşa celulei a început o fojgăială ca de gândaci, socoteam că aşa trebuie să arate o baltă cu crocodili când le pică vreo ciută la înfulecat.

M-am ridicat în picioare.

— Toată lumea rămâne în pat!

S-a făcut o linişte de mormânt.

— Ia zi, mă, cum te cheamă.

— Gherase Stelian, tovarăşe!

— Ce-ai făcut tu, mă băiatule, aşa nasol?

— Am fost acuzat că sunt pedofil, da' eu nu am făcut nimica, sunt predicator, aduc cuvântul lui Cristos şi m-au arestat că au pus nişte părinţi să scrie de mine, copiii au spus cinstit că îi învăţam cântece frumoase, creştine, la chitară. Nu aş face aşa ceva în ruptul capului, domnule, am nevastă şi copii.

— De unde eşti?

— Din Neamţ, tovarăşe.

— Ehe, lumea zice altceva…

— Păi or zice, că toţi doar m-au bătut, nu m-a ascultat nimeni.

— Eu o să las băieţii să te facă bine, nu te cred, mi se pare că minţi.

— Dumnezeu a hotărât să ispăşesc aşa, fratele meu. Adevăr îţi spun, eu ştiu că domnul nostru Iisus Cristos mi-e martor şi mie mi-e de-ajuns. Am fost judecat strâmb de oameni şi înţeleg că mă pregătesc de judecata Domnului nostru. Sunt pregătit de orice siluire şi vă iert, că nu ştiţi ce faceţi, fraţii mei. Puteţi începe.

M-am aşezat la loc în pat. În paturile din celulă nu se auzea nicio mişcare. M-am prefăcut că mă culc şi am stat cu urechile ciulite. După vreo jumătate de oră de stat în picioare, Stelian s-a chircit pe jos şi cred că a adormit imediat, respira greu şi lent.

M-am ridicat din nou, l-am sculat şi pe el şi am început să urlu:

— Tu crezi că eu bag botul la cardeala ta, mă, răgălie, preotul pulii?

— Nu sunt preot, frate, sunt predicator, luminez celor ce ascultă cuvântul Domnului, sunt mulţi însetaţi de adevăr şi mulţi bâjbâie spre calea Lui.

I-am spart nasul cu un pumn mai uşurel, aşezat bine, cât să îi umflu amândoi ochii. M-am uitat bine pe unde tai, cu şişul lui Degeţel, care stătea în patul de deasupra mea, ca locotenent. Am crestat perfect, pe turul pantalonilor, fără să îl rănesc, apoi l-am tăiat superficial, pe braţe, pe obraz şi pe pulpe. Amărâtul deschisese mâinile, ca la percheziţie. Era mirat că nu îl omor. L-am mângâiat uşor pe cap, iar el a înţeles.

— Să fiţi binecuvântaţi, fraţii mei! Omorâţi-mă, e eliberarea pe care o aştept, socotelile mele sunt făcute acum doar de Domnul.

Ultima scatoalcă a fost pe tot obrazul, cât să îi las o urmă bună, dar l-a adormit. L-am lăsat pe jos şi m-am

culcat, liniştit. Nimeni nu a scos vreun suneţel şi nici nu au dat să coboare de pe unde erau. Da, aşa face un mascul alfa. Eram împăcat.

Dimineaţa nu a fost apel, s-a ţinut de cuvântul nea Vasi, gardianul, altminteri un om destul de milos, având în vedere situaţia. Era duminică.

Când au adus ghiumurile cu mâncare şi l-au văzut pe predicator năclăit de sânge au fost bucuroşi toţi gardienii.

A doua zi de dimineaţă m-a chemat şeful de secţie. Mi-era clar că cineva mă sifonase. Biroul lui era mare, luminos, cu o masă pentru el şi una perpendicular pe ea, ca de şedinţe, spre mirarea mea. Erau înăuntru, în picioare, patru băieţi enormi, probabil de la intervenţie.

— Ai venit aici de trei zile şi am deja probleme cu tine.

Tăceam, mi s-a părut că un pun pic de umilinţă nu strică. A mai intrat un ins cu privire curioasă, între două vârste, îmbrăcat civil. Gardienii s-au repliat, eram convins că începe bătaia, mi-am relaxat corpul să pot apăra zonele delicate, în rest puteau să dea.

Tipul în civil le-a făcut semn să plece, printr-o fluturare de mână.

— Martin Iliescu…

— Să trăiţi!

— Ai făcut armată interesantă, poziţie bună, te-ai căcat în ea de viaţă… Am tăcut, cu capul în jos.

— Tu crezi că ţărişoara noastră e o curvă proastă să o fuţi şi să pleci cu banii, fără să plăteşti, nu?

— Îmi învăţ greşeala, tovarăşe. Vă rog să mă iertaţi.

— Ţi se pare că arăt a popă de ţară, în pula mea, să înghit harneală de-asta de căcat, bă?

— Nu, tovarăşe.

— Aici eu sunt cel care vorbeşte.

— Să trăiţi, vă rog să mă scuzaţi!

— Ce e pe la tine în celulă, mă?

Vocea comandantului de secţie copia tonul celui în civil, am dedus că celălalt este mai mare în grad sau în funcţie.

— Ne-a sosit un pedofil aseară. Nu înţeleg prea multe, abia m-am acomodat cu patul, nici nu îi ţin minte pe toţi.

— Vrei oameni mai avuţi la tine?

— Nu ştiu, să trăiţi, cum consideraţi dumneavoastră. Civilul a preluat controlul.

— Cum mama dracului nu ştii, te duce mintea prea bine, nu mai fă pe prostul. Ăla nu e pedofil, e un sectant bulangiu, pula mea, o zguduim aici de-a dura lelii, vreau să ştiu cât mai multe, ai băgat la cap, Martin?

— Da, să trăiţi!

— Ce trebuie să fac?

— O să-ţi aducem două colete noi, dar nu mai e loc. Ca să scot două ciori de la tine am nevoie de motiv. E unu acolo, Mereuţă şi alege tu altul, care nu mă interesează, un pielea pulii, un necăutat. În noaptea asta dă-i afară, înţelegi? Repede!

— Ce bube au?

— Unu e bulangiu mie în sută şi ălălalt îl linge în cur. Sunt mai mulţi care o sug acolo?

— Ăăă, nu ştiu, să trăiţi! Cum ar trebui să procedez?

— Te descurci, habar n-am. Rezolvă şi poimâine ai vorbitor cu nevastă-ta, garantat de mine. Ţine minte, spun asta o singură dată: orice tiriplici de aici mă interesează! Eşti deştept, contabilii au memorie bună. Iau eu legătura cu nevastă-ta. E bun numărul de telefon pe care l-ai scris în fişă sau e la mişto?

— E bun.

— Bine, o să-ţi aducă şi pachet.

— Pot să dau mai mulţi afară?

— Maxim patru, doar necăutaţi. Sunteţi 39 acum.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Liber la program.

Îmi crăpa ţeasta. Am citit căcatul de regulament cu atenţie. Nicio idee. Prăpăditul de Stelian era ca la carmangerie, o halcă fără formă.

— Te-a mai caftit cineva?

— Nimeni, mulţumesc.

Vocea lui şoptită era destul de limpede. Gardianul a deschis celula.

— Plimbare! Poponarul rămâne!

— Stau şi eu, tovarăşe major, că mai am o vorbă cu el!

— Aha, aha, bine, bine, hai, restul marş pas alergător, hoţilor! Hai, borfaşilor, aliniaţi frumos, morţii mamii ei de treabă!

A închis uşa după el. L-am tras pe Stelian lângă mine şi am lovit cu piciorul continuu grilajul interior.

— Ia, morţii mă-tii de căcat, ia cu tata!

Stelian nu prea pricepea. I-am făcut semn că e de bine, doar să mai geamă şi el. Puteam să şoptim.

— Stelian, lasă prostiile, trebuie să trăieşti, ai familie, nebunule, ajută-mă să dăm afară doi-trei ţigani de aici, ai încredere în mine.

— Am, frate!

— Nu-mi mai zi frate, zi şi tu şefule, mama mă-sii, ăsta e jocul lor de proşti! Ne-am înţeles până la urmă.

Când au intrat restul de la curtea de plimbare era curat pe jos, un pic de sânge pe peretele din stânga uşii, să dea bine, iar Stelian era chircit sub patul meu.

N-a comentat niciunul, s-au urcat în paturi, mai puţin vreo patru, care făceau flotări şi îmi ceruseră voie să ocupe intervalul dintre picioarele de pat.

După vreo oră aţipisem pe bune, m-a trezit ceva schelălăială de la paturile de sus şi de lângă mine.

— Latră, mă!

— De ce?

— Eşti câine, nu dormi sub pat?

— Nu, eu sunt, cu voia Domnului, om.

— Ia, hai, linge-mi şlapii, perversule, scursură ce eşti!

— Nu ling nimic!

— Hai să-ţi dăm pulă, morţii tăi!

Mereuţă era lângă patul meu, cu penisul scos din pantaloni. Mi se părea incredibil.

— Mereuţă, futu-ţi morţii mă-tii, vii cu pula sculată la patul meu, luaţi-aş tot neamul în mătălângă! Mutule, tăiaţi-

i coaiele, mă, acum!

Mutu şi Degeţel l-au încălecat pe cioroi, alt necăutat a sărit pentru el şi încă doi au sărit de la paturile de sus.

A fost o bătaie destul de scurtă, Mutu i-a zburat urechea unuia din ei cu şişul, apoi i-am luat eu la omor, organizat, i-am zburat căpăţâna lui Mereuţă dintr-un pumn şi m-am urcat pe celălalt. Pe cei doi care veneau să le fie întăriri i-am agăţat din zbor, mi-a fost mai uşor să mătur podeaua cu ei. Am strigat la Degeţel.

— Hai, tăticu', crestează-i coaiele ăstuia!

— Pizdă i-am făcut, şefule, lua-i-aş inima în carici!

Degeţel îl castrase pe Continent, cioroiul care îl scărpina în cur pe Mereuţă. A mai sărit un alt fraier pentru ei, direct din patul lui, ca o maimuţă, drept peste Grigore al meu şi i-a smuls cu dinţii o parte din lobul urechii, dar eu abia aşteptam. L-am tras de pe Grigore şi l-am jucat în picioare. Au mai încercat să se ridice cei doi, dar Mutu le-a rupt faţa de grilajul de la uşă. Grigore l-a găurit pe unul în spate şi pe celălalt în burtă, i se vedeau maţele cum dau să-i iasă din prapore.

— Ia uite, ce pizdă i-am făcut ăstuia la buric!

Uşa s-a deschis, grilajul s-a dat de perete şi au intrat mascaţii, la intervenţie. Au dat un omor bun, mai toţi ocnaşii se ascundeau sub paturi, unde erau bumbăciţi cu bulanele, printre grilajele de sub saltelele de paie. Toată secţia răsuna de urlete şi bocete, tânguială şi jale.

— Scoate-i la curte, dă-i afară, că e loc de smardoială tare de tot! Glasul gardianului se auzea printre lovituri şi oase pârâind.

Au pus furtunul pe noi, s-a mai făcut un pic de curăţenie şi a ieşit mirosul de magraon. Malacii de la intervenţie au pus cătuşe brigăzii lui Mereuţă, şase ciori nespălate.

*

— Băi, pretenaş, eşti bun, băi, ai făcut curăţenie ca la carte. Dar acum, ca băiat deştept, ce crezi tu că aş scrie eu în raport ca să punem batista pe ţambal?

— Permiteţi să vorbesc?

— Oho, te rog, luminează-mă şi surprinde-mă, ilustre, ce pula mea!

Civilul lăsase costumul altundeva, era în trening de poliester, albastru cu dungi roşii.

— Mereuţă era călare pe sectant, să-l fută, ălălalt al lui era gelos şi a sărit să-l taie pe amant, strigând că nu mai vede pulă de la el. Mereuţă i-a tăiat ouăle, înnebunise cu totul. Ceilalţi au sărit unii pentru Mereuţă, alţii pentru Continent, s-au bătut între ei şi au făcut prăpăd, erau de nestăpânit. Eu nu puteam interveni decât imobilizându-i, doar nu era să dau în ei…

— Of, of, of! Filmele americane sunt pielea cucului pe lângă celula asta! Oameni răi, greu de stăpânit şi educat, bravo! Mâine ai vizită şi pachet.

— Vă mulţumesc mult!

— Îţi bag oameni noi, colete din provincie. Vreau să scoţi tot de la ei, clar?

— Clar, să trăiţi.

— Băi, vezi că mă bazez pe tine. Fii băiat de comitet şi o să ai viaţă uşoară, ai încredere în mine, mai ales că ai nevoie de mine.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Vorbitor.

Eliza slăbise, era galbenă şi trasă la faţă, cu siguranţă plânsese mult.

— Mi-au zis că pot să-ţi aduc un pachet…

— Mulţumesc, l-am primit.

— Te iubesc, noi suntem în regulă, la serviciu nu am nicio problemă.

— Dacă scârţâie ceva, te rog să ceri divorţul.

— Nu cer nimic, dă-i dracului, sap gropi să dau de mâncare copiilor, pe tine nu te las, Martin!

— Ai înţeles ce vreau să spun, nu are nicio legătură cu dragostea. Ce fac cei de acasă?

— Copiii foarte bine, oricum nu înţeleg prea multe sau nu se manifestă, ai mei bine, Firicel vrea să se însoare, Ruxandra la datorie, nedezlipită.

— Hm. Asta e foarte liniştitor.

— Cât de rău e acolo la tine?

— Merge, era mai rău în armată.

— Ce mănânci?

— Destule, e mâncare suficientă.

Eliza mă privea cu atenţie, căutând urme de violenţă sau de tristeţe pe faţa mea. Cred că a fost destul de mulţumită de scurtul ei examen, s-a mai destins puţin. Mi-a povestit de copii, mi-a spus că mi-a scris, că a băgat şi o fotografie cu ei în plic. Mi-a transmis salutările alor noştri.

Vizita a ars ora scursă şi simţeam ca un urlet tristeţea timpului incinerat.

*

Au băgat oameni noi în celulă, nişte băieţi aduşi din Braşov, erau temători şi foarte stingheri când i-au împins pe uşă.

— Hai că v-am adus revoluţionari, să aveţi de distracţie, intelectuali adevăraţi, vai capul mamii lor! Gardienii nu i-au mai lovit, cum făceau de obicei, doar i-au scuturat un pic.

Mi-am luat funcţia de şef în primire imediat ce s-a închis uşa.

— Voi doi, cine sunteţi?

— Sunt de la Braşov.

— Ne-au adus acum trei zile aici. Vorbeau în acelaşi timp, erau terorizaţi.

— Băi! Aici eu sunt şef. Voi sunteţi ocnaşi ca toată lumea, simple colete, aşa ni se zice aici. Vorbiţi pe rând, ce mama dracului e camera asta, discotecă?

I-am făcut semn celui mai înalt, un om subţirel, de vreo 35 de ani.

— Tu primul! Nume, prenume, frumos. Aţi făcut armata?

— Da, am făcut!

— Hai, organizat, pe rând, că suntem aici să înţelegem, nu să facem gargară în piaţă!

— Mă numesc Mihail Dumitrescu, sunt, adică am fost inginer la Tohan, la fabrica de biciclete.

— Ce faptă ai?

— Instigare şi agitaţie publică.

— Cât de mare ai mandatul?

— Zece ani.

— Aşa. Tu, celălalt!

— Sunt Florian Cătuneanu, opt ani, tot instigare şi agitaţie publică, eram profesor de desen tehnic la liceu.

— Tu ai făcut agitaţie mai mică sau ce?

— Nu ştiu, pe omul ăsta de aici l-am cunoscut abia în arest.

— Aţi făcut prostii la şcoală sau pipi în pat?

— Nu, am fost la mişcările din Braşov, cu muncitorii.

— E, hai, ce puteaţi face voi acolo?

— Am ieşit la demonstraţie, am plecat direct de la serviciu şi m-am întâlnit cu un băiat care m-a tras după el.

— Şi ce?

— M-a luat valul şi pe mine, am început să strig cot la cot cu ei şi să fac o lozincă pe un cearşaf, dar nu am apucat s-o termin, că m-au ridicat scutierii.

— De cât timp eşti ridicat?

— De trei luni, ne-au judecat şi am ajuns aici, că nu mai aveau locuri pe lângă Braşov.

— Aha. Tu la fel, Dumitrescule?

— Cam tot aşa, eu am dat şi cu pietre în miliţieni.

Îmi venea să râd. Omul era pur şi simplu pirpiriu. Cred că îmi ghicise gândul.

— Am dat jos ceva kilograme, eram mult mai solid, dar nu am mai avut unde să mă mişc, am făcut şi eu vreo trei ani de box.

I se vedea nasul turtit şi umerii aduşi un pic spre în faţă. Avea dreptate.

— Se observă, aşa e. Ai boxat bine?

— La Tractorul, am avut şi nişte meciuri bune…

— Bun.

M-am ridicat ca un arc şi l-am trosnit direct în bărbie. Amărâtul a căzut ca un copac, s-a lipit de podea. Celălalt s-a pus în fund şi s-a chircit cu palmele în jurul capului. Mi-am dat seama că luaseră bătaie prea multă, mi se rupea inima de ei, dar am rămas pe jocul meu.

— Ridicaţi-vă amândoi. Nu vă mai bate nimeni aici.

M-am aşezat la loc pe pat. Dumitrescu era în limbo, nu îşi revenea, i-am făcut semn lui Cătuneanu să-l ridice.

— Ştiţi regulile din pârnaie, bănuiesc. Aici nu prea agreăm nou-veniţii. Cum plătiţi liniştea?

— Cum putem plăti?

— Băi, sunteţi băieţi spălaţi, nu mai faceţi pe proştii! Ai voştri au bani acasă să vă ţină în viaţă aici sau vă băgăm la bulangii în celulă să vă facă pizdele lor?

— Eu am ţigări şi pot face rost şi de ceva bani, câteva mii cred, a dat înapoi Cătuneanu.

— Eu sunt păduche, dar la bulangii nu vreau, mai bine mă omor decât să mă umilească ăia, se ţinea tare Dumitrescu.

— Hai, scoateţi ţigările şi toate acareturile, mai repede!

Scociorau după nimicurile lor, săracii. Au pus pe masă trei pachete de Arberia, patru de DS şi două de Snagov. Dumitrescu a scos şi juma de pachet de Carpaţi fără filtru.

— Poţi să păstrezi pachetul de Carpaţi.

L-am tras aproape de mine pe Dumitrescu, cât am socotit că nu vede nimeni şi i-am făcut cu ochiul. A dat încet din cap, încă destul de confuz.

— Tănase şi Scoveargă, eliberaţi patul doi şi urcaţi la trei, în patul vostru trec ăştia doi. Au plătit! Ciorile, ca orice necăutat, s-au executat.

— Luaţi fiecare câte trei ţigări plată. Vă dau Arberia, să fiţi şi voi boieri o dată în viaţă.

— Pupăm mâna, şefule, mare boier!

— Cătuneanu şi Dumitrescu, treceţi în locul liber.

Cei doi s-au cuibărit în patul liber şi cred că au adormit în câteva secunde. În mai puţin de un sfert de oră s-a deschis din nou uşa celulei.

— Ooo, domnişoarelor, dormim?

Am sărit toţi din paturi. Nea Codiţă, pe numele lui real habar n-am cum Milică, era un gardian pizdos rău, îi plăceau armata şi frecuşul de prisos, un soi de Moş Teacă

de penitenciar.

— Şşş, uşurel, că îi treziţi pe colegii cei noi.

Mişţouri gratuite. Bineînţeles că noi râdeam, ce spirit, ha ha.

Cei doi aveau patul lipit de cel în care dormea Stelian, iar nea Codiţă a intrat pe rândul greşit şi, culmea mizeriei, l-a luat la omor pe predicator, crezând că dă în braşoveni.

— Unelteşti împotriva orânduirii socialiste şi clasei muncitoare, futu-ţi morţii mă-tii, mai şi dormi când intră organele statului. Păi să mă iertaţi că vă deranjez, tovarăşe, morţii mă-tii de vagabond! L-a tras pe Stelian şi s-a urcat cu picioarele pe el, pe coaste, care pârâiau ca dracu', pe gât, pe cap. Nu se săturase de păruială, a continuat să-i dea picioare în faţă, până l-a chircit pe nenorocit şi a trecut la bocanci în spate.

— Futu-ţi morţii mă-tii de trădător, păi tu-mi strici viitorul copiilor mei, mă javră, căcat storcit ce eşti, vierme!

Ceilalţi doi gardieni l-au ţinut pe dobitocul de Codiţă şi l-au tras afară, au reuşit să fie destul de discreţi. Hărmălaia de la noi din cameră se lărgise binişor, cei din celulele vecine începuseră să latre şi să urle, să miaune şi să îngâne măscări. Cei din celula de minori în tranzit au început să dea cu băncuţa în uşă, de parcă şi-o căutau.

Au venit iarăşi mascaţii de la intervenţie, bătaie din nou.

Când ne-au lăsat în plata domnului, după ce s-a închis uşa şi ne reaşezam paturile, am realizat că Stelian nu se ridicase de jos. L-am luat în braţe şi l-am pus pe pat, cu nişte pungi sub el. Ţiganii din patul de deasupra lui au început să comenteze.

— Şefule, pula mea, ăsta s-a căcat pe el, miroase rău, să mor eu.

— Bravo, ce bine că mi-aţi spus, ia jos în două picioare, maimuţe proaste, treceţi şi curăţaţi-l acum. Hai, repede, executarea, că pierdem noaptea.

L-au curăţat, cu două cârpe înmuiate în apă, l-au şters surprinzător de bine.

— Bre, şefule, să moară mama, n-am văzut în vieţişoara mea atâta sânge şi căcat pe un singur suflet de om!

Magnet, ţiganul care făcea pârnaie pentru furt de fier vechi, era mai impresionat decât credeam, reuşise să mă impresioneze şi pe mine. Frati-su, Motoraş, îl privea cu ochii mijiţi pe Stelian.

— Şefule, popa ăsta e pe ducă, îţi zic eu. Miroase a mort deja, să mor. Eu zic să baţi în uşă să-l ducă la informerie, că se duce, zic eu.

— Bate tu, nu mă mai scol din pat, vorbesc eu când vine majorul. A bătut.

— Ce vrei, mă, unde baţi?

— Sunt eu, Motoraş, toarşu major, trage unu să moară acilişa, mi-e frică de morţi de mă cac pe mine, bre, să moară mama, mă loveşte pandaliile, te rog ca pe Dumnezeu cu ce-am mai sfânt, vino încoace şi ia-l, bre, du-l la informerie, că dacă moare acilea să face fantomă sau vreun strigoi şi gata, ne-am dus pe pulă toţi, să-ţi trăiască matale, toarşu!

— Ce-are, mă, de ce moare?

— S-a căcat pe el şi a dat sânge peste tot, îi curge sânge şi din ochi.

— Bă, voi l-aţi futut în cur prea tare şi acu daţi înapoi?

— Nu, toarşu major, ştii că nu ne place cururile de bărbaţi, noi suntem cu pizda, suntem oameni aşezaţi.

— Hai, gura, că vin la voi şi iar vă dăm omor. Vedem mâine la apel, treci la somn că te ia mama dracu’ de magraon.

Motoraş a pus mâna pe faţa lui Stelian.

— Şefule, mai trăieşte, vai pula lui. Eu mă urc în pat, că nu vreau omor iar de la scutieri.

— Bine, hai treci la somn.

Nu dormea nimeni. Stelian respira printre bulbuci de sânge. Hârrrr, hârrrr, pfla, pflau, fâââs.

Cei de la paturile trei, cele mai de sus, se aşezaseră cu faţa spre el, nu ştiu de ce.

După vreun ceas sau mai bine de horcăială şi sâsâieli, în celulă s-a instalat o linişte soră cu spaima de moarte. Frica asta de mierleală, care doarme în noi prea mult de-a lungul vieţii, se trezeşte uneori în mod foarte surprinzător. Mirarea mea a venit din alt motiv, anume că toţi am simţit-o atunci, toate sufletele nenorocite din celula 2.19, în acelaşi timp.

Liniştea aia era insuportabilă, ca o greutate atârnată de coaie în timp ce fugi de un leu să nu te sfârtece.

Celula s-a luminat odată cu tăcerea, iar din tavan a coborât un tip mărunţel, prin lumină, plin de lumină. Becul chior din fanta de aerisire era incandescent.

Omuleţul a păşit spre Stelian, l-a luat în braţe, ca pe mireasă şi ne-a zâmbit. Noi, toţi prăpădiţii de acolo, eram holbaţi ca melcii.

— Am venit să-l iau pe fratele vostru Stelian Gherase, a obosit după toată truda lui, şi-a depăşit încercările şi mi-a ascultat povaţa. Da, ştiu că vă aşteptaţi să fiu mai mare, vreun zeu al războiului. Am avut o viaţă normală, ca oricare altul de-al meu, pe atunci. Am crescut taman cât era nevoie. Linişte, Spaimă, Atenţie. Toţi erau smirnă.

— Sunt fiul lui Dumnezeu, ca şi voi, sunt începutul şi sfârşitul. Dacă nu vă amintiţi prea bine începutul, vă sfătuiesc să vă gândiţi la sfârşit. Eu voi fi acolo. Îl voi lua acum pe Stelian, a fost judecat şi sufletul lui chiar este mai uşor decât puful de pui de raţă sau decât un fulg de început de iarnă.

Stelian s-a ridicat. Omuleţul luminos l-a lăsat din braţe, iar fostul nostru coleg a păşit cu el de mână spre gaura din tavan.

— Rămâneţi cu bine, fraţilor, fiţi pregătiţi pentru sfârşit, bucuraţi-vă de voi. Dumnezeu este cu voi! Ne-a făcut o cruce pe care nu o mai ţinea minte nimeni, dar l-am văzut prin lumina aia pe tata, spăla cârpele cu care îl curăţase Magnet pe Stelian. L-am strigat şi el m-a auzit, l-am văzut întorcându-se spre mine. Nu m-a recunoscut, de bună seamă că mintea lui era deja ceva mai bună.

— E alt om acum, am fost iertător, a rostit ridicătorul

lui Stelian.

— Eşti Iisus?

Întrebarea a ieşit natural, nu era o curiozitate, doar îmi trasam un drum.

— Da, Martin, bunule, binecuvântatule, eu sunt Iisus.

— Iartă-mă, nu sunt prea bun la chestiile astea, vreau doar să-ţi spun că am greşit destul, dar nu sunt un om rău.

— Nu, dimpotrivă. Am nevoie de tine. Până acum mi-ai făcut lucrarea lesne, fii binecuvântat.

S-a dus lumina şi cu ea s-a închis gaura din tavan. Celula rămăsese ceea ce evident era, o groapă de gunoi, scursura sufletelor seci.

Oare?

*

26 decembrie 1988.

Apelul de dimineaţă a fost simplu: efectiv control 34, efectiv prezent 33. S-a închis totul, s-au sistat plimbările, vizitele, tot.

Percheziţia a fost prelungită două ore, în toată secţia. Nu l-au găsit, prin urmare se vorbea doar de evadare.

— Băi şefule de celulă, unde pula mea a dispărut, mă, pedofilul? Cum morţii mă-sii îmi zici că nu ştii, erai beat, drogat, futeai în cur pe vreunul şi n-ai fost pe faţă?

— Vă rog să mă credeţi că habar n-am, pur şi simplu dimineaţa la apel nu mai era…

— Uite ce e, nu aveaţi unde să-l ascundeţi, am văzut asta bine. Sigur l-aţi tăiat, era prea mult sânge, ce dracu' mă tot cardeşti tu aici…

— Noi nu i-am mişcat niciun fir de păr, nu l-a atins nimeni din celulă, să trăiţi.

Civilul a închis uşa biroului şefului de secţie, care oricum se holba de trei ore la tavanul din celulă.

— Ce vrei să zici şi nu-mi spui, Martin? Te rog să-mi spui cine l-a bătut, sunt sigur că ştii.

— Da, nea Codiţă, l-a încurcat cu unul dintre braşoveni şi s-a repezit la el, l-a zdrobit.

— Aha, dup-aia te-a aburit pe tine să-l mătrăşeşti, nu?

— Nu, a plecat din celula noastră şi l-a lăsat pe

Gherase pe jos, aproape mort. L-au spălat Magnet şi Motoraş de sânge şi de căcat şi atât. Dimineaţă nu mai era.

— Îhî, bănuiam eu că gardienii l-au mierlit. Ce mama dracului e semnul ăla de pe tavanul vostru? E ditamai dihania, are mai mult de doi metri, cum pielea mea aţi ajuns până acolo nu pot să îmi închipuiesc!

— Crucea aia de fum? Am observat-o abia de dimineaţă, răgăliile de sub ea nu ştiau nimic, i-am scuturat niţel mai bine.

— Bine, bă, nu scot nimic de la tine. Mă dezamăgeşti.

*

A trecut o lună întreagă de zile întregi şi scurte. Nimeni nu a mai întrebat unde s-a evaporat Stelian. Nu, nu fusese un vis, fusesem toţi acolo.

*

A mai trecut o lună.

Cătuneanu şi Dumitrescu îi învăţau pe răgălii să citească. Avea Scânteia, altceva nu primeam.

— To-văşul Ceapu… Nu e bine, nu, şefule?

— Nu e bine, bagă la cap literele, zi pe litere!

— T-o-v-a-r-ă-ş-u. Tovarăşu'!

— Bravo, asta e, tovarăşu'.

— Aha, deci e despre pârnaie!

— De ce crezi asta?

— Păi dacă e tovarăş cu noi sigur e de printr-o brigadă de şmecheri…

*

— Ce-are, taicule, puşcăria, nu e tot pentru oameni?

Nea Pisoi, tatuat pe spate, pe piept, pe degete şi pe braţele fusiforme şi bătrâne trăgea cu atenţie din ţigara fără filtru.

— Bună mahorcă, Martine, să-ţi dea Dumnezeu sănătate.

— Auzi, nene, la început nu fumam aici, dar erau ţigări din belşug şi mi-era bine, mă ameţeau.

— Te-ai luat de ţigări că te ameţeau?

— Ăăă, nu tocmai, mă adormeau direct, de-aia.

— Pă bune? Eu nu pot să respir fără ele, mama lor a

dracu’.

— Tutunul creşte în pământ, nu? Tot Dumnezeu a făcut şi pământul.

— Toate drăciile le-a făcut Dumnezeu, crede-mă, am văzut prea multe la viaţa mea. Am 41 de ani doar de pârnaie.

— Eşti martalog rău, nu se vede.

— Aha. Din toţi anii ăştia, atâta amar de timp, să ştii că am dormit cel puţin jumate.

— Ha ha. Păi, pentru matale, puşcăria a fost ca o conservă, bre.

— A fost conservă de fasole fără cărniţă, Martine, tată.

— Adică?

— Multe băşini scociorând după cârnaţi.

*

Dragostea durează trei ani, fiecare numără anii cum ştie. Tăcerea durează tot trei, Dumnezeu ştie bine ce fel de trei.

La noi în celulă tăcerea a durat trei luni. Primul care a deschis iar tavanul a fost Grigore.

S-a scurs din patul de sus, i s-au auzit genunchii trosnind pe întuneric şi a urmat o voce limpede care lumina încăperea:

— Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, toate facă-se în voia Ta, pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă greşelile noastre, precum…

Uşa celulei s-a dat de perete.

Nea Codiţă a deschis gâfâind. Uniforma crăpa pe el, burta şi curul lui parcă ţipau că vor afară. Mi-am dat seama că se îngrăşa ca din apă, băga tot timpul în el, de toate: parizer, chiftele, multă pâine, franzele, japoneze, eugenii, iaurt, piure de cartofi, fasole bătută, mazăre, fasole verde, conserve de peşte, creveţi vietnamezi prăjiţi, ciocolată Brăduţ, ţigări fumate cu două mâini, ouă fierte, multă şuncă şi salam cât cuprinde.

Foamea lui era goală şi săracă. Foamea lui tremura.

Codiţă se căca pe el de frică. Pot zice că-l înţelegeam, nu doar eu, toată celula mea.

— Bă, v-am adus băiat nou, bulangiilor.

S-a holbat la patul în care dormise Stelian şi, pe măsură ce întârzia cu privirea spre locul crimei lui, ochii i se beleau de stăteau să-i sară din cap, învârtindu-se ca la jocuri mecanice. S-a scuturat şi a tras uşa după el. Nici nu l-a băgat de seamă pe Grigore, trântit în genunchi, murmurându-şi rugăciunea.

Nou venitul stătea smirnă, încercând să se acomodeze cu întunericul. Nu m-am mai ridicat din pat, doar l-am salutat.

— Noroc, omule.

— Noroc.

— Cum te cheamă?

— Gherase Stelian.

M-am cutremurat şi odată cu mine toată celula. Până şi paturile pârâiau sub noi, deşi jur că niciunul nu mişcase vreun deget, cred că cei mai mulţi îşi ţineau şi respiraţia.

Grigore, cum stătea în genunchi, părea că pluteşte.

Am închis gura, care îmi rămăsese căscată, am înghiţit restul de curaj de pe limbă şi am încercat să termin boscorodeala obişnuită a nou-veniţilor.

— Ce meserie aveai?

— Fac de toate, ce e nevoie. Am învăţat tâmplărie de la tătuţa, mai zugrăvesc pe la lume, ştiu şi dulgherie.

Mutu nu s-a abţinut. A aprins o ţigară în faţa lui Gherase, dar mai bine nu o făcea. Omul din faţa noastră era bucăţică ruptă din Stelian predicatorul, doar că un pic mai bine făcut şi evident mai bine hrănit.

Celula mea avea pârnăiaşi vechi, cu excepţia celor doi din Braşov. Vederea sau vedenia din faţa noastră îi blocase pe toţi, îi lipise de ei înşişi, era ca o scatoalcă de copilărie, deşi îi ridica din pat unul după altul.

Am încercat cu toată puterea să-mi păstrez cumpătul.

— Ce faptă ai şi câtă pârnaie ai de făcut?

— Conducere fără permis, trei ani jumate, că băusem şi-o bere.

— Pe unde conduceai?

— Păi eram cu tractorul lui tătuţu printre dealuri şi m-a prins miliţianul de la postul nostru când am traversat un drumeag, care cică era judeţean, dar de fapt era doar o dungă de ţărână. La noi nimeni n-are permis să conducă tractorul pe câmp, dar tătuţu era sfădit cu tata-l miliţianului pe o bucată de lucernă doar pentru oi, că vacile pasc pe dealuri.

— Aha.

— Am conserve şi ţigări, vreţi să vă dau? Eram muţi cu toţii.

— Pot să-mi aprind şi eu o ţigară, că am făcut mult cu duba aia mare…

Când şi-a luminat din nou faţa, s-a auzit un murmur printre paturi, iar Mutu a scăpat o băşină. Aha, era leit predicatorul.

— Auzi, Steliane, ai vreo rudă cu acelaşi nume ca tine?

— Adică Gherase?

— Nu, cu totul, nume şi prenume.

— Gherase Stelian?

— Da.

— Nu, în niciun caz.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, domnule. Mie mi-e foame, vă invit la masă!

Nimeni nu s-a dus să mănânce cu el, nici chiar necăutaţii, care erau veşnic înfometaţi. Ne zgâiam ca tâmpiţii la el.

Degeţel s-a apropiat tăcut de noul Stelian.

— Bă, ăsta ori e un mişto, ori m-am prostit de tot! Cum mama dracului să te cheme fix ca pe ălălalt şi să mai şi arăţi ca el, bine, hai, un picuţ mai sănătos la faţă. Bă, eu nu halesc asta, ştii ce zic? Nu halesc abureli de-ăstea sau ce-or fi!

S-a apucat să-l tragă pe ţărănuş de faţă, de păr, l-a măsurat cu braţele, apoi s-a rezemat de paturile de pe partea noastră, înecat în confuzie.

— E pe bune, frate, nu e şmecherie. E chiar el. Asta-i ori minune dumnezeiască, ori şi-a înfipt dracul coada…

*

La sfârşitul lui februarie frigul ne cocoşase, ne îngheţa respiraţia pe pereţi. Spre înserare ni se oprea inima de frig.

Cârpele puse în fereastră nu făceau prea mare treabă. Un şpringar bătrân înjghebase nişte liţe pe podea, cu care ne mai dezmorţeam.

Mutu dormea cu frati-su în braţe. Degeţel îl mai privea din când în când şi îi punea mâna pe frunte.

— Arde, rău, fir-ar a dracului de treabă, şefule, a fost mai pricăjit dintotdeauna şi n-a ţinut la frig, seamănă cu mă-sa.

— N-aveţi aceeaşi mamă, de ce îi zici aşa?

— Nu, şefule, am crescut la casa de copii, eu l-am luat şi am zis că e frate-miu, ca să-l scap de terorişti, îl tot alerga ăia cu pula sculată şi prea era firav, zău, avea doar zece ani. Eu mă săturasem de pulă-n cur şi mi-era târşă de asta.

— De unde-o ştii pe mă-sa?

— O ştia toţi bagabonţii, era prăjită rău şi nu ţinea la băutură, o aruncase ta-su de-acasă că venise ruptă-n ghiveci pe la doişpe ani, ştii ce zic, cam devreme… Habar n-are cu cine l-a făcut pe Mutu, ea o lua în toate găurile imediat ce trecea la al doilea gât de glojdeală, morţii ei de panaramă proastă, a fost a mai distrusă curvă din Ferentari, mânca-ţi-aş.

— Era ceva de capul ei?

— Da, şefule, era frumoasă ca o zână la început, eu aşa o ştiu, că am apucat-o de când a luat-o baba mea, mamaie-mea, a ţinut-o la noi o iarnă. A dat-o mama afară pe la Paşte, că se dilise taica, toată ziua bună ziua nu visa decât pizda ei, de parcă avea miere, să mor eu.

— Şi tu?

— A, eram prea crud, eu doar băleam ca după ciocolată. După ce l-a mierlit alde Cuza pe taica am ajuns la şcoala de corecţie, m-a băgat directoarea de la şcoală,

că îi chiuretasem geanta şi o lăsasem fără salar pe luna aia.

— Cuza nu e acum pe secţia trei, la vieţaşi?

— Ba da, fute-m-aş în inima lui, n-am cum să ajung la el.

— Vrei să-l mierleşti?

— Aş vrea, cum să nu…

Am dat două cartoane de ţigări şi l-am băgat la curăţenie pe etaje, dar tot n-a ajuns la Cuza.

— Bre, şefule, bagă-mă la deservire, doar aşa îl prind.

Două zile a ascuţit coada polonicului, pe o singură parte, să nu se vadă.

— Gaborii nu te caută la ghium, te pipăie bine la buzunare şi la ascunzători, nu se ginesc bine la polonic, m-am uitat eu. Îl crestez oricum.

— Băi Degeţel, dacă vrei să scapi de ăla taie-l repede, la gât, aici, la jugulară, sau uite aici, pe sub pulpă, sunt vene mari, n-are nicio şansă, îl rezolvi sigur. Dacă scoate mâna pe vizetă, taie-l aici, aproape de subţioară, pe braţ, e altă venă mare.

Deservirea lua toate flegmele şi înjurăturile posibile, dar omul meu a rezistat. L-a crestat pe Cuza şi pe încă unul de-al lui ca un chirurg, au mierlit la câteva minute bune după ce a plecat el de la vizeta lor. Nici dracu' nu a verificat polonicul, dementul de Degeţel le-a folosit chiar lingura lor cu coada făcută brici şi a apucat-o cu mâneca de la zeghe, n-a lăsat pic de urmă.

*

— Băi, Martin, cum pielea mea l-aţi mierlit, mă, pe Cuza şi pe fetiţa lui? Civilul era obosit, de bună seamă că venise de pe la vreun chef.

— Am lucrat cu răbdare.

— Cine l-a făcut?

— Cred că s-au făcut unul pe altul, am băgat o caleaşcă la tovarăşu' de faptă a pizdei lui Cuza şi i-am zis că s-a săturat de el şi îşi caută cur nou la noi pe secţie.

— Eşti dat dracu', mă, respect, îmi făcea doar probleme bulangiul ăla. Am văzut şi eu că s-au chiuretat ca

proştii unul pe celălalt, dar nu-mi puteam închipui cum au ajuns la asta.

Vizită şi pachet. Noroc chior. Am ajuns la concluzia că norocul chior are cel mai bun ochi posibil, o fi vreun soi de ciclop. Oricum ar fi, a picat bine, foarte bine.

Mă gândeam că Eliza nu a mai venit. Zărisem o femeie masivă, din spate, care avea părul cam ca al ei. Femeia s-a întors cu greu. Ea era, femeia mea.

— În câte luni eşti?

— Şase, tu eşti aici de cinci luni.

— A, da, chiar vorbeam că îţi întârziase ciclul, iartă-mă că mi-a ieşit din minte. De ce nu mi-ai spus?

— M-am gândit că doar te întristez dacă îţi scriu asta.

— Ai dreptate, m-ar fi mâhnit un pic, doar un pic.

Pluteam din nou, parcă se făcuse mult mai cald între pereţii celulei.

*

La începutul lui martie l-au mutat pe Mutu la infirmerie, avea TBC. Ni l-au adus înapoi, plocon, după mai puţin de-o săptămână.

— Trage să moară, amărâtu'!

— N-avem ce face, Degeţel, doar să mă mai milogesc mâine la apel să-l ducă înapoi.

— Nu, şefule, că-l dă pe spital şi acolo îl face ăia cu hepatită de comandă, lasă-l să moară aci, la noi, îl păzesc eu să nu dea şi la alţii, îl mut în patu' de la colţ, că nu e corent.

Două zile a mers planul. A treia zi, Mutu a început să scuipe sânge şi s-au răsculat ursarii şi spoitorii.

— Bre, şefule, noi îi punem pătura în cap, să moară ce-am mai sfânt! Tataia era respectat de toţi.

— Bine, tataie, mâine îl mutăm. Degeţel, ne îmbolnăvim toţi, tăticule, n-am ce-i face…

— Da, şefule, cum zici, da' te rog io să mă dea şi pe mine tot lângă el.

— Încerc, eu o să cer.

Seara, după apel, Mutu horcăia. I-au găsit un cap de lumânare, un muc niţel mai mare. Frati-su îl mângâia pe

frunte şi pe părul slinos. Îl vedeam prin urmele de lumină cum plânge fără zgomot, doar şiroaie-şiroaie de lacrimi.

Spre miezul nopţii ne-a trezit un fulger afară, care scutura gratiile. Câţiva s-au ridicat în fund, dar cei mulţi doar s-au rotit în pat. Al doilea fulger a lovit şi mai aproape, semn că funcţionaseră paratrăsnetele. Au vibrat şi paturile. Ne treziserăm cu toţii.

Tavanul se luminase din nou, de data asta deasupra lui Mutu, iar frigul devenise insuportabil. Stelian Gherase cel nou a coborât din pat, ca un robot, cu pătura pe el şi cu braţele deschise spre cerul care parcă se căsca mereu mai mult, gata de naştere.

Grigore a căzut primul în genunchi. Degeţel l-a urmat, dar mereu cu o mână pe tovarăşul lui. Oamenii coborau unul după altul şi am îngenuncheat cu toţii, claie peste grămadă.

— Tatăl nostru carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, toate facă-se în voia Ta, pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşelile greşiţilor noştri şi nu ne aduce pe noi în ispită şi ne fereşte de cel viclean…

Pătura din spatele lui Stelian sclipea, iar din faţă vedeam bine patrafirul lui popa Marcel, preotul din sat.

— Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, în veci, a conchis vocea care răzbătea de dincolo de trupul noului Gherase.

La căpătâiul patului lui Mutu stătea femeia aia pe care o descrisese aşa de bine Degeţel, era chiar mă-sa, tânără şi frumoasă, incredibil de frumoasă, într-o lumină cum mai văzusem doar la răsăriturile de soare de toamnă, cu miros de viaţă şi fructe.

Mutu plutea sau înota prin părul ei despletit, din care ieşeau aburi groşi de ceaţă lăptoasă.

— Mergi cu mine?

Vocea ei parcă era cântată de un pictor de biserici lovit de revelaţii.

— Nu, mamă, stau acilea cu Degeţel, chiar dacă e

greu. Rămâne prea singurel, mămică.

— Mai e puţin, puţin de tot, băiatul mamei, să vă lăsaţi de drăcii şi să vă băgaţi la o meserie, mă auzi?

— Ce meserie, mamă?

— Una liniştită, să aveţi şi voi un rost.

— Mămică, să mă ierţi, mămică, te rog mult de tot!

— Te-am iertat demult, băiatul mamei, iartă-mă tu pe mine şi iartă-te tu, eşti un om bun.

Femeia şi-a petrecut răsuflarea peste pereţi şi tot căutând noi cu privirea aburii calzi, ea dusă a fost. A rămas în urmă doar un fel de batic, cu care îl ştersese pe Mutu de sudoare.

Se făcuse cald, era bine. Ne-am urcat toţi în pat, ca la un ordin, mai ceva ca-n grădiniţă şi am adormit ca nicicând.

Abia dimineaţa, la apel, am văzut crucea aia mare de pe tavan, de deasupra lui Mutu şi pereţii zugrăviţi, fără pic de mucegai pe ei.

*

— Băi pretenaş, păi ce facem noi aici, băiatule? Zugrăviţi noaptea? Dă-o-n morţii mă-sii de treabă, cum de v-a găsit hărnicia tocmai aşa tam-nisam şi de unde aţi ciordit materialele?

— Să trăiţi, nu ştiu! Niciunul din celulă nu ştie.

— Băi, tu mă crezi tâmpit? Bagă repede o poveste, altfel e foarte groasă, nici eu nu te mai pot ajuta. Şeful de secţie a intrat, însoţit de patru băieţi de la intervenţie.

— Băi, Martin, tu ştii, mă, cântecul cu canalul?

— Canalul Dunăre-Marea Neagră?

— Ia uite cine ştie geografie! Nu, bă, e altul: mămică, dragă mămică, draga mea, de ce m-ai fătat aşa, draga mea şi de ce pula mea nu m-ai aruncat tu, mămică, la canal, imediat ce m-am născut? A, îl ştii sau nu?

— Să trăiţi, vă rog să mă iertaţi, nu vreau să ascund ceva, dar pe cuvânt că nu ştie nimeni cum s-au zugrăvit pereţii ăia!

— Cine pula mea crezi că ascultă cuvântul unui hoţ, mă a, zi şi mie, cine? Bă pulă, de aici pleci când vreau eu şi

cum vreau eu, ţi-am zis mai demult ceva şi tu te-ai văzut cu săcuţii în căruţă şi ţi se rupe pula de mine, aşa-i?

— Nu, să trăiţi, jur că nu!

— Hai la tine în celulă acum, nu cred că aveaţi timp să vă înţelegeţi la minciună, futu-vă-n gură de hoţi şi de borfaşi!

*

În celulă era mormânt de linişte. Nu ieşise nimeni la plimbător.

— Futu-vă specia în cur de borfaşi ordinari, ce morţii mamii voastre e aici, mă, faceţi cursuri de recalificare şi eu nu ştiu? Vă faceţi zugravi?

Comandantul secţiei făcea spume, era roşu ca o pulă stoarsă. S-a oprit din înjurături, ca lovit de trăsnet.

— Bă, cum dracu' e aşa cald aici? Percheziţie, acum! Toată lumea afară, rămâne unul singur. Am întrebat dacă rămân eu.

— Nu, să asiste ţăranul cu brânza la sacoşă, că a terminat-o pe aia de la pulă! Cum te cheamă, mă?

— Gherase Stelian, tovarăşe general!

— BĂĂ, faci mişto de mine, bă, morţii mă-tii?

— Vă rog să mă scuzaţi, nu am făcut armata, tovarăşe ce sunteţi!

Comandantul secţiei era blocat. Avea mai totdeauna o privire rea, dar atunci mă îngrozise, mă temeam pentru viaţa multora dintre noi, pe care îi vedeam din ce în ce mai firavi.

— Bine-bine, hai afară toţi, asistă ăsta, pula mea, hai alinierea şi marş că n-avem toată ziua! Vă joc în picioare când vă întoarceţi, morţii mamii voastre!

Ne-au împins la curtea de aer. Tataia fuma la poştă cu Degeţel şi Mutu, ţigările erau numărate, cele mai multe erau în geanta lui Grigore, el era administratorul meu şi şeful cambuzierului, care ne îngrijea masa.

— Bre, să vezi circ pe faţa ăstuia când ne-o găsi rezistenţele…

— Nu le găseşte, dă-l în pizda mă-sii, le-am dosit bine, l-a asigurat Degeţel. Oricum nu mai era nevoie de

ele, e cald ca la balamuc.

Mutu dădea din cap şi făcea rotocoale de fum.

Am simţit cutremurul, dar am crezut că e vreun picior de pat răsturnat. A doua scuturătură ne-a dat semn că e, totuşi, o frământare de pământ. Pe gemuleţul celulei s-a strecurat o lumină orbitoare, care a însoţit a treia scuturătură.

Trei ore am stat afară, ora de întoarcere la cameră se dusese de mult, ne-au adus ghiumurile cu mâncare afară, era friptură cu piure, desert, ciocolată, apa era vin toată ziua.

Ne-au aliniat să intrăm. Celula era luminoasă, nu înţelegeam niciunul de unde vine lumina. Gardienii nu scoteau niciun pâs, parcă era un film mut cu un colegiu pentru domnişoare.

Am intrat, s-a închis uşa după noi, fără bătaie, fără scandal, doar scârţâitul bocancilor gardienilor, care se auzea pe hol.

În patul lui Gherase Stelian cel nou era un ins abia adus, l-am chemat la descusut, cum se cădea funcţiei mele.

— Cine eşti?

— Cum cine sunt, domn şef, m-ai mai întrebat când m-au adus aici, de ce şuguiala asta?

— Băi, eşti nebun?

Băieţii erau încă în picioare, curioşi de tupeul proaspătului coleg. Grigore l-a plesnit din principiu.

— Băi, pulică, cu cine morţii tăi eşti tu obraznic, mă? Luaţi-aş ochii în pulă de ţăran, tu ne iei la mişto, păi te încingem acuşica şi te scărpinăm niţel dacă te mănâncă în cur!

— Sunt eu, cum vă zic, ce aveţi cu mine, sunt aici de săptămâni întregi, dacă vreţi să mă bateţi eu socot că n-aveţi nevoie de motiv, nu?

— Nea Grigore, eu nu mai ştiu ce e pe bune pe aici şi ce e fantasmă, bre! vorbise Mutu.

— Tu cum de vorbeşti, mă? Ia deschide gura!

Degeţel era palid.

— Şefule, ăstuia i-a crescut limba la loc, să-ţi

trăiască! Eu cred că mă ţicnesc aici, pe ce-am mai sfânt, nu e vorba de frică sau alte alea, doar că nu mai înţeleg nimic.

— Treci în pat, vorbim mâine. Băieţi, hai la culcare, prea multe pentru azi.

Am dormit ca un prunc, nu a venit decât nea Codiţă la apelul de seară şi tot ce a fost în stare să îngaime a fost un îhî bleg. Guşa i se umflase, se colorase violet şi burta nu îi mai era cuprinsă de nasturii vestonului, pe care îl descheiase. Respira ca un porc înjunghiat, un horcăit foarte nesănătos.

La apelul de dimineaţă au intrat doisprezece malaci de la intervenţie şi tipul în civil, însoţit de un maior, un ofiţer destul de tânăr, alături de comandantul închisorii.

— Noul vostru şef de secţie, băieţi, ne-a lămurit comandantul, pe un ton de profesor de muzică de şcoală generală.

— Sunt maior Naumescu Cosmin, de astăzi sunt şeful vostru de secţie.

Civilul se holba la a treia cruce, care se căsca fix deasupra uşii noastre. Am înţeles atunci de unde vine expresia despre un om mirat, cum că se uită ca viţelul la poarta nouă. De data asta însă, crucea strălucea fosforescent, luminând încăperea şi noaptea, ca cifrele de la ceasurile deşteptătoare chinezeşti.

Fără cuvinte, fără gânduri, fără răutăţi. Nu mai era nimic de spus.

*

Au mai trecut trei săptămâni.

Primisem în sfârşit o scrisoare de la Eliza. Era întreg tot conţinutul, trecuse de control şi poza cu ea şi copiii. Miruna îmi făcuse un desen şi mă chioram la el cu atenţie, căutându-i sensuri pe care, de bună seamă, doar mi le imaginam.

Mă liniştea să ştiu că erau bine toţi, ai ei, ai mei, ai noştri.

O, da, ai noştri, mi-era foarte dor de copii şi Eliza. Mi-am pus fotografia sub pernă şi i-am visat frumos, ne

ţineam în braţe, mângâiam burtica Elizei, bucuros că simţeam picioruşele copilului cum loveau pântecele mamei lui, bucuros că mă aude şi mă ştie acolo, lângă el.

Comandantul tăiase tuturor celor din celulă dreptul la vizită, până se elucidează misterul semnelor de pe tavan. Naumescu, noul şef de secţie, vorbea pe limba noastră, a tuturor. Rar mi-a fost dat să văd pe unul într-o asemenea poziţie şi să nu-l înjure nimeni, nici noi, nici gardienii. Nu-mi dădeam seama care era magia lui.

Nu ne-a suflat nimeni în ciorbă. Ne trezeam la cinci dimineaţa ca împinşi de o mamă grijulie, ne aşezam în genunchi şi ne rugam cu toţii, în cor şoptit.

Ne aduseseră un colet nou, adică un deţinut, în jargonul gardienilor, cred că venise de mai bine de vreo săptămână jumate. Îl aduseseră de pe la Gherla, fusese mare golan prin Germania şi Austria, le vorbea şi limba, dar îl mâncase pe undeva să se întoarcă în ţară cu un paşaport fals, s-o vadă pe maică-sa şi cam asta i-a fost.

Se mira continuu de liniştea noastră, mai ales că în celelalte celule era o harababură netulburată de nimic, nici chiar de intervenţiile cu bulane.

— Parcă aş fi la sanatoriu, unul de-ăla cu drogaţi, pe iarbă şi pastile de somn, n-am mai pomenit aşa ceva.

Seara ne povestea despre străinătate, despre magazinele lor pline, de tot felul de dulciuri şi de multe canale la televizor, despre cât sunt de proşti nemţii şi mai ales austriecii, că îi poţi îmbrobodi în toate poziţiile.

— Ia mai lasă-ne, băi, nene, cu poveştile astea nemuritoare, unde crezi că eşti? Păi ăia n-au cartele la haleală?

— Nu, nea Grigore, n-au nevoie, la ei mâncarea e mereu în magazin, nu stau rafturi goale ca la noi.

— E, hai, păi ce fac ăia cu rafturile pline, cine înghite toată mâncarea aia? N-ai văzut la noi, când e prea mult belşug, la o masă de sărbătoare să zic, rămâne prea mult şi ne cam chinuim s-o biruim, n-are rost ce zici acolo.

— Da, aşa e, ei o aruncă sau o dau la amărâţi.

— Cum să arunci mâncarea?

— Dacă-ţi zic, nu doar mâncare, multe haine abia purtate, televizoare color, video, casetofoane, de magnetofoane nu mai zic…

— Gata, bre, hai că te văd glumeţ, am înţeles.

Ştiam cu toţii că aşa ceva e imposibil şi nici nu ne-am mai omorât să-l ascultăm.

*

Când m-a chemat şeful de secţie am intrat la el în birou pregătit pentru orice, în primul rând pentru că, la urma urmei, eram în închisoare şi nimic nu era imposibil.

— Care se pricepe la zugrăveală dintre voi?

— Cel puţin cinci, să trăiţi, dar pot găsi mai mulţi voluntari, le place să mai iasă.

— Nu, Martin, nu e vorba de ieşit.

— A, am înţeles, să zugrăvim tavanul, despre asta era…

— Da, mulţumesc. Primiţi materialele mâine dimineaţă, humă şi amorsă, nişte bidinele şi o scară dublă. Vreau să terminaţi într-o singură zi, avem un control poimâine şi e posibil să intre pe la voi şi nişte şefi mai mari.

— Am făcut ceva nepotrivit?

— Nu e vorba despre asta, doar că predecesorul meu, fostul şef de secţie a povestit nişte chestii pe la spitalul militar, unde este internat şi C.I. – stul de acolo a dat informaţia mai departe.

— Vă pot întreba despre ce e vorba?

— Da, mă bucur că întrebi aşa delicat, am o mare rugăminte la tine şi îţi voi explica. Eu sunt un copil de la ţară, am crescut pe lângă tradiţiile pe care le respect şi îmi lipsesc. Fostul vostru şef de secţie este internat la psihiatrie, a dat în patima bisericii şi a povestit despre tot felul de minuni şi schimbări la faţă din celula voastră. Orice a fost, eu cred că n-are rost să stric ordinea şi liniştea de aici pentru un tavan care se poate zugrăvi rapid. În regulă?

— Da, să trăiţi, le explic eu băieţilor, nu vă faceţi probleme. Mâine facem totul bec, bazaţi-vă pe noi. Dăm jos

tot tavanul sau băgăm humă cu amorsă peste ce e acolo?

— Nu-l da jos, că nu mai terminaţi, doar acoperiţi semnele, te rog.

— Am înţeles, rezolvăm.

— Bine, Martin, mă bazez pe tine, nu pe ceilalţi, de aceea te-am chemat aici şi nu am venit la voi în celulă să dau cu biciul şi cu cuvinte nepotrivite.

— Vă mulţumesc mult, tovarăşe maior!

— Liber la program, domnule.

Tipul ăla ştia să apese butoanele fiecăruia.

*

Dimineaţa ne-au scos pe şase dintre noi să aducem materialele.

Nea Emil Văduva, gardianul care era de obicei în tura dinainte a lui nea Codiţă, a mers cu noi şi ne-am întors repede. Primisem şi nişte glet, să mai îndreptăm una-alta, dar ăia care erau zugravi de meserie ziceau că dacă mai şi stăm să aducem totul la nivel nu prinde huma, că n-are timp să tragă gletul şi să se usuce.

Am tras picioarele de paturi, le-am învârtit dintr-o parte în alta şi am terminat pe seară. Era impecabil.

Înainte de apelul de seară, pe la ora şase, când a venit Naumescu să vadă, toată lumea era liniştită.

— Vă mulţumesc, băieţi, bună treabă.

A urmat apelul, la o oră după inspecţie.

Nea Codiţă a intrat, gâfâind îngrozitor. A început să numere, a pus un gardian mai tânăr să verifice gratiile cu ciocanul de lemn şi s-a uitat în sus.

Ei, bine, atunci am îngheţat. Crucile erau la loc, dar toate trei străluceau de parcă erau dată cu mică sau cu sticlă pisată, cum se face la globuleţele de pom.

— Toarşu maiooor, ăştia ne-a tras-o la muie, veniţi încoaaa! Naumescu a intrat, s-a uitat liniştit la cruci şi a ridicat din umeri.

— Tovarăşe plutonier major, nu ne putem pune noi cu fenomenele atmosferice, nu-i aşa?

Codiţă a început să şuiere, a ridicat pulanul să dea în noi şi parcă ar fi vrut să înjure, dar tot ce scotea era un

guiţat, întocmai ca la înjunghierea porcului. Ochii i se alungiseră şi nasul era un rât de toată perfecţiunea.

Maiorul Naumescu a făcut doi paşi în lateral şi a ridicat o pătură de pe un pat, ca pe scut. Codiţă se umfla tot mai mult, până a pocnit ca un balon, de i-au sărit nasturii şi hainele, iar pielea odată cu vestonul, cămaşa şi pantalonii, iar interiorul lui s-a scurs peste tot. Duhnea a carne stricată şi gunoi. Bucăţi din el atârnau peste tot, iar toată carnea care i se împrăştiase era plină de viermi mari şi albi.

Aproape toţi băieţii au început să vomite, Naumescu la fel.

— Martin, la mine în birou, acum! Ceilalţi faceţi curat aici, vă aducem nişte pastile de clor să nu vă îmbolnăviţi.

S-a uitat liniştit la gardienii înspăimântaţi.

— Uşa celulei rămâne deschisă, închideţi doar grilajul, supravegheaţi până se termină curăţenia. M-a împins delicat în faţa lui.

— Mergi spre birou, hai cu mine.

A închis uşa după ce s-a asigurat că nu e nimeni în jur, apoi şi-a verificat fereastra.

— M-am speriat, tipule, cred că şi tu.

— Destul de mult, să trăiţi!

— Aha, destul de mult. Cât de mult este destul?

Am tăcut. I-aş fi putut spune multe. În primul rând, i-aş fi mărturisit că îmi doream să fi fost tatăl meu, chiar dacă vârsta nu îi prea permitea, apoi aş fi plâns cu el în braţe. Ceva mai târziu, m-aş fi culcat, după ce mi-ar fi citit o poveste, sperând că toată mizeria asta a fost doar un vis, nici nu mai contează ce fel de vis.

*

Naumescu a cerut să vină trupa de intervenţie şi ofiţerul de serviciu. Ofiţerul de serviciu a chemat ofiţerul de la protecţie informativă, contrainformaţii sau cam aşa ceva. Ăla l-a chemat pe şeful lui, pe civilul binecunoscut, care a raportat pe firul scurt. A venit şeful lui, care s-a cutremurat. A ajuns şi comandantul închisorii. Au sosit cei de la securitate, cu aer de cunoscători.

— Zugrăviţi dracu’ tavanul ăla!

— De-abia l-au zugrăvit azi, crucile au reapărut de faţă cu noi, nu le-a mai desenat nimeni!

— Hai, la treabă. Stăm aici.

— Rămân şase zugravi şi şeful de celulă, ceilalţi trec în alte camere, nu mă interesează cum faceţi!

— Domnule general, chiar nu avem spaţii…

— Acum, executarea!

Am zugrăvit din nou. Uh! Tavanul era gol, ca o tablă albă, bine curăţată.

S-a făcut cald. Din patul în care dormise Stelian s-a ridicat aceeaşi umbră, care s-a conturat repede.

— Timpul este aproape.

— Ce timp, cine eşti dumneata?

Generalul vorbea cu un abur de lumină.

— Eu sunt cel care este. Tu te-ai pierdut.

Generalul cu petliţe albastre, vreun mahăr de securitate, era sufocat de nasturii de la cămaşă.

— Mi-ai omorât fraţii, prin păduri, sau, cum ziceai tu, prin găuri de şarpe şi şobolan. Eu te iert. Tu poţi?

— Normal că pooohot, ăăă, ce vorbă-i aahaastaa?

— Vezi, nu poţi.

Securistul din faţa noastră a căzut ca un copac retezat de fulger.

— A murit?

— Tovarăşe general, aveţi nevoie de medicamente?

— A murit, nu mai are puls.

Crucile se făcuseră cât tot tavanul, străluceau ca soarele după o ploaie de vară. Civilul a zâmbit.

— Evacuăm celula. Închideţi şi sigilaţi, pula mea! Acum, executarea!

Tavanul holului se colora cu flori agăţătoare, rochiţa rândunicii, mâna maicii domnului, iederă, se distingeau şi flori de trandafir căţărător.

— Ăsta e atac chimic! Substanţe toxice de luptă, necunoscute, suntem asaltaţi de agenturi străine. Ăsta era un alt civil, mai zelos.

— Dă-te-n pula mea de prost cu filmele tale! Civilul

nostru era mai limpede decât ai lor.

— Asta e, izolăm zona, conform procedurii şi facem raport intern, doar intern, pielea mea!

*

Ne-au mutat care pe unde am prins, ca la tâmpiţi.

Mai mult de jumătate au rămas în puşcărie, restul au fost împrăştiaţi pe secţiile de poliţie. Mare greşeală.

— Dragul meu domnule tovarăş, aşa îmi spunea Liviu, poţi rezolva aproape orice căcat sau mizerie, dar cel mai greu este s-o scoţi dup-aia din capul omului, nu uita ce-ţi spun acum, pentru că vei fi comandant într-o zi, unul mare. Şmecheria este să fii comandantul care trebuie.

Aşa a fost. Liviu ştia regulile tuturor jocurilor şi numai cel care cunoaşte regulile poate trage concluzii adevărate şi are voie să compună reguli de îmbinare a jocurilor.

*

Eu şi Grigore ne-am trezit aruncaţi în arestul secţiei treişpe de Miliţie.

— Aha, deci avem aici condamnaţi definitiv, în tranzit. Poimâine plecaţi la Gherla, atunci e cursă. Miliţianul era plictisit, iar tablele de pe umerii lui, toată zebra, cum ziceau ei, erau dovada unei vieţi de om îngropate prin puşcării.

Grigore se gândea şi el la acelaşi lucru.

— Şefule, noi mai plecăm din pârnaie, da să ştii că ăştia aici rămâne, orice ar face.

— Da, e ca la armată, cine a făcut, mai face din nou, e semn că a învăţat.

— Bre, bos, eu nu l-am citit pe omul ăla, Naumescu, maiorul. Nu zici că a făcut intenţionat să iasă aşa?

— Adică el a făcut căcatul mare?

— Nu, Doamne fereşte, nu l-a făcut el, doar a deschis poarta şi geamurile şi l-a mutat în potecă, să-l vadă toţi. Eu nu-l văd bine, îţi zic, nu-l văd bine deloc.

— Când au reapărut crucile a mai fost cum a fost, dar când a pocnit Codiţă, e, asta m-a scuturat bine, nu neapărat de frică, adică nu numai de frică. A, a mai mierlit-

o şi generalul ăla de parcă l-a strâns vreunul de beregată.

Îl priveam pe Grigore şi parcă l-aş fi întrebat ce mă apăsa de prea mult timp. Nu prea reuşeam să mă hotărăsc dacă să-l atac direct sau prin învăluire, mi-era un pic ruşine de curiozitatea mea.

— Grigore, ce mandat avea Mutu?

— Ar fi avut pe viaţă, da era minor şi i-a comutat-o pă douăşcinci sau pă douăzeci de ani.

— Deci nu era nici şuţ, nici şpringar…

— A, ba da, dar era slăbuţ la de-astea. Lui îi mergea mintea la alte rele, chinuia femeile mai purii, găinile bune de supă, nici prea coapte, nici puicuţe, la vreo trăieşcinci, maxim patruzeci de anişori.

— Deci viol?

— Nuuu, le împacheta şi le tapa de bani, dup-aia le bătea un pic cu pula în cap, doar le-o mai dădea pe la nas…

— Grigore, nu te înţeleg, ce le făcea?

— Le îndrăgostea, şefule, le lăsa lulea de terminate după ciocanul lui, că are şi papagal, are şi vrăjeală fraieru', a învăţat de la curve, o fi moştenit şi de la panarama de mă-sa, habar n-am.

— E, şi dup-aia?

— Păi le zicea că nu mai poate să stea cu ele, că are probleme, proastele sărea cu banu', ăsta le tapa maxim şi tot aşa, cu câte vreo trei deodată.

— Limba cine i-a tăiat-o?

— Bibi, doar ţi-a zis. Plantă proastă Mutu, nu ştia cu cine se pune.

— L-a turnat pe Bibi?

— Nu, nici nu-l cunoştea, normal că auzise de el, ca ăi mai mulţi din partea asta de ţară, da' nu-l ştia personal.

— Aşa, bun. Şi ce-a făcut?

— S-a cuplat cu sor-sa lu' nea Bibi, capu' lui de prost, a văzut că are muuult caşcaval, a băgat mâna de s-a plictisit. Degeţel a aflat şi i-a zis să se oprească şi să plece rapid, că îl termină naşu, adică nea Bibi, că noi aşa îi ziceam. Bibi a aflat şi a pus mâna pe el, a vorbit cu

amândoi, fără nicio nasuleală, doar vorbe frumoase, cum ştie el să dea cu gura, mânca-i-aş ciocul lui. I-a zis să se care s-au îi taie cucu. Degeţel a trebuit să garanteze pentru Mutu, că se ştia de prea multă vreme între ei, e ca fraţii, de la şcoala de copii.

— Înţeleg. Probabil că Mutu nu s-a potolit.

— Nu, în ruptul capului. Vezi, bos, muierea aia îi pusese capac, era fraieru' ca musca după zahăr, că tot ce zicea pe-atunci era doar că a dat şi el de o pizdă plină de miere. A aflat şi mă-sa lu' Mutu şi i-a zis că îl toarnă la Bibi dacă nu pleacă, i-a dat şi nişte bani să aibă la el, da s-au certat, s-au împins, au fumat amândoi nişte maricioacă amestecată cu praf d-ăla de miroase a motorină…

— Heroină?

— Aşa, mama ei de nenorocire, că e durere cu ea, mai încales la ăştia de şi-o dă în venă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Aşa, că mă strică vorba, păi Mutu a mierlit-o pe mă-sa, el zice că o vedea cum se făcea când drac, când sor-sa lui Bibi, când maica Domnului, să-mi fie cu iertare. A fost grea de tot şmecheria acolo, cât s-au drogat ei şi s-au certat, că la autopsie au zis că femeia avea urme de mermeleală, eu zic că el i-a tras-o mă-sii mai întâi şi abia dup-aia a mierlit-o.

— Bă, dă-o-n pizda mă-sii, prea e gogonată!

— Bre, şefule, eu îţi zic ce scrie în hârtiile lui cu sentinţa de la tribunal.

— Şi cum l-au prins? S-a predat el?

— A, nici gând, nu face el de-astea. S-a dus ţintă la sor-sa lui Bibi, că-l ardea după aia rău, da nici naşu nu e fraier, avea băieţi în faţă la casă, i-a dat de ştire şi a căzut peste ei. Mutu era pe treabă, îi dădea limbi lu' aia şi ea îl sugea de măciucă.

— De unde ştii?

— Ne-am dus trei inşi înăuntru şi nea Bibi în spatele nostru, noi cu cuţite, el cu sabia lui aia scurtuţă, şmecheră, de taie şi feare vechi cu ea. Doi băieţi l-a ţinut pe Mutu şi naşu a zis să aleagă ce-i taie, pula sau limba. A ales, ai

văzut bine ce.

— Şi Degeţel?

— El nu a avut de ales, a întins singur mâna la tăiat, că garantase pentru frati-su. Bibi a fost milos, cum nu-i prea stă în fire, i-a tăiat doar un deget şi l-a pupat pe frunte. Din Mutu curgea cum n-am mai văzut, naşu i-a băgat chiloţii sor-sii în gură să-i aibă amintire şi l-a trimis în pula goală afară, să se ducă singur la spital.

— S-a dus la spital?

— Nu, direct la miliţie, unde a scris declaraţia.

— L-a dat în gât pe Bibi?

— Nu, a scris cum a mierlit-o pe mă-sa. S-a predat.

*

Eram doar opt în cameră în arest, doar că era mare înghesuială. Era bine că venise ca lumea primăvara, altfel ar fi fost destul de greu acolo, nu aveam cu ce să ne acoperim şi nici ferestre, doar gratii.

În afară de mine şi de Grigore erau mulţi arestaţi preventiv. Preventivii sunt cei mai dezorientaţi pârnăiaşi, de fapt nici nu sunt propriu-zis pârnăiaşi, sunt un fel de catâr, nici cal, nici măgar. Ei erau reţinuţi, eu şi Grigore eram deţinuţi, adică aveam deja o condamnare definitivă pusă în executare. Oamenii ăia, preventivii, speră continuu că în curând pleacă acasă, dar pe toţi îi sperie încadrările preliminare de pedeapsă. Din experienţa mea, până la urmă cei mai mulţi erau condamnaţi la închisoare, rare sunt cazurile de achitare, dar se mai putea întâmpla să primească o condamnare cu suspendare, mai ales cei la prima abatere, aşa-numiţii *primari*.

Procurorii îi mai chemau şi le turnau miere sau căcat în cap, după cum îi miroseau, doar – doar se aleg cu denunţuri noi sau se mai prindeau de alte fapte, dacă se scăpau fraierii mai neatenţi sau speriaţi.

Aveam în cameră toate culorile de reţinuţi. După o zi ne cunoscusem destul de bine cu toţi.

Fane Geolgău era un peşte bătrân, ştia curvele din Bucureşti şi toţi peştii mari şi mici ca pe apă. Pe el îl tot chemau la discuţii, se întorcea de fiecare dată cu vânătăi

noi.

— Iar m-a luat ăştia, mă, nene, să vomit ce ştiu. Păi ce să ştiu, eu, vai de pula mea, că am făcut amnezie de la bătaie, ce să le spun eu?

Stătea rezemat de pat şi râdea. Părea băiat de încredere.

— Le tot zic să-mi dea odată condamnarea aia, ce dracu', că mă aşteaptă pretenarii mei la pârnaie, mai băgăm şi noi un joc, mai spargem o sămânţă, mai facem neşte planuri. Aşa le-am zis, hai cu condamnarea că mă grăbesc de n-am apă, ştii ce zic. La voi cum e la pârnaie, băieţi?

— Bine, Fane, bine, răspundea Grigore.

— Voi sunteţi oamenii lui Bibi, nu? Aşa am auzit o vorbă p-aci.

— Da, băieţii lui.

— Bravo, bre, bravo, mare om nea Bibi, mânca-i-aş pulica lui de domn şi de boier! Cele mai bune păsărici le duceam când era cerere de la el. Am avut, tăticule, de toate, chinezoaice, rusoaice, negrese, de toate.

— Auzi, Fane, e adevărat că la chinezoaice păsărica e ca ochii, adică mai strâmtă, aşa?

— Bă, Grigore, de-aia îţi zice ţie, bre, Căpăţână, că bagi tot la cap. Nu e aşa, gluma era alta, că dacă la ale noastre pizda are buzele în sus, la chinezoaice şi japoneze e culcată, aşa.

Fane făcea semne foarte vizuale.

— Adică zici că la ale noastre labiile sunt verticale şi la ele sunt orizontale?

— Ăăă, da, aşa, aşa, se vede că ai carte, şefule. Aşa e gluma, adevărat.

— De unde aveai matale chinezoaice?

— E, pula, nu era chinezoaice, era neşte vietnameze corcite, tot de-ale noastre, la fel şi la rusoaice, erau din Moldova, dă-le în carici de curve!

— Şi negresele tot romînce?

— Da, erau corcite, de-alea făcute de negri care veniseră pl la noi la şcoală, la facultate şi a făcut copii prin

ţigănie. Le îmbrobodea pe ţigănci că sunt prinţi sau pula lor şi o să le ia cu ei. Era neşte sărăcii, neşte amărăşteni, n-avea după ce bea apă şi să ştiţi de la Fane, că io cunosc bine femeile, toate mi-a zis dup-aia că e basme cu negrii că cică are pula mare. N-are, tăticule, e ca a noastră, sau mai mică.

— Poate o ai matale mare şi aşa ţi se pare, s-a băgat Iulică zis Martalogu.

— Nu, bre, Martalogule, uite-o! I-am dat cu toţii dreptate.

— Bă, băieţi, eu miros curvele ca un câine de vânătoare, sunt dat cu multă unsoare ca să trec bine prin viaţă, vă zic să băgaţi la cap, ca la băieţii mei, că degeaba pui salamul la cuptor dacă nu ştii cum să-l întorci! M-a învăţat toate drăciile curvele meli, ştiu ce zic!

Iulică Martalogu dădea din cap. Nu cred că avea mai mult de patruzeci de ani, dar îl strica faţa căzută, îi ghiceai vârsta doar după corp şi mişcări.

— Am dat şi eu nişte cantaridă la fetele lui Mielu Chibrit, îl ştii matale, nea Fane, o luase alea rău la vale, nu mai pridideam să le futem, bre, avea toate mâncărici în toate găurile.

— Ete, pula, mama mare! Curvile lu’ Mielu are bătături în pizdă de la futut, taică, e bătrâne şi drogate, dă-le dracu’, lasă-mă cu ele, că le ştiu. Alea uită să bea şi apă dacă nu le aminteşte careva, e pline de boli peste tot, nu e bune de scos la produs în oraş.

— Da, aşa e, rar are vreuna mai bună.

— L-am tăiat pe faţă pe Mielu, că mi-a luat două fete d-ale mele bune, cu japca le-a luat, m-am dus peste el cu neşte băieţi de la nea Bibi şi chiţăia fraieru’ ca şoarecele ăla din desene animate, gunoiu’ morţilor lui de sărac, răgălia dracu’!

Nelu Vagon, tâlhar la al patrulea dosar de pârnaie, s-a băgat şi el.

— Ştiu, nea Fane, ai fost cu frate-miu, Stinghie îi zice, cu Marean.

— E frati-tu Stinghie?

Grigore devenise circumspect.

— Da, după tată, nu ne prea vorbim, că m-a dat în gât la fapta de data trecută şi i-am zis că mai bine se dă la o parte din faţa mea şi nu ne mai cunoaştem. Are noroc că seamănă prea bine cu tata, săracul, altfel ne socoteam cum ştiu eu.

Grigore a respirat uşurat.

— Da, nu mai e în brigada noastră, vomita prea mult, nea Bibi ne-a zis de la început că nu e băiat de încredere. Făcea prostii şi la băutură, mai şi fuma mizerii. Nu era chiar sifon, doar că vorbea gura fără el. Mai bine te duci singur la o treabă decât să iei un prost cu tine, fără supărare, frate.

— Aha, aşa e, gură proastă.

Nelu a scuturat patul lui mai sănătos.

— Mimi, auzi, bre, că avem acilişa un băiat de l-a cunoscut bine pe Stinghie!

— Să-l fut în bot pe muistu' de frati-tu, bă, Neluţule, parcă a fost scăpat din scuturătura de pe coaie, nu ştiu cum a ieşit aşa prostănac. Păcat de el, că aveam alte aşteptări, băiat zdravăn şi avea garanţie bună de la tine, frăţică. Ţi-am zis că mi-a stricat acu vreo patru lui o maradona mişto cu nişte mărci nemţeşti, era şmecherie mare de tot, m-a futut ca cel mai gâgă.

— Mie mi-a prăpădit un sfert de camion de nes şi cartoane de BT, făcusem o combinaţie în patru cu băieţii lu' nea Costică Olaru, ei şi-a tras partea şi dup-aia l-a făcut şi pe frati-miu, cu două sticle de whisky d-ăla prost…

— Dă-l dracu', hai că poate mai dă ăştia vreo amnistie şi ne punem iar pe treabă, suntem în putere, am mai băgat şi noi la cap, avem alţi muşchi.

— Hai Doamne ajută, aşa e, deocamdată bine că avem haleală, ţigări, avem băieţi buni pe-acilea, se vede bine, ştii ce zic.

— Bre, tăticule, a început un băiat care abia se ridica din pat, abia aştept să ies de-aci! Am intrat în toiul combinaţiei şi n-am fost niciodată aşa pârlit, mi-a rămas tot la mijloc, tot caşcavalul s-a dus pulii de suflet. Când ies,

să moară ce-am mai sfânt, iau tot ce prind, mai ales de la şmecheri de partid sau de la miliţieni, le iau şi zahărul din ceai, mă ajută bunul Dumnezeu.

Ceilalţi tăceau. Mihăiţă Nebunu' ieşea prea des la vizită la comandant sau dracu' ştie unde, se săturaseră băieţii tot auzindu-l cum bătea în vizetă când îşi amintea că mai are ceva de sifonat.

Fane Geolgău şi-a aprins o ţigară şi a spus liniştit:

— Mihăiţă tată, te cam mănâncă limba, bă puştiule, păstrează-te pentru alţii, nouă poţi doar să ne sugi pula. Zi mersi că nu ne-am pus mintea cu tine până acuma.

Mihăiţă s-a ridicat în capul oaselor, apoi în fund şi m-a ţintit cu privirea.

— Te ştiu, te ştiu, tu eşti ăla cu miliţienii, care ne dădea iarbă şi prafuri, te ştiu, mânca-ţi-aş! Fane a început să râdă.

— Ăsta e băiatul lui Bibi, coaie, stai dracu' la locu' tău, că dacă tot te mănâncă pielea, poate te scărpinăm în cur!

Mihăiţă o ţinea lângă.

— Ba nu, chiar te ştiu!

— Lasă-l, Martine, şefule, în pace, s-a băgat Mimi, ăsta e drogangiu mare, minte şi când bea apă, morţii lui, lasă-l că ne facem belele cu el, te rog eu frumos.

Creierul îmi lucra la turaţie maximă. Dobitocul a coborât ca un vierme din pat şi s-a apropiat de mine, privindu-mă fix.

— Coiţe, nu ştii că în pârnaie nu e bine să te holbezi la oameni? Te-ai îndrăgostit de mine sau ce?

— Ăsta e, vă zic, acu sunt sigur, ăsta e!

— Cine, mă, idiotule, iar începi cu laboratorul secret unde vă dădeau pe alese, nu mă enerva iar, nici miliţienii nu te-au crezut când te-ai dus să sifonezi, lache ce eşti!

Mimi era nervos, se vede că simpla apropiere a lui Mihăiţă îl irita profund.

— De-acuma să dormi pe jos, în colţ, morţii mă-tii, că puţi ca dracu', futu-ţi gura mă-tii de lache, mi s-a tăiat să mai înghit duhoarea ta!

S-a dus la vizetă şi a început să bată. Mimi striga din spatele lui, îi imita vocea.

— Toarş major, şef, hai încoace că are Mihăiţă prăjitu ceva nou de vomitat, hai repede, că e băiatu' în formă!

Mihăiţă a început şi el să bată, disperat, cu urlete victorioase:

— Miliţiiiaaa, să vină, l-am prins, l-am prins pe duşmanul poporului, cel care otrăveşte oameni nevinovaţi!

— Cât de nevinovaţi, bă tristule?

Întrebarea venise de pe hol. S-a deschis vizeta.

— Uite ce e, dacă aude scandalul ofiţerul de serviciu v-aţi lins pe bot de boierie, oricât de şmecheri oţi fi fiind voi pe afară! Aici e altceva, sunteţi arestaţi, e altă lume, ce dracu', nu vă faceţi probleme ca proştii, puneţi-i perna pe bot ăluia.

— Nicio grijă, nea Mitel, îl adormim noi să tacă, da' te rog mult, mută-l de mâine de la noi, ne omoară şi cu dileala şi cu duhoarea, tăticule bun care ne eşti!

— Bine, Fane, mâine zboară.

Nu îmi venea să respir uşurat, aveam impresia că totuşi eram studiat, ăia nu erau fraieri. Drogangiul s-a pus pe urlat şi mi-a sărit la gât:

— Tati, tu eşti tati al meu, dă-mi bobo, tati!

A dat să mă pupe şi asta văzuseră toţi. L-am ridicat spre patul lui, ţinut doar de subţiori, ca şi cum aş fi vrut să-l aşez şi i-am zis:

— Hai cu tata, că are tati grijă de tine, dormi.

L-am tras cu repeziciune în jos, i-am lovit ceafa fix unde se rupe coloana. Am lovit perfect. S-a înmuiat tot şi asta a fost, l-am lăsat să cadă moale.

Fane, Mimi, Nelu, Iulică şi Grigore au văzut tot. Le-am simţit privirile pline de respect.

— S-a dus, şefule, a zis Grigore.

— Săracu', cum a putut să cadă, bre, se vede că era prăjit rău, vai capul lui şi sufletul lui. Fane râjea.

— Să-i fie ţărâna uşoară, ha ha, a râs Mimi.

— Slavă Domnului sau cine o mai fi pe aici, slavă ţie, Martine, eşti belea, frate.

— Cine anunţă?

Fane nu a stat prea mult pe gânduri.

— Nu bate nimeni, ne strică miliţienii somnul şi ofiţerul din noaptea asta e tipicar, o să ne ia declaraţii de ne plictisim. Eu zic să trecem la nani şi la apelu' de dimineaţă, hopa, ce avem noi aici? Nu e vina noastră că s-a tot fâţâit şi dracul ştie cum de a căzut aşa din pat, oricum el era mereu ca maimuţa pe bec.

Am adormit liniştit.

Apelul ne-a găsit somnoroşi, declaraţiile au fost luate în glumă, toate lumea se bucura că scapă de Mihăiţă, mai ales miliţienii, care erau terorizaţi de reclamaţiile lui la partid, unde avea un fel de unchi după mă-sa.

La vreo oră după apel a venit un gardian care îi ştia bine pe băieţi şi a deschis vizeta:

— Martin Iliescu!

— Da, prezent.

— Perfect, nu e motiv de bucurie că eşti prezent aici, dar sigur te bucuri dacă îţi dau o veste bună. Ţi-a transmis Bibi că a născut nevastă-ta.

— E fetiţă, nu-i aşa?

— Habar n-am. Mă duc să întreb, stai aşa. Băieţii erau mai bucuroşi ca mine.

— Bine, tăticu', bravo ţie, te ţine tânăr o fată, fratele nostru! Gardianul s-a întors.

— Felicitări, e băiat. Trei kile două sute. Mai ai copii, nu-i aşa?

— Da, încă trei, doi băieţi şi o fată.

— Hăhă, nevastă-ta o să fie soacra cu trei nurori! Bravo, tati, să-ţi trăiască!

Fane Geolgău, cu strungăreaţa lui de golănaş încă în putere, radia bucurie şi asta nu mă mai surprindea. Înăuntrul zăbrelelor găseai semne de umanitate speciale, unice, duse uneori la extaz, un apogeu al trăirilor. A început să fredoneze, cu o voce care înfiora, frumoasă ca o seară la ţară, la masa tihnită după recoltă:

— C-aşaaa-i lumea, treeecătoareee, aşaaa-i lumeaaa, trecătoareee, unul naşteee, altul moaree, unul naşteee şi-

altul moareee, lumeee, soooro, lumeee! Azi bem, ce pula mea, fratele meu.

A bătut în vizetă.

Gardianul a deschis în zece secunde.

— Da, nea Fane!

— Tăticule, să-ţi trăiască fata şi băiatul, să-ţi înflorească Marioara, nevestica ta, care e o sfântă, te roagă Fane, adică eu, adu-ne şi nouă nişte apă şi două-trei colţuri de pâine moale, plăteşte mandea!

— Dă-mi o oră, nea Fane.

S-a întors în zece minute. A deschis uşa şi a băgat sacoşele.

— Să ai poftă, nea Fane, dar nu eşti dator cu nimic, e din partea lui nea Bibi. Toţi băieţii sunt mulţumiţi şi la noi, mâine dimineaţă fără apel.

— Oho, dar nu ne poţi aranja şi o grefă cu avocaţii? E afară, ne aşteaptă, doarme în maşină.

— Sigur, sunt înapoi în cinci minute. Aşa a fost.

— Băieţi, grefă, vizită de avocaţi. Nu e bai dacă îi bag în celulă, nu? N-are rost să vă mai duc la vorbitor…

A împins în celulă trei piese de femei ca nişte soliste nemţoaice de şlagăre. A închis uşa celulei.

— Trei ore maxim, nea Fane, te rog eu, că avem şi noi nişte întrebări orale dup-aia, dacă ne e permis…

— Cu cea mai mare plăcere, frăţicule, ştiinţa trebe plimbată.

Nu s-a supărat nimeni că eu nu am participat decât ca spectator. Dat în pizda mă-sii nea Fane, hotărâtă chestie.

*

Nu m-a mai mutat nimeni la Gherla, lucru uşor de ghicit.

După două luni l-au mutat pe Mimi Batistă, primise definitiva de cinci ani.

— Hai că-i bine, mai am maxim doi ani de făcut, îi iau pe pulă!

După alte două săptămâni s-au mutat la închisoare şi Nelu Vagon cu Iulică Martalogu, unul patru ani, altul cinci.

— Gata, tăticule, hai că mă aşteaptă băieţii.

Nelu era nerăbdător, avea prea mulţi din fosta lui brigadă care îi făcuseră deja patul de şef.

— Cucu bău, m-am tirat, mi-a făcut plăcere cu voi, aici, să fiţi bine şi să ne vedem afară mai repede! Iulică nu avea prea mulţi prieteni prin puşcărie, avea alt mediu, era uşor de mirosit.

Uşa celulei s-a închis încet. S-a auzit zăvorul pe dinafară. Fane s-a aşezat lângă mine, l-a tras şi pe Grigore.

— Aprinde şi tu o ţigară, de băut bei puţin, păsăricile nu te atrag, eşti prea cuminte, Martine, frate. Se sperie lumea cu tine.

— Da, aşa e, nea Fane, viaţa.

— Ai şi mulţi copii, mânca-ţi-aş ai dreptate, rău e că e toţi mici.

— E bine, copii mici, griji mici.

— Tăticule, Bibi zice că după ce ieşi o să ne fii de mare folos. Eşti contabil a?

— Da, am fost, la ministerul industriilor.

— La import-export?

— Da.

— Martin, brigăzile de borfaşi s-au rărit, s-a dus dracu' vremea lor, acuma se fură cu stil, cu băieţii din partid, da acolo trebe acte, noi nu ştim, de proşti fără carte. Tu ştii de toate şi ai şi coaie, înţelegi?

— Da, am înţeles demult.

— Bine, mai avem puţin. Ne mai sfătuim pe-afară.

Vara a venit destul de devreme, era cald ca într-un cuptor în celulă. Mai veniseră băieţi noi, dar erau fără garanţii, nu prezentau încredere.

Toamna ne-a găsit la despărţire. Fane primise definitiva, eu şi Grigore ne-am dus în altă închisoare. Altă celulă, apoi alta, muncă la porumb, muncă la metrou. Pe la sfârşitul lui noiembrie era frig bine. Ultimul vorbitor îl avusesem la începutul lunii, venise mama să-mi povestească de ai mei.

A fost bine. Mi-am făcut pentru prima dată socoteala şi cu ceva noroc, puteam fi acasă în maxim doi ani.

Eram planton pe secţie, seara spălam după apel şi mai băgam câte-o ţigară, sub privirea gardienilor mai de comitet.

Petrică era un gardian tânăr, îl angajase ta-su, într-un final, ca să îi dea un rost, să aibă bănuţii lui şi să mai astupe din gurile din casă, avea omuleţul şase copii. Ta-su era şi el tot gardian, aştepta pensia.

— Nea Martin, nu poţi să mă înveţi şi pe mine matematică, ca să mă fac inginer?

— Păi crezi dumneata că putem?

— Vorbesc eu cu tata şi poate rezolvăm. Ce îţi trebuie?

— O masă şi de rest ai nevoie tu de voinţă. Un creion şi culegeri găsim.

— Am culegerea la mine, nu poţi să începi acum?

— Nu ştiu, m-am cam uzat pe aici. Părerea mea e să începem cu un test, să te evaluez.

— Bine.

— Unde scârţâie mai rău. Algebră sau geometrie?

— Păi, toate, aşa zic eu, dar mai ales la trigonometrie.

— Taică-tu nu te-a dat la meditaţii?

— Nu, că nu avea bani.

— Da, aşa e, e un om bun. Hai să vedem puterile, e bine?

Două ore şi apoi încă două. Băiatul avea ambiţie şi nu era prost deloc.

— De ce nu ai intrat la un liceu mai bun?

— Am fost la ţară, la solar, n-am avut timp atunci să învăţ.

— Bine. Mâine trigonometrie. Lasă-mi culegerea, aleg eu problemele.

— Ne vedem poimâine, că fac 12 ore cu pauză 48 de ore.

— Bine, Petrică, aşa facem.

În două săptămâni era deja prea greu, se uitau toţi la noi când plecam cu culegerile la subţioară. Taică-su m-a mutat pe mine şi inevitabil, pe Grigore, pe care-l luasem de

suflet, la nişte preventivi, o celulă sărăcăcioasă, îngrozitoare. La mijlocul lui decembrie era un frig cumplit. Minune mare, ne-au pus geamuri la ferestre şi au dat tuturor pături.

Băiatul mergea bine, făceam cam patru ore la două zile şi era aşezat pe treaba lui, îmi câştigase respectul şi mă străduiam să nu-l fac de râs.

Cu vreo săptămână înainte de Crăciun, Petrică a venit bucuros nevoie mare. Se dusese la un profesor de pe la Politehnică şi obţinuse nota opt la testul pe care îl dăduse. Sunt convins că fusese emoţionat, putea mai mult. Mi-au aranjat vorbitor şi pachet.

*

Eliza. În sfârşit, Eliza. Slăbise mult.

— Eşti bolnăvioară?

— Nu m-ai mai văzut demult. Nu ştiu, alăptez, cred că e normal.

Am fost foarte norocoşi că fusese gravidă şi născuse, s-a mai relaxat şi tensiunea de la serviciul ei.

— Ţi-am făcut probleme?

— Nu tu, Martin, în niciun caz, ştii bine cum se interpretează situaţiile astea cretine în orânduirea socialistă…

— Şşş, mai încet, se aude la gardieni.

— Scuze, am obosit să îmi tot socotesc fiecare firimitură.

— Te urmăreşte cineva?

— Au renunţat, probabil că avem o viaţă prea banală. Au stat la început după mine, foarte vizibil, ca şi cum îşi doreau să ştiu că nu sunt singură pe lume.

Zâmbea.

— Te aşteptăm acasă, trece, suntem foarte tineri, ai încredere. Stai liniştit, ne descurcăm, Ruxandra e hitlerista familiei, drămuieşte şi ordonează.

— E greu?

— Nu, copiii sunt incredibili, sunt foarte înţelegători, noi două avem răbdare cu ei, se simt iubiţi.

— Ruxandra şi-a găsit pe cineva?

— Da, a avut un bărbat câteva luni, un om foarte de treabă, o ajuta şi să plimbe copiii, dar a dispărut de câteva săptămâni, cred că dispărut de tot. Era prea amabil, la început am fost foarte circumspectă şi ea la fel, dar chiar era un om bun pentru ea.

— Ce meserie avea?

— Avocat, îl vedeam uneori cu roba după el. Înainte să dispară l-am văzut foarte trist. Îi spusese Ruxandrei că are o problemă cu un client.

— Cum îl cheamă?

— Mihnea Stănescu.

— N-am auzit de el.

— Mama şi Smaranda cum se comportă?

— Sunt bine, mai vin pe la noi, cu Firicel, ne aduc mâncare şi pleacă înapoi cu pâine. Ne încurajează, nu se plâng, sunt vesele cu copiii. Smărăndiţa are şi ea prieten, sunt drăguţi împreună, e un băiat cuminte, cam ca tine. Maică-ta îi poartă de grijă, îi pune lui de mâncare imediat ce aşază masa copiilor, abia apoi ne întreabă pe noi ce ne dorim. E foarte bine, când o să-i vezi te vei amuza.

— La tine la serviciu ce se mai întâmplă?

— Nu-mi bat capul, încep abia peste şase săptămâni lucrul şi am program scurt primele luni, ca să mai pot alăpta. Se aşază, directorul general este de treabă, fiică-sa abia a născut şi ea, ne înţelegem.

— Of. Mai am de stat vreo doi ani pe aici.

— Nu cred. Simt asta. Ai încredere. Dumnezeu îi iubeşte pe băieţii buni.

— Ha! Eliza, dacă te uiţi bine, mai ales la fiul Lui, cred că îi cam place să-i chinuie pe cei pe care-i iubeşte.

*

M-au mutat din nou, în altă celulă de preventivi, în toiul nopţii. La şeful secţiei în birou eram trei deţinuţi şi un singur gardian. Ne adusese pe mine, pe Grigore şi pe un băiat din brigada lui Nicu Cazma.

— Am trei celule noi de preventivi, unii care s-au apucat să bată lumea pe stradă, să facă tămbălău şi să strige tot felul de instigări subversive, periculoşi rău. Vă

bag şefi pe celulele astea, mă gândesc că pe voi nu au cum să vă spele pe creier şi să vă prostească. Mâine dimineaţă vă vreau la raport, apoi în fiecare zi, clar?

— Am înţeles, să trăiţi!

Jale mare cu băieţii noi. Cei mai mulţi erau năclăiţi de sânge, aproape toţi erau foarte loviţi. Tremurau de spaimă şi se speriau la fiecare gest brusc. N-aveau nicio urmă de golăneală.

Îmi făcusem planul să-i iau pe rând, cu răbdare.

— Noroc, băieţi, mă numesc Martin Iliescu, sunt şeful vostru de celulă. Sunt puşcăriaş mai vechi şi probabil de-asta am fost trimis aici, să nu faceţi probleme. Cred că oricum aveţi voi destule.

— Normal că avem, tocmai ne-au dus pe câmp să ne împuşte, nu ştim de ce s-au răzgândit…

— Buuun, hai veniţi în jurul meu şi să ne organizăm. Aveţi toţi paturi?

— Nu, de-aia stăm în picioare, a răspuns unul mai tinerel, nu cred că era major.

— Foarte rău, dar aşa e la închisoare, dorm mai mulţi în pat. Uite ce e, avem nişte reguli, unele reguli sunt ale gardienilor, altele ale noastre. Prima e că nu aveţi voie să vă certaţi, cu atât mai mult să vă bateţi, Doamne fereşte. A, chestia cu violul nu e o legendă, dar nu e cazul nostru.

— Cine ne violează?

— Colegii de celulă, bineînţeles. Bietul copil era terminat.

— Hei, copilaş, te rog să respiri, ţine cont că aici, în închisoare, orice slăbiciune este mirosită imediat de ceilalţi şi îţi sar în cap de nu mai scapi de ei.

— Adică ce?

— Adică se face din ţânţar armăsar, nu aveţi deocamdată ce discuta cu ceilalţi, vă vedeţi de treaba voastră. Nu aveţi voie să transportaţi lucruri pentru alţii sau să primiţi ceva. La plimbător sunteţi supravegheaţi şi se raportează totul.

— Noi unde ne spălăm?

— La duşurile comune. Veţi afla abia poimâine, mâine

nu e rândul nostru. Avem şi acolo reguli.

— Şi la toaletă?

— Uite acolo, e foarte mizerie, pentru că de regulă în celula asta stau cei de pe tranzit, adică se stă puţin şi nu-i interesează curăţenia. Am aici pastile de clor şi e cazul să faceţi curat. Mâncarea o primim de dimineaţă, vom numi un cambuzier, adică un băiat sau doi care se ocupă de primirea alimentelor şi păstrarea lor. Fumaţi?

— Da.

— E vreun nefumător?

— Da, eu.

— Şi eu.

— Deci doi nefumători. Restul aveţi cu toţii ţigări?

— Nu prea, ne-au săltat de pe stradă şi nu aveam rezerve la noi, cine s-ar fi gândit?

— Aşa e, surpriza e surpriză. Sfatul meu este să puneţi ţigările la comun, toţi sau pe găşti, ca să aveţi până rezolvăm asta. Acum trecem la curăţenie.

Rând pe rând au început să-şi spună poveştile, erau ori foarte nervoşi şi înjurau sistemul, ori plini de păreri de rău că se băgaseră în bucluc. Orice sentimente ar fi avut, cu siguranţă erau toţi foarte speriaţi.

Mi-au povestit că Ceauşescu a avut un moment de ezitare la o demonstraţie sau miting, că în timpul discursului a fost întrerupt de reacţii ale oamenilor, care au prins curaj şi au început să protesteze. Un băiat povestea că scandalul începuse la Timişoara, că armata şi securitatea sunt grămadă pe protestatari, arestează şi bat la liber, că au fost şi oameni împuşcaţi în Piaţa Universităţii. Doi dintre băieţii din celulă au spus că ei împrăştiaseră manifeste, altul că făcuse caricaturi şi le lipise pe stâlpi. Erau supăraţi, nervoşi, trişti.

Un băiat tremura din toate încheieturile.

— Nene, crezi că ne împuşcă?

— Nu cred, dragule, nu aţi omorât pe nimeni, ce prostie, cum să vă împuşte…

— Dar aici, în închisoare, nu se execută oameni?

— Ba da, în fort, dar nu e cazul vostru.

— Mie mi-e foarte frică, mama nici nu ştie unde sunt.

— Tată nu ai?

— Ba da, l-au împuşcat în faţa mea.

Mi se părea incredibil să se ajungă la aşa ceva, de bună seamă că nu numai cei din celulă erau speriaţi, erau înfricoşaţi şi cei de la putere dacă au luat asemenea decizii. După mintea mea era nu doar injust să dai ordin armatei să tragă în propriul popor, pe care juraseră să-l protejeze, să-l apere şi cu preţul vieţii, aşa cum depuseseră un jurământ sacru, ba mai mult, era de-a dreptul criminal să-ţi împuşti cetăţenii.

Băieţii înjurau din nou sistemul, ziua proastă şi ghinionul că n-au dus la bun sfârşit ce începuseră.

— Vrem democraţie, asta vrem, vrem mâncare, căldură, viaţă fără frică, vrem libertate, ce e aşa de criminal în asta?

Da, bună întrebare, la fel de retorică precum oricare alta în situaţia în care se aflau.

*

Îmi făcusem toată noaptea planul ce pot povesti şefului de secţie, ştiind bine că el va da totul mai departe. Mi-era doar un pic teamă să nu cumva să mai aibă un sifon de-al lui printre cei din cameră şi să greşesc.

M-a chemat în birou, a trimis un gardian după mine.

Când am intrat, mi-a zis să închid uşa şi i-a făcut semn gardianului că e liber. Televizorul era pornit, se prezentau manifestaţii de susţinere ale oamenilor muncii şi mesaje patriotarde, care blamau forţele de destabilizare a orânduirii socialiste. Aha, deci era real.

— Noroc, Martin, ia zi, ce căcat mănâncă ăştia, mă?

— Să trăiţi! Vă referiţi la cei din celulă? A pufnit în râs.

— Normal că ăia, nu mă refeream la altceva.

— Sunt foarte speriaţi şi le pare rău de prostiile pe care le-au făcut, tovarăşe maior.

Am început să-i bag o grămadă de prostii, din care să rezulte ce loviţi de remuşcări sunt toţi.

— Băi, Martin, te-ai prostit şi tu, ce dracu’ tot spui

acolo, parcă am fi copii mici! Hai, treci la loc şi mâine vreau raport despre fiecare, ce au făcut şi ce au de gând să mai cace, dar mai ales legăturile cu alţii, care nu sunt arestaţi sau cu agenturi străine, înţelegi tu. Vezi şi care are rude prin străinătate, ăştia sunt şi mai periculoşi.

— Am înţeles.

— Hai, liber la program, trage-i de limbă, ce dracu' tot îndrugi, lasă cardeala, am mai multă puşcărie ca tine, cred că te duce foarte bine capul. Gardiaaan! Du-l pe Martin înapoi, nea George, dup-aia vezi dacă or avea vreo problemă prin celulele cu preventivi.

Nea George, tatăl lui Petrică, mergea în spatele meu. La jumătatea drumului m-a lovit uşor pe umăr, atât de încet, încât am fost iniţial convins că fusese doar o impresie.

— Martin, dacă te mută în altă celulă să zici că a dat comandantul ordin să rămâi. Nu pleca de acolo, va fi bine. Ai încredere în mine, poartă-te frumos cu amărâţii ăia, te rog.

— Staţi liniştit, nea George, am grijă de ei. Au voie la plimbător?

— Da, vă scot eu mai târziu.

— Mulţumim frumos.

— Ţine minte ce ţi-am zis, rămâi lângă ei!

*

În celulă domnea tăcerea. Am hotărât să o curm.

— Băieţi, între noi este un sifon, care este? Au sărit toţi ca unul.

— Nu e, dom'le, niciunul, am luat bătaie cot la cot, ne ştim din Piaţă, nici gând!

— Biiine, n-aţi înţeles. Sifonul sunt eu. M-a chemat comandantul să îi povestesc despre voi, vă daţi seama că şi el are rapoarte de dat, clar, nu?

— Da, logic.

— E, i-am zis că sunteţi speriaţi şi vă pare rău, sunteţi terminaţi de remuşcări. Vă rog să ziceţi la fel, altfel ne sparge gaşca şi deocamdată ne e bine cum suntem. Rugămintea mea este să lucrăm împreună să trecem de

mizeria în care sunteţi. Eu am primit asigurări că va fi bine, am văzut un televizor pornit astăzi în biroul şefului şi lumea e speriată de ce se întâmplă.

— Adică Ceauşescu e speriat?

— Da, cu siguranţă.

— Aha, asta e bine sau e rău.

— E foarte bine. Deocamdată am aranjat să ieşiţi la plimbător. Atenţie ce vorbiţi cu ceilalţi, aici oricine din pârnăiaşii vechi poate da cu limba. Va veni un gardian în celulă să vadă cum stăm, eu mai cer cinci pături. Credeţi că e suficient?

— Este, este, mâncare nu este.

— Rezolvăm, când mergem la plimbător fac rost şi de nişte ţigări ca să mai aveţi.

— Mulţumim, dom'le, pari un om de treabă.

— Da, aşa par.

*

Pe la prânz am fost invitaţi să ieşim din celulă. Când am păşit pe hol, fiind primul, am observat că se deschiseseră şi celelalte două camere de preventivi. Ne-au dus în curtea închisorii şi un ofiţer a început să ne strige pe nume. Era şi numele meu pe listă. Am răspuns că sunt prezent, cu gândul la nea George. Erau două autobuze în curtea cu birourile comandamentului. Ne-au dat buletinele ordonat, apoi ne-au urcat în autobuze.

— Ne duc să ne împuşte, nene, nu-i aşa?

— Nu, puştiule, s-a terminat. Tot ce a fost s-a terminat. Mergem acasă, dacă am primit buletinele înapoi, totul este istorie.

— Pe bune?

— Da, într-o oră eşti acasă.

Ofiţerul s-a dus în celălalt autobuz, din care s-a auzit un uraaa general.

— Eu tot cred că ne fac ei ceva, nene.

— Da, copile, ne dau afară din puşcărie, asta ne fac. Ofiţerul a urcat şi în autobuzul nostru.

— Fraţilor, dictatorul a fugit, suntem liberi! A fost rândul autobuzului nostru să vibreze.

Ne-au lăsat în oraş. Am văzut un om care striga bucuros dintr-o maşină, m-am dus la el.

— Domnule, am fost eliberat astăzi, nu am niciun ban, mă puteţi duce şi pe mine în Crângaşi, vă rog?

— Urcă, fratele meu, hai hopa sus, mergem direct.

*

Eliza alăpta, Ruxandra a leşinat când m-a văzut, copiii au fugit plângând la maică-sa. Abia atunci mi-am dat seama cât de urât miroseam, aveam un pulover de la un fost coleg, dar pe dedesubt încă purtam zeghea.

Miruna s-a întors la mine şi mi-a dat mânuţa.

— Hai, hai!

— Unde, tati?

— Apolo, aici.

— Acolo?

— Da, la joc. Am călămidă şi maimuţă.

— Maimuţă?

— Blaţe, tit tit!

M-a luat în braţe, cu unghiuţele înfipte în ceafa mea slinoasă.

— Am înţeles, tati, ai o maşinuţă! Mergem să ne spălăm niţel, punem apă la încălzit.

Eliza mi-a sărit în braţe, s-a încolăcit pe mine, s-a cuibărit, m-a sărutat şi a strigat-o pe sor-mea:

— Ruuux, hopa sus, stai cu copiii trei minute, explodez, mama dracului!

A durat mai mult decât credeam amândoi, mai mult de o jumătate de minut, apoi am intrat în cadă.

— Ce tare, e chiar ziua cu apă caldă! Zâna mea, zâna mea.

Am plâns, am râs, am simţit viaţa, cu fericirea ei.

Miruna a intrat peste noi, apoi băieţii. Ei, bine, a intrat şi soră-mea, speriată, credea că folosim termoplonjorul de încălzit apa din cadă şi se temea să nu se electrocuteze copiii. Îl avea în braţe pe băieţelul meu, mititel şi curios.

— Cum îl cheamă?

Am început şi eu să plâng. Nici nu ştiam cum se

numeşte copilaşul meu.

— Gruia, l-am numit aşa pentru că urcam treptele de la închisoare când a mişcat prima oară, m-am simţit de parcă urcam un deal.

— Ce nume frumos, adorabil!

— Nu am făcut botezul, te aşteptam. Rux a mai căpătat curaj.

— Marţi, tu ai venit aici bine, nu-i aşa? Nu ai evadat sau alte drăcii?

— Cred că sunt încadrabil la alte drăcii, nu am evadat. Eliza râdea ca nebuna.

— Hai, Martin, spune-o, dar nu sunt alte drăcii, e doar minune!

A fost imposibil să dorm, copiii au adormit târziu, după ce băieţii m-au acaparat repede, deja spălat şi despăducheat.

M-am ras peste tot, eram nou-născut. Îmi mângâiam chelia şi râdeam, pe şoptite.

— Eşti o pulă cu urechi, tati, mă inspiri, hai la treabă până nu se trezeşte Gruia pentru masă! Eliza, draga mea iubită, sufletul meu, ce bine îşi alegea ea expresiile!

*

A venit Crăciunul, l-au împuşcat pe Ceauşescu. Îl ştiam pe avocatul lui, era un om bun, îl cunoscusem la Liviu în birou.

— Costică, nu ştiu, frate, ce să mă fac cu boii ăştia de la partid!

— Îi laşi să se omoare între ei, dă-i dracu', oricum dau cu ciocul la americani, până la urmă li se înmoaie şi lor, cât poate dura un cioc?!

Costică ne învăţase tot ce aveam nevoie despre legi, tot el m-a determinat să aleg dreptul ca a doua facultate.

Mi-am amintit! Facultatea, ce s-o fi ales de ea? Mai e timp, de-acum timpul curge după vrerea noastră.

A venit Crăciunul, lumea fugea de terorişti, de agenţii străini, de luptători nevăzuţi, necunoscuţi. Există oare eroul nevăzut, fratele eroului necunoscut? Întrebare poetică sau proetică? Nu-mi păsa atunci, nu-mi pasă nici

acum. Noi am ieşit din casă doar pentru plimbatul copiilor. A nins a doua zi de Crăciun. Dintotdeauna am ştiut că primii fulgi de zăpadă, cu forma lor perfectă, au cea mai grea misiune dată de natură, anume să fie ceea ce sunt, dar să pregătească minuni de netăgăduit, precum dragostea şi viaţa, un ADN cu telomeri neştirbiţi. Mă gândeam că vocea oamenilor şi tonalitatea ei s-a schimbat cu trecerea timpului, chiar şi notele muzicale sunt diferite faţă de sunetele asociate cu un secol în urmă. Oare se schimbă mai multe? Oare contează?

*

A venit iarna. Eram pregătit. Eram nerăbdător. Ne-am tras cu sania, am făcut om de zăpadă, cu tot cu morcov şi cu ibric pe post de pălărie. Am şi poza lui, alb-negru, cu marginile tăiate ondulat.

Am stat în casă până au dat amnistia, dar eu nu am primit niciun document, nu m-a căutat nimeni. Am mers să-mi schimb buletinul, l-am declarat pierdut. Nu am întâmpinat nicio piedică. M-am dus prin primăvară să-mi scot cazierul. Era curat. Am tras concluzia că e mai bine să cred că a fost doar un vis, un vis urât.

*

M-am întors la facultate. Se schimbau regulile în fiecare zi, studenţii îşi scuipau unii dintre foştii profesori, îi huiduiau. Am făcut o cerere şi mi s-a aprobat să fac doi ani într-unul. Am avut vreo patruzeci de examene în anul ăla. Le-am luat, mi-am dat licenţa, am susţinut lucrarea de diplomă. Seara îl adormeam pe Gruia pe piept citind drept penal, civil, procesual penal, procesual civil, codurile, teoria generală a dreptului, drept comercial.

Am intrat în barou. Avocat, în sfârşit.

Am preluat orice caz îmi aducea mai mult de cinci sute de lei, apoi am crescut cota la o mie. Era mult de muncă, am ridicat la zece mii. Încă se găseau clienţi. Când am crescut cota la douăzeci de mii aveam mai mulţi clienţi decât atunci când făceam acelaşi lucru pentru cinci sute de lei.

Ne-am cumpărat un apartament de cinci camere, în

centrul civic. I-am luat şi Ruxandrei unul pe acelaşi palier, cu două camere, apoi pe cel cu trei camere pentru mama şi Smaranda. Stăteam la etajul doi. În doi ani am cumpărat şi apartamentul cu trei camere de la etajul unu, pentru părinţii

Elizei. Pe Firicel l-am ajutat să îşi cumpere pământ în jurul satului şi prin câteva comune de pe lângă el, patru tractoare şi a doua combine. Se apucase de ridicat un siloz nou.

Mihnea Stănescu al Smarandei a fost şi el eliberat, fusese înfundat de un procuror pervers, cu care nu se înţelesese pe tema unui client nevinovat.

Miruna era în clasa a treia pe atunci. Băieţii mari erau într-a-ntâia.

Gruia mergea la grădi.

Aveau meditaţii la engleză, pian, germană, Miruna la chitară, echitaţie şi desen, iar de două ori pe săptămână făcea un fel de karate, i se părea că e mai potrivit pentru ea decât dansul.

*

Am ales dreptul fiscal, civil, comercial, chiar şi contencios administrativ, nu acceptam niciun client de penal, în primul rând pentru că nu aveam de gând să mă trezesc în toiul nopţii, cu telefonul zbârnâind, să fiu căutat de mai ştiu un ce speriat că fusese ridicat sau avea vreo descindere acasă. Se înfiinţau firme, se făceau calcule multe, afacerile surâdeau românilor, găseai câte treizeci de firme într-un apartament, magazinele din dughene se numeau buticuri sau non-stopuri. Unii uitau să plătească taxele, alţii nu pricepeau că firma nu e buzunarul lor propriu, alţii inventau scheme de escrocare sau se trăgeau unii pe alţii în vreun faliment. Era o vreme în care cei mai mulţi îşi tocau capitalul de lucru fără discernământ şi spaimă, ştiau mersul şi cum îl pot pune la loc. Antreprenorii vremii erau în plină copilărie. Se lansaseră programe guvernamentale de reduceri de taxe pentru firme cu acţionari străini, pentru atragerea investiţiilor din exteriorul ţării, se creionau zone defavorizate, se lucra la

negru, totul se muşamaliza. Pe scurt, oricât de groasă era situaţia, se găsea o batistă pe măsură care să fie pusă pe ţambal, important era să ai actele la zi.

Traiul un pic agitat mă marcase, chiar dacă ne făceam concediile la turci, unde înotam pe săturate şi mă alergau copiii, tot biroul mă lega de el şi pusesem pe mine vreo cinşpe kile.

— Eşti pufooos! Ha ha, ce îmi plaaace!

Eliza era extaziată. Pufoşenia mea era pentru ea un semn de domesticire, nu de sedentarism. Pe atunci ţinea contabilitatea pentru câteva zeci de firme, declaraţii, balanţe, planuri de afaceri.

Ea a fost prima care a deschis discuţia despre timp.

— E cazul să îmi iau nişte fete la firmă, pentru contabilităţi primare şi centralizări.

— Deja?

— E cazul să te gândeşti şi tu la asta, ai văzut ce însemnă firma de avocatură, ţi-a explicat neamţul ăla când am fost în concediu. Sunt firme mari pe afară, poate ar fi cazul să studiem despre ei mai mult. Acum, însă, este timpul să mai delegăm chiţibuşărelile, care ne albesc părul şi ne toacă nervii, altora, avem altă experienţă şi, până la urmă, am trăit altele.

A angajat două fete, eu un băiat, direct din facultate, era în anul trei. Într-o săptămână mi-a mai adus unul. Eliza a mai angajat încă două fete după o lună. Ajunsese la sute de firme cărora le ţinea contabilitatea şi actele de muncă.

— Martin, sunt concerne de consultanţă care tot vor veni în România, mai devreme sau mai târziu, hai să creştem mult şi în zece ani le vindem afacerile noastre, apoi ne pensionăm!

Am stat niţel pe gânduri.

— Ai atâta dreptate! Da, de fapt noi nu după activitate în gol alergăm, ar fi o vânare de vânt.

— Hai, că de-aia te iubesc, te prinzi repede. Glumesc, te iubesc pentru că gândim la fel.

— Bine Eliza, mişto chestie. Asta înseamnă că ne vom lua un sediu şi băgăm material, ne creştem nişte absolvenţi

de facultate şi îi ţinem aproape.

— Exact, nu are rost să inventăm noi apa caldă. Rămâi tu motorul cu casa de avocatură şi ne pasăm clienţii, ca într-un grup.

— Suntem deja un grup, doar avem deja şi viziune să creştem.

Eliza se bătea cu oricine, cred că dacă şi-ar fi pus mintea ar fi inventat şi un lift pentru urcat pe Lună. S-a apucat de un MBA în Londra. Fiecare idee era discutată acasă şi mai făceam împreună un pas. În doi ani, când Gruia era în clasa întâi, aveam împreună treizeci de angajaţi, de la contabili şi evaluatori, la specialişti în inventare.

— Martin, e cazul să preiei şi cazuri penale, fiecare casă de avocatură are o astfel de divizie şi se fac bani mulţi, foarte mulţi, mai uşor decât în alte domenii de-ale tale.

— Nu mă simt pregătit, draga mea, nu pot, mă apasă prea mult mizeria de pe fundul apei în care se scaldă clienţii ăia.

*

Bibi a intrat în biroul meu într-o dimineaţă de marţi, lingeam nişte acte cu un băiat responsabil de conturile unor arabi.

— Bună ziua, tovarăşe avocat!

— Bună ziua. Îmi cer scuze, am nevoie de o jumătate de oră de linişte, nu ştiu cum aţi intrat, vă rog să luaţi loc şi vă serveşte cu ce doriţi o colegă de-a noastră.

Nu îl recunoscusem, era cu treizeci de kilograme mai gras decât atunci când îl întâlnisem ultima oară şi ştiam că dacă îl privesc atent lungim discuţia.

— Nu cred, eu nu ies de unde intru, Martin. Sunt Bibi.

— Nuuu, mamă ce mă bucur, nea Biiibi! Iartă-mă că nu te-am recunoscut.

— Ehe, stai liniştit, abia dacă mă recunosc eu în oglindă, darmite tu. Ce mai faci, fratele meu?

— Bine, nea Bibi, vreau să mă îmbogăţesc şi apoi să

mă pensionez la patruzeci de ani, să mă bucur de ai mei şi să stau liniştit.

— Te minţi frumos.

— Nu, chiar asta avem în plan, eu şi Eliza.

— Aha, nevastă-ta, eşti ceva de groază, omule, mi-a povestit Fane Geolgău ce bucăţi a adus în pârnaie să le futeţi şi nici nu te-ai uitat la ele. Bravo ţie, omule, bravo ţie, maxim respect.

Nu glumea deloc, era foarte respectuos şi atent.

— Nea Bibi, ştiu că e dimineaţă, pentru matale opresc lucrul aici, vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Ha ha, m-ai văzut ditai porcu' şi ce-ai zis tu, hai că e cazul să mă duci la troacă, este?

— Nu tocmai, doar că ţi-e probabil foame tot timpul.

— Nu, nu mi-e, mănânc de prost, m-am lăsat de ţigări de vreo doi ani şi de-atunci mă rotunjesc şi dacă beau apă. La început mi-era frică de kilele care se tot adunau, dup-aia mi s-a făcut scârbă de mine. Acuşica pur şi simplu nu-mi mai pasă.

— E, hai, nu cred. Deci, mergem la masă?

— Nu, mulţumesc mult şi mă bucur că laşi dracului toată treaba pentru mine, eşti cu adevărat un om deosebit şi un mare domn. Eu nu mă înşel la oameni, doar uneori la cei pe care nu-i mai ţin sub geană.

— Ai o problemă?

— Da, de-asta sunt aici. Am avut un băiat şi-o fată, ştii asta.

— Da, nea Bibi, cum să nu ştiu eu, toată lumea ştie.

— Am puzderie de fini şi pretenari.

— Peste tot în ţară, mai nou şi prin Germania, Spania, Franţa…

— Aşa, deci ştii, e bine. Vezi, eu nu m-am băgat cu drogurile, mi s-a părut prea murdar, am rămas cu curvele, cu împrumuturile, cu restaurantele, taxele, valutiştii, fix cum mă ştii tu.

— Da, ştiu, adu-ţi oricând firmele la noi şi îţi verificăm orice ai nevoie, punem hârtiile în ordine, avem grijă de declaraţii din urmă, să nu fie probleme.

— Nu, nu, dă-le dracu’ de firme, sunt pe lume destule firme, ce-i drept mai stric din când în când ordinea lor cu altele noi. Eu am o problemă cu copiii mei, Martin.

M-am aşezat pe canapea lângă el.

— Nea Bibi, dacă e vreo chestie delicată, eu zic să mergem să ne plimbăm pe-afară, sediul meu este nesigur, sunt mulţi angajaţi şi trec pe aici mulţi clienţi.

— Nu, prietene, nu e nimic secret, pula mea. Fie-mea s-a luat cu drogurile, îi dădea un duşman de-a lui Fane, ca să mă facă pe mine prin ea. A fugit dracu’ ştie unde, mititica, e un îngeraş de fată, morţii mă-sii de tâmpită. Acum o caută băieţii mei de două săptămâni. O s-o găsesc, oricum o fi ajuns, dau eu de ea. Te rog să-l scapi pe fii-miu de pârnaie, adică poate să facă, dar mai puţin, să se înveţe minte.

— Bine, ce a făcut? Adică, de ce e acuzat?

— Crimă. A mierlit cinci paţani de-ai lui Aurel Fiică. Un om de-al lui Aurel i-a şi băgat lui fie-mea căcat în cap şi în sânge, face-ar cancere grele şi crăpa-le-ar ochii!

— Of, bine, aşa e acuzat, asta e povestea procurorului.

— Nu numai, a şi recunoscut, nenorocitul, că e mândru nevoie mare de isprava lui. Copil crud la cap. Nu se face aşa, eu nu aşa l-am învăţat.

— Unde e acum?

— L-au arestat ieri, direct de-acasă, l-au dat în gât limbiştii lui Guguştiuc.

— Nu-l ştiu, nici nu am auzit de el.

— Ehe, pârţ, e un om de-al lui Aurel, are boală pe Fane, un dobitoc, un pârât, e prăjit şi el tot de la cocaină sau ce dracu’ învârt ei.

— Ce are de împărţit cu Fane?

— A luat nişte curve de la el, acum vreo doi-trei ani, nu mai ţin minte bine, le-a dat pe ace şi pe nenorociri d-ălea de droguri, dup-aia alea nu mai plecau de la el, normal. Fane s-a dus paşnic după pizde să le aducă înapoi la noi, la casa unde stau ele, dat au sărit pe el vreo zece inşi. Ce să facă el singur contra ălora, mânca-te-ar neica?

L-au nenorocit, l-au crestat şi l-au aruncat din maşină în faţa casei gagică-mii de atunci, credeau că sunt la ea. Au cusut doctorii două ore jumate la omul meu, dup-aia a mai zăcut vreo două săptămâni. Asta e nasoală rău, ştii că Fane e argint viu, s-a reparat din chestii grele, în câteva zile, e fier forjat, dar vezi că asta l-a biruit atunci, l-a pus pe butuci. A reuşit să meargă singur abia după o lună.

— Matale te-ai dus după ei, nu?

— Nu, i-am luat pe rând, că am aflat cine a fost, s-au dat mari ca proştii, îţi dai seama. La noi asta e buba, oamenii vorbesc mult.

— Nu vreau să ştiu ce au păţit, chiar nu vreau să-mi spui.

— E, plânge alde mă-sa după ei toţi, asta e.

— Hai la secţie, să citesc rechizitoriul, să-l aducem pe băiat acasă, nea Bibi. Am ieşit din birou cu ochii după Mihnea, bărbatul Ruxandrei.

— Te rog, rămâi tu să verifici dosarele arabilor cu TVA-ul, am o urgenţă cu prietenul nostru.

Una dintre fetele de la intrare, de la conta, care fumau afară pe băncuţă, s-a ridicat şi a rămas blocată când l-a văzut pe Bibi, dar nu am dat importanţă atunci feţei ei lungi.

*

Bibi trecuse la maşini complicate.

— Nea Bibi, e adevărat că e blindată?

— Da, geamurile şi scutul de sub ea.

— Serios? Cred că te-ai uitat la prea multe filme americane.

— Eu cred că m-a împachetat neamţul care mi-a vândut-o, m-a speriat ca dracu' bulangiul ăla, de fapt era bulgar, aşa ne-am şi înţeles. Să vezi ce tare a fost, aveam un băiat în brigada mea care zicea că ştie nemţeşte, dar el ştia doar să ceară bani la friţi, că era cerşetor şi se dădea mare că fusese la rele, băga-l-aş în pizda mă-sii! Cerşetorii şi drogaţii sunt cei mai răi hoţi, crede-mă.

— Da, am observat.

— Ţi-a fost nasol la pârnaie?

— Nu, era acceptabil, am făcut armată greuţă, m-a călit.

— Auzi, frate, cum l-ai mierlit pe ăla de la arest? E adevărat, nu?

— A trecut. Mă deranja.

— Fane mi-a povestit că ăla te-a recunoscut…

— Da, e adevărat.

— Ai lucrat cu miliţia?

— Când, în puşcărie?

— Nu, ce povestea ăla tot timpul, de un loc unde băgau bulangii ca el să facă experimente pe ei.

— Habar n-am, dacă aş fi lucrat cu ei, mai ajungeam la bulău?

— Adevărat, aşa am zis şi eu, dar e altceva când ne privim în ochi.

Am zâmbit sincer. Nici nu am clipit de rest. Bibi era împachetat deja, ar fi garantat pentru mine în toate poziţiile.

— Eşti cel mai deştept tip pe care l-am văzut în viaţa mea, Martin. Nu e cardeală, am încredere în tine, de-aia am venit să te rog să îmi scoţi băiatul de acolo. Ştii bine că la mine nu e problemă de caşcaval, puteam să merg la orice avocat, doar pe tine te cred.

— Nea Bibi, hai să vedem despre ce e vorba, vorbim mai încolo, iar despre bani te rog frumos să nu deschizi subiectul, e o datorie de onoare pentru mine.

Secţia era la o jumătate de oră de condus de la biroul meu. Bibi a tăcut tot restul drumului. Când am ajuns, m-a luat de mână, ca pe copil, dregându-şi vocea.

— Fratele meu, mă loveşte plânsul, nu vreau să mă văd cu copilul meu aşa. Du-te la el doar tu, te rog, te rog eu frumos.

— Nea Bibi, nu merg singur, mergi cu mine sau plec.

— Te rog ca pe Dumnezeu, cum o rugam eu pe mămica mea să nu mai dea cu cureaua aia latră cu catarama de fier, du-te singur, frăţioare!

Am intrat singur. Am ieşit însoţit, după trei ore. Era eroare de procedură, mandatul de aducere expirase până

la punerea în aplicare. Marian a intrat în maşină şi i-a pupat mâna lui ta-su. Jale frumoasă, mi-a plăcut.

— Tăticule, am fost mare prost, bre, vreau să mă deştept.

— Te învaţă tata, te învaţă.

Am intervenit, aşa am considerat cinstit.

— Băi, oameni buni, lumea s-a schimbat, se mişcă mereu, ce pula mea credeţi voi, că voi aţi inventat şmecheria? E nevoie de lege, bre, să fim înaintea lui Aurel şi altor fraieri, te ajut să te ordonezi, nea Bibi. Doar atât, dar e suficient.

Îi eram dator, primisem lecţia datoriei din prea multe locuri. Am greşit, ştiu, am aflat mai târziu. Cam târziu.

*

— Eliza, aşa mi s-a părut corect să fac.

— E foarte bine, Martin, ai înţeles că e momentul să iei şi cauze penale. De ce nu accepţi asta, eşti încă influenţat de viaţa de penitenciar?

— Nu ştiu de ce. Cred că da, sau poate este doar un sentiment.

— Băi, frumosule, eşti mai feminin ca mine uneori, doar muierile au voie să spună asta. Voi, masculii, doar ziceţi simplu: da, mami, da, aşa e. A, stai aşa, că am uitat, mai e o chestie, totdeauna când spuneţi asta trebuie să fiţi absenţi, cu o privire pierdută. Nu ţi-ai citit regulile de exploatare ale propriului corp sau măcar ale capului, aşa-i?

Râdea ca nebuna.

— Bine, dansăm după melodia ta.

— E, vezi că poţi? A durut?

Numărul de clienţi a explodat. S-a dus zvonul că i-am scos copilul lui Bibi din arest în mai puţin de trei ore şi telefoanele sunau continuu. Am angajat un băiat doar pentru relaţii cu clienţii şi programări. Mihnea se ocupa de clienţii mai mititei, eu luam peştii mari, dar în scurt timp ne îngropasem în bani.

— Mihnea, e o prostie, totul se rezumă la câteva cărţi, nişte coduri şi un pic de atenţie! Mi se pare imoral să cerem atâţia bani pentru trei hârtii.

— Nu, Martin, nu sunt doar trei hârtii, dosarele sunt mereu mai groase, se formează noi structuri, apar deja multe stenograme, înregistrări cu tehnică operativă, e mult de muncă.

Eliza îi dădea dreptate.

— Aşa e, Mihnea are dreptate, e foarte corect.

*

Ne-am cumpărat un teren în Cotroceni şi am făcut planul unei clădiri adevărate de birouri. Am angajat un proiectant, ne-am apucat.

După doi ani aveam peste o sută de angajaţi, la firma de avocatură şi la conta, care devenise firmă de consultanţă.

Copiii aveau şoferul lor. Deputaţii de la Palatul Poporului erau obişnuiţii casei, fiecare cu câte o întrebare, sepepiştii lor aveau şi ei câte o situaţie, la rândul lor. Îi mai serveam şi pe ei, printre picături.

— Doamne, domnu' Martin, s-a rezolvat!

— Să fii sănătos, tăticule, să fie bine!

Gruia era în clasa a cincea, gemenii într-a opta, Miruna era la liceu, într-a zecea. Eu aveam 120 de kile.

*

Bibi m-a scos la masă, la Capşa.

— Cum se simte fata ta?

— Acum e bine, Martin. Am tras niţel. Mare Spania aia, frăţioare, mare rău.

— Merge la psihologul pe care ţi l-am dat?

— Bun băiat, bun de tot, dat dracu'. După capul meu i-aş fi scos prostiile din cap doar cu bătaie, că vorba bună era pistol cu apă, dar uite cum ne-a luminat viaţa…

— A fost greu, dar mai durează.

— Dom'le, ce să zic, acum e bine. Am tot stat pe gânduri cum să-ţi povestesc o chestie, dar tot îţi spun. Acum vreun an, cam aşa, am strâns la o masă toată spuma noastră, ştii ce zic: Aurel, Costică Olaru, Mititeii, fraţii Cizmă. Le-a explicat că ce-a fost a fost, dar nu are rost să ne facem de-astea la copii. Aurel dădea din gene, se uita într-o parte, nu avea gânduri curate. Mi-a zis un om de-al

lui dup-aia că el a vândut-o pe fie-mea, i-a dat-o lui Loviz în Spania să o dea la produs. I-a dat la pachet mai multe fete, ăla nu ştia că e a mea, a pus băieţii cu pula pe ele, să le înveţe.

— Dă-o dracu', nu mai povesti, n-are rost, te rog, îmi face foarte rău.

— E, hai, las-o aşa. Am găsit-o prin băieţi când a trecut pe iarbă, a recunoscut-o un brigadier de-al lui Ciorbă la un iureş de caralii.

— Contează că e acasă, nea Bibi. E bine acum.

— Da, aşa se vede din afară. Dracu' mai ştie ce-o fi în sufleţelul ei. Dracu' ştie ce o fi şi-n capul meu. A oftat Bibi, a oftat ca un om necăjit ce era.

*

Aurel Fiică a intrat în biroul meu într-o zi perfectă de primăvară.

— Bos, am auzit că eşti cel mai şmecher avocat.

— Bună ziua. Martin Iliescu.

— Noroc. Aurel Fiică.

Nu-l mai văzusem personal, doar în nişte fişiere din expertize media ale clienţilor mei.

— Ai auzit de mine, avocatule?

— Da, am auzit.

— De bine?

— Am auzit bine de rău.

— Am nevoie de tine.

— Eu nu am nevoie de tine. Îmi pot alege clienţii, te rog să pleci.

— Pe Bibi de ce l-ai luat?

— A fost primul client în domeniul ăsta, nu prea mai lucrăm în penal.

— Băi, coaie, uite ce e, eu am nevoie de cel mai bun avocat, bani am gârlă.

— Poate ai destui, poate nu-s de dat, dar nu e treaba mea. Nu vreau să lucrez cu tine şi basta, pricepe şi pleacă, te rog.

— Fie-mea are probleme cu pizdele ei, târfele adică, s-a apucat proastele să dea cu ciocu' pe la gabori şi uite că

au săltat-o.

— Nu mă interesează, dacă vrei, îţi pot recomanda alt avocat, eu nu mă mai ocup. Fiică s-a ridicat.

— Bine, cum vrei, să ştii că dacă ies din camera asta fără să ne înţelegem, tu o să mă cauţi pe mine, avocatule, cu limba scoasă!

— Adio şi-un praz verde, mă irită ameninţările.

A ieşit trântind uşa. Mirosul de ceapă şi transpiraţie încă mai rămăsese în urma lui, un abur acid care mă tulbura. Am deschis fereastra şi mi-am aprins o ţigară. Aveam, după mult timp, un sentiment neprietenos. Nu, nu era spaimă, nu era nimic de genul ăsta, doar mă forţa să ţin ochii larg deschişi.

*

A fost un an bun. Ne-am înduplecat şi am făcut un concediu mai departe, într-o insulă aflată la o zi de zburat cu avionul. Miruna ne-a făcut vreo mie de poze, Mihnea era, ca de obicei, nedezlipit de Gruia, care crescuse cam cât el de mare, iar Marcel se ţinea după maică-sa, culegând scoici şi melci, alteori împletind pălării după rânduiala oamenilor de acolo, cu pielea lor ca ciocolata.

Ne-am plimbat pe elefanţi, am băut tot felul de tipuri de cafea şi cacao, am mâncat fructe de care nici nu auzisem, ne-am bucurat de soare, de tobogane cu apă şi de linişte.

— Da, Eliza, ar trebui să facem mai des asta, e timpul să vindem prăvălia.

— Ehei, hai, termină, eşti încă sub influenţa palmierilor, cine ştie ce vrajă pot face, nu te grăbi.

— Nu, nu, ajunge, vreau să terminăm cât mai repede.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a ajuns. Am uitat să mă prostesc, să cânt, alergatul ăla de acasă nu are sens. Ajunge, zău, te rog mult, hai să vindem. Avem destule.

— Da, avem destule, bine. Mai vorbim în ţară, hai să ne bucurăm de minunea asta de loc!

*

Nu am stat mult în ţară, am plecat cu Miruna la un

concurs de-al ei de karate. Şi-a luxat un picior şi a ieşit doar a treia. În avion tăcea, era supărată rău.

— Eşti tristă, tati?

— Nu tristă, sunt foarte supărată. Adoram ambiţia ei.

Însoţitoarea de zbor ne-a oferit şerveţele.

— Sora dumneavoastră sau fata?

— Fata, ce Dumnezeu, se vede că sunt bătrân.

— Semănaţi foarte tare şi nu, nu sunteţi bătrân. Dă bine la orgoliu, cum ar zice Eliza. Aha.

În ţară era jale la birou, poliţia ne blocase clădirea, începuse percheziţia despre o presupusă evaziune fiscală. M-ar fi pufnit râsul dacă n-aş fi ştiut că poliţiştii sunt nu doar proşti prin definiţie, dar mai nou erau şi corupţi, mult prea corupţi, aşa că am luat totul foarte în serios. Picaseră pe soluţie, cum se zice, aveau o sesizare referitor la o consultanţă de TVA acordată unui client al Elizei. Cineva din interior scursese toată documentaţia, s-ar fi dus la fix dacă nu ar fi venit pe stricăciuni, să confişte tot.

— Nu, domnilor, nu confiscaţi nimic! Abuzul este prevăzut în Codul Penal, s-au văzut destui poliţişti la închisoare, vă sfătuiesc să alegeţi o soluţie normală şi să copiaţi documentele care vă interesează. În primul rând nu aveţi ce căuta printre sculele diviziei de avocatură, oricum avem birouri separate. Apoi, clientul a cărui consultanţă o cercetaţi, are informaţiile prelucrate într-un singur birou. Lăsaţi maşinile angajaţilor şi de serviciu în pace, nu aveţi mandat pentru ele. Se cam înmuiaseră.

Am luat-o pe Eliza deoparte.

— Mami, ia zi-mi, cine se ocupa de contul ăla?

— O fată, e ok, foarte muncitoare.

— E aici? Poţi să mi-o arăţi?

— Da, uite-o, fata de pe scaunul din colţ, destul de retrasă.

— Exact cum îmi închipuiam. E o cârtiţă, s-a speriat ca dracu’ atunci când l-a văzut pe Bibi la noi, acum doi ani.

— Termină, lucrează aici de vreo cinci ani…

— Hai să verificăm, dă-mi o copie după buletinul ei sau scoate-i o poză de pe cameră, te rog.

*

Bibi chemase trei oameni de-ai lui.

— Seamănă cu o nepoată de-a lui Aurel, dar nu ştiu ce să zic, mi-e greu să le pun cap la cap. Voi ce ziceţi, mă, o ştie vreunul?

— Da, da, o recunosc eu, a, ginit-o, morţii ei, a zis Fane privind-o atent. E fata lu' aia care umbla cu studentu ăla din Grecia, medicinistu, care a lăsat-o dracu' şi s-a tirat la el în ţară. A luat-o Stinghie de proaspătă şi când a văzut că e pocnitoare i-a tăiat nasu.

— A, gata, bravo Fane, aşa e, uite cum seamănă cu mă-sa. Era frumoasă ţiganca, ce hoit avea, ziceai că e turnată. Păcat de ea, mare păcat. Ce s-a ales de ea?

— E la produs pe la băieţii lu' Aurel Fiică, e dracii ăia de bididii răi ca lupii, le rupe, bos, dacă nu face norma le taie şi nu le mai dă praf de dat în venă.

— Nea Bibi, ce miliţieni îl ţin în braţe pe Fiică?

— Oho, destui, e sifon mare omul, de-aia nu prea mai e crezut între ai noştri, nasol e că are şi multe şmechereli cu ăia de la spionaje, dracu' să-i pieptene, are camere pe bordelurile lui, dă multe în primire la băieţii cu ochiul şi timpanul.

Mă umplusem de venin, rău de tot. Percheziţia asta îmi strica foarte tare socotelile, eram deja în discuţii cu nişte elveţieni să preia afacerea pe bani buni şi respirasem prea devreme. Când am ajuns la birou, bineînţeles că erau şi fomiştii de pe la presă, tv, ziare, atraşi de scandal ca muştele la rahat. Da, ce să zic, ne făcuse frumos cine o organizase.

*

Fiică a venit la biroul meu a doua zi.

— Avocatule, nu mă mai milogesc de tine, zi-mi când începem.

— Poţi începe prin a uita adresa mea.

— Ce să mă fac, mânca, am memorie bună, nu pot şi gata!

— Probabil, te înţeleg. Şi eu uit foarte greu.

M-am ridicat în picioare, să priceapă. S-a ridicat şi el,

se străduia să pară calm, dar schimba culorile ca un semafor în probe.

— Ehe, avocatule, o să mă cauţi tu pe mine!

*

Cei mai mulţi şmecheri din zonă stăteau în Bucureşti, doar Fiică stătea la vreo treizeci de kilometri, avea un castel ţigănesc printre ai lui, cu paznici organizaţi militar, pe sectoare, cu ore de raport. Se zvonea că ar avea în casă zeci de kile de aur şi vreo zece milioane de dolari numerar. Făcea camătă şi era neiertător, executa tot cu o repeziciune fantastică.

Avea case de curve în ţigănie şi pe la periferii, controla jumate de Bucureşti pe droguri şi se întinsese prin alte oraşe, cu fini şi neamuri de-ale lui.

Bibi era băiat de învăţători, şi taică-su şi maică-sa avuseseră aceeaşi meserie. Maică-sa era mai înfiptă, a luat taurul de coarne şi s-a făcut florăreasă, aducea flori în Bucureşti de prin sudul Olteniei, de unde erau ei. Le creştea în solar. Când a văzut că nu merge cinstit, adică ea se chinuia cu plantele şi alţii puneau dublu peste florile ei, a riscat şi a luat două puncte de vânzare.

Bibi era golan din naştere, fusese ceva campion la lupte, apoi a trecut pe box, îi mergea mintea la drăcii, a început să dea bani cu împrumut, mai ales la barbugii. Care nu plătea, era stors şi întors pe dos dacă nu vorbea frumos şi dacă avea tupeu să apară fără garanţii.

Mai avea nişte tovarăşi de prostii, tot foşti sportivi.

Pe vremea de dinainte de 1989 făcea şi treabă cu valuta şi hoţii din depozite. Avea prieteni şi miliţieni, se ducea cu inima curată la treabă, cu umbrela la el, cum se zice. S-a ferit mereu de securişti, el ştie de ce. După schimbarea regimului unii golani ca el s-au dat la fund, alţii s-au făcut oameni de afaceri, alţii au bătut palma cu băieţi cu ochii albaştri şi au făcut măgării mari, cu fabrici întregi date pe mai nimic şi tăiate frumos, trimise direct la fier vechi. Se învârteau terenuri, se dădeau ţepe, se mişcau deduceri de TVA fictive, se fura ca după un asediu.

*

Miruna plecase la şcoală şi nu mai auzisem nimic de la ea, se înserase. Telefonul îi era deschis. Am sunat la poliţiştii pe care îi mai cunoşteam, până la urmă m-am dus să o dau dispărută, era seară deja. Am băgat băieţii în casă, era miercuri seară.

— De mâine nu plecaţi nicăieri fără o gorilă după voi şi fără şofer, clar?

Am dat fuga la nea Bibi, dar era plecat prin Ungaria, după nişte cai de-ai lui, ceva de rasă, se ocupa şi cu comerţ cu animale. I-am găsit pe Fane Geolgău, care m-a dus la clanul Mititeilor în curte, stăteau prin Prelungirea Ferentari.

— Şefule, ne-ai ajutat mult, ne-ai scăpat pe toţi de belele, şi cu actele la fel, ne ţii spatele pe hârtii ca un şmecher ce eşti, mâine noi strângem toată spuma de golăneală de pe aici şi ţi-i aducem la stabor, bosule, stai fără grijă, noi găsim repede fata, oriunde e.

— Credeţi că s-a dat la ea cine o fi luat-o?

— Nu, eu nu cred, m-a asigurat destul de liniştit fratele mai mic, Doru Mititelu, nimeni nu mai face de-ăstea de la prostia aia cu fata lui naşu, nea Bibi.

— Chemaţi-i acum, e grabă mare, timpul le poate fi de mare folos ălora care au luat-o.

În două ore erau toţi: Guguştiuc, Fane Geolgău, Mititeii, Costică Olaru, Bursucii amândoi, Nikita rusul, Gigi Trotil, Cici Nebunu', Mimi Batistă. Bibi aflase şi era pe drum, ajungea de dimineaţă.

Guguştiuc a vorbit primul.

— Bos, ştiu că toţi să gândeşte că a făcut-o nea Fiică, da' n-are treabă cu asta, bre, garantez eu.

— Păi de ce n-a venit aici, coaie, ce are de ascuns, i-a tăiat-o Olaru. Îl sun eu, ce pula mea, nu se face asta între noi.

L-a sunat. A venit şi Fiică într-o jumătate de oră, zâmbea ca un lord.

— Te doare, avocatule, te cam doare a, ce zici?

Venise cu şofer şi gorile, am văzut că Mititeii îşi schimbaseră locurile, unul se prefăcea că se duce după

ţigări, altul s-a dus la toaletă.

— Vin şi eu cu tine la budă, Dorule, a zis Guguştiuc.

— Ce, mă, te-ai schimbat, te-ai trecut pe cârnat, vrei să mi-o scuturi, sau ce? Am înghiţit şi mi-am luat haina pe mine, mi se părea brusc foarte frig.

— Fiică, eu cred că tu ştii unde e fata mea. Mă înşel aşa rău?

— Ce pot eu să zic, avocatule, mi-e greu să zic ceva dacă tu deja mă acuzi.

— Cine a făcut mai face, eu aşa am învăţat.

— E, asta e, am mers la şcoli diferite, tu ai fost mai silitor, tocilar. Bă băieţi, eu zic acu că voi m-aţi cam deranjat degeaba.

Costică Olaru era pe departe cel mai respectat.

— Vorbesc eu acum. Aveţi două ore să ajungă fata înapoi la omul ăsta. De mâine, te va servi şi pe tine, Aurele. Am hotărât eu, asta e, o să respecte asta. Aşa-i, Martin?

— Da, sunt de acord.

— Uite, omul colaborează.

— Bine, Costică, bine, eu înţeleg, dar nu ştiu unde e fie-sa, tăticule, habar n-am.

Fiică se scărpina pe nas, îşi freca ceafa groasă şi chelia, era clar că minţea ca un porc.

— Fiică, eu sunt de părere că poţi s-o găseşti. Este?

— Nu, nea Olarule, nu e treaba mea, pricepi?

— Băi Fiică, nu facem căcaturi între noi, bă, tu nu-ţi dai seama ce facem noi acum, că ne nenorocim toţi dacă acum nu ne înţelegem?

— Mi se rupe pula de o pizdă, bre. Oricum ăsta m-a jignit. Uite, bă, avocatule, fraiere, pentru că am venit acilişa şi m-ai deranjat dai cincizeci de mii de coco şi pentru că m-ai jignit îmi eşti dator încă o sută de mii de dolari.

— Fiică, sari calul, vorbeşti cu mine, Costică Olaru, eu te-am chemat, nu el. Mă scoţi dator?

Fiică a dat aiurea din cap, era un semn pentru gorila lui, care i-a crestat gâtul lui Costică. Gâlgăia ca o

ţâşnitoare, s-a prăvălit în zece secunde. Mititeii erau ieşiţi, au intrat cam în acelaşi timp, fugind. S-au auzit trei împuşcături şi au căzut amândoi. Fiică a scos pistolul şi l-a împuşcat pe Fane Geolgău, care nu apucase să se ferească la timp.

Am sărit peste masă, care s-a rupt sub mine şi i-am surprins cu viteza, am smuls şişul gorilei lui Aurel, i-am tăiat gâtul şi l-am înţepat pe Fiică în gât şi în inimă. I-am smuls pistolul din mâna încordată şi l-am împuşcat pe Guguştiuc, care era prea gras să scoată pistoalele lui la timp. Am mai tras odată în cap, să fiu sigur. I-am pus piciorul pe piept şi i-am tăiat capul, aluneca lama şişului ca în unt. Pe hol erau mulţi, clară treabă, erau şi pe afară. Mimi Batistă a făcut semn de tăcere şi ne-a făcut cu ochiul. A strigat cu vocea dogită a lui Fane.

— Gata, pulelor, hai că i-am mierlit pă toţi, hai înăuntru să scăpăm de hoituri, morţii voştri!

I-am aruncat lui Mimi unul din pistoalele lui Guguştiuc şi l-am tras într-un colţ pe Doru Mititelu, care încă mai respira.

Nikita rusul s-a repezit la nea Olaru şi îi lua pulsul. Îl lovise disperarea. I-a ascultat respiraţia, a început să-i facă resuscitare, presă pe piept şi gură la gură.

— Suka bliat! S-a dus, a murit, morţii mamii ei de treabă! Mergeţi voi pe hol, eu apăr fereastra cu fraţii Bursuc.

I-am mierlit pe toţi, nouăşpe inşi de-ai lui Aurel. Am curăţat tot până la parcare. Şoferul lui Costică Olaru era întins pe capotă, iar capul era pus pe maşină, pe post de girofar, cu un ochi scos.

— Ce facem acum?

Am preluat conducerea, era limpede că trebuie să-i scot pe oameni din asta, mă simţeam responsabil de rahatul în care intrasem toţi.

— Îi chemăm pe oamenii lui nea Olaru şi curăţăm tot clanul lui Fiică, altfel nu o scoatem la capăt. Cine vine cu mine?

Au sărit toţi la bătaie. Nikita a adus zece maşini pline

de nebuni, Fane Geolgău tot cam aşa, Doru Mititelu era deja urcat în maşina lui, expediat la spital cu un prieten, Bursucii trimiseseră la întâlnire cu ceilalţi alte cinci maşini cu băieţi înarmaţi, Gigi Trotil şi Cici Nebunu' au scos armele din ascunzători şi ne-au mai dat încă vreo zece oameni, Mimi Batistă a adus vreo douăzeci de băieţi, strânşi de pe toate străzile lui.

Am picat peste castelul lui Fiică în mai puţin de două ore, a fost măcel, poliţia era în aşteptare, la cuvântul unui băiat de-al lui Costică Olaru.

Erau două sute de soldaţi de-ai lui Fiică în curte şi-n casă, i-am tocat. Nouă ne-au picat doar trei băieţi, toţi de-ai lui Mimi, au sărit la bătaie ca nebunii, erau pe cocaină şi nu aveau răbdare să ne organizăm lovitura.

Un cazac de-al lui Nikita o jupuia pe gagica lui Guguştiuc.

— Păsărică, ţi-am stricat cuibul, urmează ghiveciul de la floare, luaţi-aş ochii ăia negri în cuţit, varsă tot, unde-s bănuţii?

— Cum dracu' să mai vorbească, Liuba? E căcată toată, maica mea, eşti mai prost ca noaptea, o jupoi prea repede, ia foarfeca de vie, bagă încet, dă-o dracu' de curvă…

Liuba a trecut la degeţele. Cioara, frumoasă rău, urla şi sâsâia ca un şarpe belit.

— Scuze, daragaia maia, am uitat că ţi-am tăiat limba, poţi arăta cu degetul unde e caşul. A! Scuze, nici deget nu mai ai.

I-a tăiat capul, după ce a văzut direcţia în care privea.

— Poţi s-o fuţi în gât, şef, râdea Liuba cu degetul mijlociu scociorând în faringele înecat în sânge. A mai durat un ceas să cărăm acolo toţi morţii de la staborul meu, ca să pară o răfuială locală.

Am căutat fiecare cotlon din casa lui Fiică, după un semn de la Miruna, dar degeaba. Bursucii şi Gigi Trotil au cărat tot aurul şi banii din saltele şi băgaţi prin podele, dup-aia i-au omorât şi câinii lui Aurel, chiar şi pisica

nevesti-sii. Nişte băieţi de stradă de-ai lui Mimi au descins la casele de curve ale lui Guguştiuc şi au curăţat toţi peştii.

S-a dat semnalul la poliţie, să intervină, abia la o jumătate de oră după ce o ştersesem noi de acolo.

*

Bibi a ajuns spre dimineaţă.

— Omule, ai făcut iureş mare, s-a dat dracu' toată gaşca lui Fiică.

— Da, a cam fost deranj, îmi pare foarte rău.

— N-ai nicio vină, Martin, oricum s-ar fi ajuns la asta.

— Mi-a luat fata, nea Bibi, nu dau de ea. Mi-e să nu o fi prăpădit dobitocul.

— Greu de spus, foarte complicat. Am dat pozele ei tuturor băieţilor mei, am trimis la Loviz în Spania şi la nişte fraţiori de-ai mei din Franţa, Germania şi Italia. O caută toată lumea. S-a activat bine şi poliţia, să ştii.

— Am văzut, dar matale ştii bine că dacă trece timpul se duc pulii de suflet toate şansele.

— Da, aşa e, ce rost are să te mint, sunt om bătrân. Cum stăm? Fane şi Mititelu sunt în regulă?

— Da, sunt reparaţi, mai stau la un om de-al matale două-trei zile, au pierdut şi ceva sânge, dar sunt bine cusuţi, vorbesc, mănâncă bine, în afară de orice belea.

— Ţine-ţi copiii în casă vreo săptămână, îţi dau nişte oameni buni pentru ei şi nevastă-ta. Fă-ţi ordine în curte, vezi că ai ceva sifoane proaste pe acolo.

— Am găsit-o, e o fată care o avea pe mă-sa la lucru la Guguştiuc. Hoaşca e cu Mimi Batistă, a venit şi a luat-o el. Pe fată o aduce Gigi acum.

— Bun, nu lăsa să-ţi scape nimic, absolut nimic, să nu crezi în întâmplări. Stai pe ouă, stai cloşcă, ai tăi sunt mici, sunt încă verzi, nu s-au hârşit în viaţă ca noi.

Gigi a venit cu fata de la conta.

— Uite ce e, a luat-o repede Bibi, spune ce se întâmplă, nu avem timp de mermeleli. Omului ăsta de aici i-a dispărut fata, nevinovată ca tine, copile, ajută-ne, ştii că nu ai fost niciodată rău tratată de el sau de ai lui.

Biata de ea a izbucnit în plâns.

— Ştiu, ştiu, mi-a dat de toate, tot ce am cerut, chiar mai mult, m-a ţinut doamna şi în ultimul an de facultate, au fost pentru mine ca nişte îngeri.

Plângea cu bulbuci de muci.

— Mi-a promis un om care o ţinea pe mama legată la ei că mi-o dă înapoi acasă dacă îi dau nişte documente care să-l ardă pe domnul Martin, iar eu am dat cu un caz care era sută la sută curat, să nu le fac probleme.

— Şi au adus-o pe maică-ta? I-au dat drumul?

— Nu, nu am dat de ea, de obicei mă mai suna de pe vreun telefon al vreunui client de-al ei, dar nu am mai auzit-o de câteva săptămâni.

— Măi fată, ai vreo idee unde este fiica omului ăsta?

— A, nu, nici nu ştiam că nu e acasă. Bibi a oftat.

— Da, văd că nu minţi. Te duce băiatul meu, care te-a adus, să o vezi pe maică-ta. E drogată destul de rău, nu cred că o mai faci bine, dar este treaba ta să încerci.

— Mulţumesc frumos, domnule Bibi, îmi pare rău că nu am venit să vă zic mai devreme, aveam de gând să vin şi să vă rog să mă ajutaţi, dar mi-era frică să nu-i fac şi mai rău maică-mii.

— Bine, copilaş, am intervenit şi eu, hai, mergi la maică-ta. Eşti o fată bună. Bibi era cu ochii pierduţi, spre fereastră.

— Eliza ce face? E stabilă?

— E acasă, cu copiii, la firmă au rămas la timonă angajaţii noştri mai vechi, se descurcă o perioadă, sunt oameni buni. Dacă arde mă sună pe mine.

— Bun, asta e bine.

— Telefonul Mirunei fusese găsit destul de aproape de intrarea liceului, la vreo două sute de metri, aruncat într-un tufiş, fără amprente străine. Nu avea niciun mesaj aiurea sau ieşit din comun.

— A mai dispărut cineva cu ea?

— Nu ştiu, mi-a scăpat asta.

— Îţi zic eu, tu ai fost prins cu prostia asta, oamenii mei de la poliţie spun că a mai dispărut o fată odată cu ea, stai că mi-am scris numele ei, aha, Mateescu Oana.

— Da, da, sunt prietene, pleacă uneori împreună de la şcoală, merg amândouă la un curs de teatru sau cam aşa ceva. Telefonul ei cum e?

— E închis, probabil că fata ta a fost inspirată şi l-a aruncat ca să se vadă de unde au fost luate. Câinii de urmărire nu au făcut treabă, dar s-au agitat pe la castelul lui Fiică, cioara aia a făcut-o oricum, mama lui de gunoi nenorocit! Acum e prea mare agitaţie pe acolo, dar le luăm noi la întrebări pe muierile din casă care au scăpat, mai sunt vreo trei, care erau plecate când aţi picat voi peste ei.

— Nu se poate căuta telefonul chiar dacă e închis? Eu cred că e posibil.

— Nu tocmai, ai noştri nu au tehnologie, mi-a promis Loviz că-l caută altfel. Oricum i-au aruncat cartela, dar părinţii fetei au adus actele telefonului, avem IMEI-ul lui. Dacă le-au răpit nişte proşti sau vreun drogat, sigur vor încerca să vândă telefonul, îl găsim repede.

*

A trecut o săptămână, îmi căutam ca bezmeticul de treabă, scotocisem toate pistele. Mă duceam în fiecare zi în târg, să caut telefonul Oanei, dacă apărea la vânzare.

Mă prăjisem niţel cam tare. Aveam mereu impresia că o văd pe Miruna. Ultima oară eram sigur că o zărisem la o masă, la un fast-food, apoi la coadă la şaormeria de la Dristor.

M-am tot perpelit, nu eram hotărât dacă să le cazul să îi sperii pe copii. Mi-am adus aminte de ce îmi zisese un puşcăriaş bătrân în urmă cu ceva timp, cică dacă nu vorbeşti la timp cu ei, îţi pierzi încrederea lor.

— E bine să le zici direct, casa contează, casă, tăticule, ţine-i aproape! Da. Le-am spus băieţilor tot adevărul referitor la sora lor.

— Miruna trăieşte, tati, mi-a spus Mihnea pe neaşteptate, este ilogic să o omoare cineva, era nevoie de ea vie să te ţină ăla pe tine sub control.

— Ai dreptate, aşa mă gândesc şi eu. Îţi mulţumesc pentru încurajare, tati, dragule, te iubesc.

— Şi eu te iubesc, tati. Noi toţi te iubim, să nu te

acuzi de pomană, suntem împreună.

În noaptea aia l-am văzut pe Mihnea ducându-se în dormitorul surorii lui. Mi-era teamă să nu se întristeze şi mai tare, oricum el părea cel mai afectat. M-am întins lângă uşa ei, să nu-l deranjez. Dimineaţa Eliza mă mângâia pe frunte.

— Ai dormit la uşa Mirunei?

— Ăăă, nu tocmai, adică da, intrase azi-noapte Mihnea în dormitorul ei şi am simţit nevoia să ascult ce face, dar el doar se întinsese în pat.

Am intrat în dormitor.

— Ia uite cum doarme cu perna ei în braţe…

*

Mă plimbam cam fără ţintă. Am continuat drumul spre birou şi am intrat în parcare. Mi-am aprins o ţigară. Am trecut pe lângă maşina Elizei. Era murdară, nespălată de prea mult timp. Parbrizul avea urmele ştergătoarelor sculptate în noroi. Prea mult noroi. Prea mult. M-am întrebat cât din noroiul ăla era adus de mine şi m-am trezit scuturat de un fior de neputinţă. I-am desenat o inimioară, în stânga şoferului, jos.

A doua zi Eliza l-a trimis pe administrator să-i spele maşina.

Seara, la filmul cu multă agitaţie şi bătăi la care ne uitam cu băieţii, am deschis subiectul.

— Eu îţi desenasem inimioara de pe parbriz.

— Ce inimioară?

— Din stânga jos, maşina era foarte murdară şi m-am gândit că vei observa cu uşurinţă.

— Of, Martin, te rog să mă ierţi, cred că am devenit mai neatentă cu tine, poate şi cu băieţii.

Era cuibărită la mine în braţe şi plângea încet, fără sunet, să nu atragă atenţia băieţilor, îi simţeam lacrimile scurgându-mi-se pe piept. S-a ridicat, am crezut că merge după şerveţele, să-şi sufle nasul. Se rezemase de masă cu braţele încrucişate, apoi şi-a desfăcut mâinile de parcă ar fi aşteptat pe cineva drag, care se mişcă în legea lui.

A izbucnit.

— Morţii mamii lor, Martin, cineva mi-a luat fata! Avem de toate, eu mă descurc şi cu partea ta, la chiţibuşuri îl întreb pe Mihnea sau pe Viorel, că tot ai tu încredere în ei, accelerez vânzarea firmei ca să terminăm povestea. Avem destui bani, noi doi ştim ce înseamnă să mănânci carne odată pe lună, copiii noştri şi nepoţii nu vor şti asta, slavă domnului! Avem zece apartamente, cinci case, terenuri habar nu mai am câte. Martin, nu mă interesează pe cine răneşti, ce faci şi unde, adu-mi fata acasă, te implor! Pune-i la plată, chinuie-i, sperie-i, bate-i în cuie, atârnă-i în tavan!

Mihnea s-a ridicat primul, apoi Gruia şi Marcel. Ne-am luat în braţe şi am plâns, am plâns mult.

— Tati, ăsta a fost plâns de nervi, Miruna e sănătoasă, eu ştiu.

Gruia mă surprindea adeseori. Marcel era la fel de tăcut ca de obicei, dar faţa lui spunea totul.

— Hai, tati, suntem cu tine. O găsim şi o aducem acasă, avem multe de făcut împreună. Eliza strălucea.

— Jupoaie-i, dă-le foc, tu ştii ce e de făcut, caut-o!

Când eram copil mă închipuiam un veşnic salvator, scoteam fiecare fiinţă din mizerie şi nenorocire. Îmi plăcea să mă las pradă imaginaţiei şi pierdeam ceva timp cu poveştile care mă acaparau şi mă făceau celebru în visurile mele. Mă opream şi le luam de la început, după care alegeam calea salvatorului anonim, dar care era sărutat de fată.

Hai la treabă!

*

Nu apucaseră să treacă două ore. Fane Geolgău m-a chemat la el.

— Bibi e tot cu treburile lui, iartă-l. Am ginit telefonul fetei alailalte, care a fost furată cu a ta, ştii tu ce zic. Hai să dăm de el, e pe la dracu’ cu cărţi, eu mă descurc cam greu să găsesc coordonatele astea scrise icişa, mă bazez pe tine, oricum nu cred că aveai stare să nu sari imediat. Iau un şofer de la mine, să stăm liniştiţi. Mai vine şi un băiat cu lopeţi şi detector de comori.

— Nea Fane, tu eşti o comoară de băiat, zău. Îţi dai seama că întâi pe matale o să te bipăie fierătania, nu-i aşa? Sau poate nu bipăie decât la fiare vechi şi nu face nimic la băieţi de zahăr…

— Bre, ce papagal ai, m-ai împachetat, ce să mai!

Coordonatele cădeau pe un hangar luuung, un şopron cu tot soiul de gunoaie. Fusese părăsit de curând, se sortau gunoaie acolo, era şi cântar de fier vechi. Încă mai erau câţiva câini. Nu ştiam că

Fiică ar fi avut şi o afacere de-asta, pe el nu-l prea ducea mintea la lucruri curate. Probabil fusese al vreunui nefericit pe care-l executase pentru datorii.

Am dat de două camere, care fuseseră închise cu lacăte.

Detectorul lui Ion Nedelea, căutătorul de comori, ne cam întristase. Scocioram după fiecare bipăială, dar după primii dinţi dezgropaţi l-am rugat să aleagă un mod de detecţie pentru obiecte mai mari.

— Ioane, tată, ne întristezi, tu nu vezi? Fane mă copleşea cu empatia lui.

Am spart lacătele şi ne-am pus pe căutat. Erau înşiruite pe jos saltele rupte, mâncate şi pişate de şoareci de câmp, coji de pâine şi de mămăligă, castroane împuţite, o găleată plină de fecale şi resturi de vată îmbibate de sânge.

— Au stat doar femei acilea, bos, doar ele sunt împuţite în camere, ăsta e felul lor, aşa arată şi celulele lor de preventive, le-am văzut. Femeia e animalu’ dracu’.

— Hai, nea Fane, asta e, respirăm cu moderaţie.

— Da, nu-i problemă, am văzut mai rău.

Pereţii ne-au luat mult timp. Am citit fiecare mesaj.

Tati, sunt eu, Mica. Am ajuns la vorba ta. La ăsta am respirat adânc, nu avea rost să încerc nici măcar cu degetul disperarea.

Telefonul era îngropat sub o saltea din a doua cameră, spart făcut zob. L-am băgat în buzunar.

M-am uitat în jur şi m-am gândit că e foarte posibil ca Miruna să fi stat pe una din saltelele de lângă Oana.

— Fane, adu miliţienii cu câinii de urmărire! Mergem la Mircică Extraterestru ca să se uite în telefon, nu-l dăm încă la gabori.

Am mai stat un pic, un pic lung, ca ultimul pic scurs dintr-o sticlă de vin prea bun să fie uitat.

Mi-am zis că e o prostie să mă gândesc la vin tocmai atunci. Mai beam câte un pahar de vin cu Eliza şi Miruna ni se alătura, cu mirosul ei fin şi asocierile care mă uimeau. Nu avea voie la cursurile de oenologie, dar evident îi plăcea studiul magiei vinului.

M-am aplecat deasupra saltelelor.

— În care o fi stat Miruna?

— În aia liberă, şefule. Ca la pârnaie.

— Care putea fi aia liberă, Fane?

— Cea mai nasoală dacă erau toate ocupate.

Una dintre saltelele de lângă cea sub care găsisem telefonul era evident cea mai curată. M-am lungit pe ea. Am privit-o atent. Nu găseam niciun fir de păr, nicio urmă a dragei mele.

— În asta a stat fata mea, Fane, aici a fost!

— Şefule, te-aş minţi să-ţi spun că te cred, io zic doar că e bine să gândim limpede.

*

Mircică stătea într-o pivniţă la soră-sa, avea calculatoare pe care nici poliţia nu le visa.

— Îţi scot toate mesajele ei, agenda şi calendarul, ok? Altceva n-are, eu n-am şmecherii de localizare.

— Acum îl poate localiza cineva?

— La mine nu, doar dacă îl porneşte cineva care nu are tehnologie. Ultimul mesaj era la aproape două zile după ce dispăruseră.

— Uite, textul ăsta e scris cu greşeli, celelalte mesaje nu aveau, probabil că avea deja ecranul muci. L-a dat la un număr care nu era din agenda ei, dar văd că e unul foarte aproape de ăsta, cel care e scris Babacu’ în agendă.

— Aha, deci îi scria lui taică-su şi a trimis altcuiva.

— Probabil. Zice aşa: ne-au luat trei care vb mereu cu cineva gugştiuc, ne dau palme şi stem în grajd cu patru

fete, una Gina Mirt, alta Flori, una prea bătută să avb, nu apa. Fric.

— O ştiu pe Gina Miru, sor-sa lu' Flori, hai la ele. Fane e o agendă pe roţi.

— Miru era omul lui Costică Olaru, după ce a mierlit el, fetele lui s-a dat rău de tot pe tras în venă, tot alde Fiică le-a sucit, morţii lor de căcaţi!

Casa lui Miru fusese odată o perlă, Miru fusese unul dintre puţinii băieţi de cartier cu şcoală. La început îşi câştigase pâinea ca pictor de biserici, era un tip delicat, talent cât un oraş întreg.

— Unde-i Gina, fă?

— N-am mai văzut-o de vreo lună, bă. Ce treabă ai tu?

— Flori e?

— Io sunt Flori.

— Nu eşti Flori, dă-te dracu' de muistă. Fane s-a uitat mai atent.

— Ăăă, da, fă, tu eşti. Cum dracu' nu ai mai văzut-o de o lună? Mai bagi heroină?

— Eşti gabor, mă, ce-ai cu mine? Vrei să mă fuţi, ce, te-a lovit sculătoarea şi te-ai speriat? Bagă o labă, coaie, nu mă mai fute nimeni, înţelegi?

— Fă, proasto, sunt Fane, prietenu' lu' tac-tu, nu mă ţii minte, ce-ai, eu nu mai fut decât femeia mea, fă, nu mă duc la curve, prăjită dracu'!

— Faaane, aha.

— Şefule, pe-asta o luăm şi o duc la Nuţu, el ştie să le trezească bine. Face asta ca la filme de groază când o loveşte bâţu şi nu mai are de dat în venă. O săptămână nu ne înţelegem cu ea.

*

Bibi a ajuns a doua zi.

— Câinii de poliţie s-au oprit la marginea gardului de la hangar, fata ta a fost acolo, au dus-o mai departe cu vreo maşină, aşa cred.

— Le-au dus pe toate?

Bibi se împiedica în gânduri. Tăcea.

— Unde crezi că e?

— Nu mă duce capul, Martin, nu ştiu, puiule. Eu cred că nu e bine.

— De ce?

— Celelalte fete, chiar şi prietena ei, erau băgate într-un cazan mai mare, au încercat să le ardă, dar nu au avut timp, cred că erau pe fugă băieţii care stăteau geană pe ele.

— Păi şi nu e posibil ca Miruna să fi fugit?

— Nu, tăticule, nu, toate fetele erau drogate praf, nici n-au ştiut ce le-a lovit. Eu socotesc acum că fata ta trăieşte, sau trăia când au luat-o de acolo.

— Nea Bibi, în dimineaţa aia eu am dus-o la liceu, mi-a promis că îmi spune ce facultate va alege când ne revedem, ea se ţine de cuvânt.

Era prea mult. Palmele ca lopeţile ale lui Bibi erau incredibil de pufoase. M-a cârpit o singură dată, pe spate. M-a îmbrăţişat şi mă mângâia pe păr.

— Stai drept! Suntem ditamai oamenii, amândoi mari cât două gorile, am bătut amândoi la un loc sute de fraieri şi uite cum am ajuns, omule!

— Iartă-mă, nu mă pot abţine, nea Bibi, mă omoară nesiguranţa asta. Vreau să ştiu ce e cu ea.

— Hai, o să aflăm. Acu am ceva să-ţi zic, doar ţie. Nu am fost niciodată în Ungaria să vând cai, e doar o veste să scot ochii la proşti. Am fost mereu în Austria, am cancer, nu o duc mai mult de şase luni.

— Pula mea!

— Da, vai pula noastră, Martin, viaţa e un căcat prin care nimeni nu vrea să înoate, toţi bat apa şi îl subţiază, trag de maţ să îl lungească!

— Te-ai îmbolnăvit de filosofie, nea Bibi.

— Zici?

— E doar o observaţie.

Tăcea din nou, semn că se caută de cuvinte.

— O să facem o adunare, una cu toţi băieţii, vin şi nişte generali să ne fie garanţi că treaba e bătută în cuie. Trebuie să fii acolo, ăsta e drumul.

Mă gândeam la ce îmi ceruse Eliza. Mă gândeam la copii.

— Dacă Miruna a murit, am murit şi eu cu ea, nea Bibi, iar dacă trăieşte, asta e calea să dau de ea.

— Aşa mă gândesc şi eu.

*

Mult fum, prea multe maşini scumpe şi prea multe băşini, ăsta era filmul adunării. Erau toţi băieţii care conduceau relele din partea noastră de ţară, ba chiar şi unii din Moldova sau Ardeal. Dacă în calculez şi pe Nikita, aveam şi invitaţi străini. Pe mulţi nu-i cunoşteam, mi-i prezenta Bibi.

Erau şi băieţi mai modeşti. Unul dintre ei a început.

— Costică Olaru era tata tuturor, el a inventat şmecheria. Toţi aţi învăţat de la el.

Parcă eram la biserică. Toată adunătura pestriţă a dat din cap încântată. Feţele lor de atunci mă duceau cu gândul la o sectă. Cheesus!

— Ne-a fost tuturor un tată. E greu să ai atâţia copii şi să-i mulţumeşti pe toţi. Fiecare aţi avut un rost, nu ne-am călcat între noi până nu s-a ridicat Fiică să ne strice legea. El l-a omorât pe Costică Olaru şi a plătit tot neamul lui.

Un elefant de băiat, pe steroizi, a adus un frigider mic, de hotel, pe care l-a pus pe masa imensă.

— După ce am căzut peste ai lui a scăpat doar fie-sa. Ştiţi asta deja.

— Da, morţii lor, a început Fane să înjure.

— E, hai, avem mâna lungă, am găsit-o.

A deschis frigiderul şi a smuls din el o căpăţână vânătă de femeie pe care a rostogolit-o între noi.

— Gata cu neamul lui Fiică. S-a pus batista pe ţambal.

Tăcerea nu e totdeauna un răspuns, contrar zicalei, dar liniştea de la masa aia mă zgâria pe faţă, pe urechi, pe ochi. Îi uram. Fusese un gest gratuit, aşa îl interpretam după felul meu de a înţelege lucrurile, nu îmi dădeam seama pe moment de intenţiile celorlalţi, doar intuiam că

lucrurile sunt prea serioase. Era multă patimă prisosită în mizeria asta, mult orgoliu.

— Aşa merge la noi, Mirică, nu se poate altfel.

Unul dintre fraţii Cizmă părea mai implicat, l-a luat gura pe dinainte.

— Aşa e, nu se poate altfel.

Cel numit Mirică s-a dus liniştit spre fraţii Cizmă şi li s-a adresat cu voce de prezentator de spectacole, de parcă ne pregăteam de o piesă de teatru sau de vreun interpret aşteptat de mult timp.

— Mi-a ajuns la ureche că voi aţi adăpostit-o pe fiesa, aşa-i?

— Nu, nene, ce dracu', cum să facem noi asta, ştii cât te respectăm pe matale.

Mirică l-a împuşcat în frunte, liniştit de parcă ar fi prins un ţânţar. S-a mutat cu atenţia spre celălalt frate Cizmă.

— A, ce zici, mă? Era la voi în ascunzătoare, crezi că sunt prost?

— Nu era, bre, ce îndrugi acolo? Eu ştiu cine intră acolo şi cine nu? Era terminat. A scăpat o băşină de teroare, dar n-a râs nimeni.

Mirică l-a găurit tot în frunte, între felinare.

— Uite aşa se împarte frăţeşte, morţii tăi de sifon ordinar. Am pus pe masă dosarele lor de turnători. Le puteţi cerceta după voia inimii. Ăştia o dădeau în primire şi pe mă-sa, bulangii dracului.

Bibi a luat dosarele şi a început să citească. Se prefăcea, ştia mult prea bine despre ce era vorba.

— Hopaaa, ia uite ce personaje avem în poveştile astea! Răsfoia liniştit în continuare.

Mirică a mai scot din geanta dosare.

— Asta e ce sifonau Guguştiuc şi Fiică. Generalii dădeau din cap.

Mimi Batistă şi Vagon citeau şi nu le venea să creadă.

— Bă, de unde ştia ăştia toate despre noi a? Mai avem sifoane p-acilea, altfel nu se poate. Unul dintre generali şi-a dres vocea.

— Mai avem şi alte căi, de pildă vă interceptăm.

— Da, mânca-ţi-aş pula matale, da noi nu vorbeam la telefon, ştii ce zic?

— Există tehnică operativă, vorbeaţi în maşină, se rezolvă uşor.

— Urât, foarte urât.

— Ba, eu sunt de părere că e foarte bine, toate astea pot să ajungă la voi, totul e colaborarea.

De data asta tăcerea a fost un răspuns. Mirică ne-a surprins.

— Nea Costică Olaru ne-a fost naş şi cap la greu. Ne trebuie un garant nou. Eu îl propun pe nea Bibi. Votăm?

S-au ridicat toate mâinile deodată. Nea Bibi s-a ridicat.

— Eu sunt istorie, cum e acuşica şi nea Olaru şi războaiele. Nu mai merge aşa, acu se rezolvă cu calculatorul, cu legile la subţioară. Eu voi avea grijă să avem un gaj bun, unul drept şi puternic, cu viaţa înainte, deştept, să luăm şi mai mult de la alţii, să trecem în alte ţări şi să primim respect. Suntem proşti şi ne cam ducem la vale altfel, vremurile s-au schimbat, trebuie să fim pregătiţi. Martin e cel mai bun de naş, eu votez cu el.

S-a ridicat Doru Mititelu, care îşi sprijinea mâna de Fane Geolgău.

— Eu nu am văzut niciodată unu care să taie atâţia oameni într-un minut şi să aibă grijă de toţi ai lui în acelaşi timp, să mai ştie şi hârtii şi şmecherie. Eu mă duc cu domnu' Martin până oriunde.

— Şi eu, a urmat Fane, privindu-i pe rând, cu ochii lui care te dezbrăcau de ascunzişuri.

Mirică era aşezat în scaunul pe care stătea totdeauna, în dreapta lui Costică Olaru. S-a ridicat.

— Scaunul ăsta e al lui nea Bibi. În capul mesei e locul domnului Martin. Votaţi!

S-au ridicat mâinile. Frunzaru, un băiat cu şuţii de tramvai se gândea, era încordat, singurul care nu ridicase mâna. Fane s-a ridicat ca o pisicuţă şi a mers legănat spre el.

— Frunzarule, dosarul tău e pe masă, asta e.

L-a împuşcat în ceafă. L-a făcut atent pe Sucă, băiatul lui de suflet.

— Mergeţi la el acasă şi mierliţi-l pe frac-su, rapid. Faceţi curăţenie şi la ăilalţi.

Bibi a zâmbit şi a făcut semn cu braţele deschise, ca un candidat la preşedinţia vreunui stat din America Latină, care spune prin gesturi că el este copleşit, dar, dacă ţara îl vrea…

— Mergem la masă acum, a fost prea mult pentru azi.

*

Eliza m-a încurajat, ca de obicei, dar tot a reuşit să mă surprindă.

— Adu fata acasă şi ai grijă de ceilalţi, soarta nu se negociază.

— Crezi tu?

— Sunt convinsă.

— Eu nu tocmai.

— Sărută-mă ca acum cinşpe ani şi ia-mă în braţe! Spune-ţi că e bine acasă şi iubeşte-mă bine.

Anii trecuţi peste cuplurile de succes sunt un tratat de vasalitate respectat. Mă întrebam dacă e un tratat semnat sau resemnat, o glumă internă, foarte internă, a cuplurilor de maraton. Cică o repriză sănătoasă de sex este echivalentul unei călătorii de la Bucureşti la Ploieşti, în calorii. Noi nu am rămas plecaţi în seara aia, ne-am şi întors din Ploieşti.

Pielea ei, sânii ei, spatele ei, linia feselor, părul ei. Dacă asta e dependenţă, nu vreau la rehab.

*

Zilele care au urmat au venit mulţi, pe rând, la mine, să-mi pupe mâna.

E, nu, nu a fost chiar aşa, a fost şi mai ciudat, au venit să mă pupe în cur. Aha, fără menajamente, cu maxim de pasiune.

— Ce pula mea, credeţi că dacă veniţi înaintea altuia înseamnă că primiţi şi străzile lui?

— Ăăă, scuze, domnu’ Martin, noi nu…

— Voi nu pe dracu'!

Era cazul să fac o nouă adunare, l-am surprins şi pe Bibi.

— Facem tabel, să fie clar şi transparent pentru toţi!

— Martin, tu eşti şeful.

— Nea Bibi, nu vreau să se mai calce pe bătături între ei.

— Păi, sunt hoţi, e normal să se fure între ei, mie aşa mi se pare, n-are rost să ne prefacem că suntem altceva, ca un popă care a scăpat o băşină în biserică.

Avea dreptate, mare dreptate.

Mă întrebam ce mi-ar fi spus Liviu Cimpoieru. Cred că ar fi fost amuzat de noua situaţie. Mă mai gândeam dacă ar fi intrat alături de mine în chestia asta sau cât de aspru m-ar fi judecat.

Mă uitam la scrumiera plină din faţa mea. Fumam prea mult, nici nu mă mai mişcam la fel de rapid ca altă dată şi mă ducea mintea să-mi dau seama că nu vârsta ar fi fost motivul, ci kilogramele pe care le căram după mine şi toată nicotina de pe vasele se sânge.

Bibi îmi citea gândurile, de parcă m-ar fi ascultat la împărtăşanie.

— Fumezi prea mult, Martin, e o prostie. Tu eşti ambiţios, poţi duce o viaţă mai sănătoasă. Ai mare nevoie acum.

Soneria lui de la telefon reuşea să mă bine dispună, era un marş funebru care se înmuia pe final şi termina într-un sunet gâtuit. Bibi spunea în glumă că e un mesaj pentru cei din jur, un fel de a zice că te-ar strânge de gât şi după ce mori, să stoarcă orice urmă a trecerii nefericitului care greşise.

— Da. Aha, bine, aha. Vin acu. Dă-i să mănânce, aha. Da, da, şi o cafea, ce vrea, dă-o dracu'.

A zâmbit, ca un cartofor profesionist.

— S-a trezit curca aia care a fost în aceeaşi cameră cu Miruna.

Îmi plăcea cum alegea el cuvintele, nu a spus *fiica ta* sau *fata ta*, i-a zis direct pe nume, să pricep că lui îi pasă.

A condus el până acolo. Fane era nerăbdător, se învârtea ca un titirez în curte.

— Nea Bibi, s-a trezit murătura, i-am băgat ceva sub nas, cafea îi dăm doar când începi matale să vorbeşti cu ea, poţi să-i dai şi o ţigară, că-i arde buza.

— Eşti perlă, nea Fane, te-am văzut cum făceai căţei pe-aci prin curte, parcă nu te-am mai văzut demult aşa agitat.

Mi-era tare drag Fane.

— Sunt, naşule, sunt, că poate dăm odată de fată.

— Hei, nea Fane, Bibi e naşul, ce-ai?

Bibi era cu mâna pe clanţă, să dea buzna în casă. S-a oprit şi a respirat.

— Martin, tu eşti naşul, doar tu. Te ascultă toţi şi te respectă, mai mult şi mai mulţi decât pe mine. Ţine-i de căpăstru şi strânge din buci, ăsta e sfatul meu. Acum, Fane, cum o luăm pe curvă, cu binişorul sau o tăvălim?

— Cu zăhărel pe vârful pulii, nea Bibi, e terminată şi n-are ea treabă cu bătaia, e învăţată tuta dracu', la câţi pumni în cap a încasat, mă mir că mai vorbeşte, asta a supt kilometri de carici şi are bătături în pizdă, ştii ce zic.

— Vorbesc eu sau tu, Martin?

— Te cunoaşte pe matale?

— Da, mă ştie.

— Ia-o matale la discotecă, cred că e mai bine.

Flori era chiftele, un schelet ambulant, pe perfuzii şi probabil calmante. Fusese legată de pat, se vedea la încheieturi.

— Fetiţă, sunt eu, Bibi.

— Nea Bibi, a început să scheaune prăpădita. Nea Bibi, am scăpat şi de asta, nea Bibi, ce veaţă căznită mi-a dat Domnu' şi mie, vai capu' meu prost, nea Bibi!

— Soră-ta unde e? O putem ajuta şi pe ea?

— Nu, o mai poate ajuta decât bunu Dumnezeu, doar EL, s-a dus de la boală şi bătaie, cine ştie, poate de la doza mare…

— Dar celelalte fete cu care erai acolo de unde te-ai tirat?

— Io am fugit cu aia mai drăcoasă, că de la ea s-a tras iureşu, da' io am scăpat, am avut zile.

— Şi ea?

— Pe ea au împuşcat-o, dup-aia s-au dus după ea să o prindă, io m-am ascuns bine, m-am băgat în căcăstoare.

— Bine, dar fata asta cum a scăpat?

— Altă, a fost dă poveste, că aşa a avut noroc sorămea, proasta, mereu! Gina era de-aia să fie ea mereu şefa şi când a adus-o pe fata asta de a scăpat şi pe ailalta mai grasă, i s-a năzărit pe ea, adică pe aia grasă, da astălaltă i-a loat partea la aia şi s-a băgat între ele, adică pentru aialaltă grasa şi soră-mea, că era pe viteză, a mutat-o de pe salteaua de lângă aia grasa şi a pus-o pe salteaua ei, adică a sor-mii, de Aia de a fugit nimic şi nimic, să sară la bătaie, ştii ce zic, da sor-mea era smardoaică. E, asta de zic, prietena la grasă, a bătut-o pe sor-mea de i-a sărit doi dinţi şi i-a rupt mâna, o omora dacă nu sărea toate alelalte pe ea. Sor-mea a pus-o pe Degeţoaica să îi rupă pizda aleea grasa şi au dat cu asta karatista de pământ pân' s-a pus în cur pe salteaua lu' sor-mea. Atuncea a strigat aia grasă că îi baga alea degetele prea tare la fofoloancă şi p-orma ne-a loat la bici şi bâtă băieţii de ne păzea, dup-aia ne-a băgat în venă să tăcem. Aia grasa a mierlit repede, era o bucată de carne, ca o vacă tăiată, dup-aia a mierlit sor-mea, că ea mailoase doza şi-nainte, că ăia cu seringile nu s-a gândit niciunu că mai-nainte Gina a mutat-o pe aia nouă la ea pe saltea şi de-aia ei a crezut că îi dă lu' aia în venă, aşa a scăpat fraiera. Io m-am întins, că eram obosită, da ea tot pipăia şi hârşcâia, a zis că ăia au cai şi io am zis că au, că mă trezisem când a rupt ea scândura şi a sărit pe calu pe care-l ginise că era de şa. Atuncea a împuşcat-o băieţii şi a strigat toţi că uite, mamă, ce ai dat, i-ai zburat creierii, e praf, uite cum îi atârnă urechea, morţii ei.

— Ai auzit tu asta sau ţi-ai închipuit?

— Am auzit, să-mi moară ce-am mai scump, să nu mai găsesc venă să-mi dau!

— Câte aţi scăpat?

— Am ieşit trei, că doar trei mai mergeam, io,

Degeţoaica şi fata aia, de-i zicea grasa Mia, aşa o striga, se ştia de mai demult.

— Ce-au făcut cu fata care a fugit?

— A alergat după cal, a tras mai mulţi, cred că l-a omorât şi pă cal, că dup-aia a adus-o pe fata asta moartă şi zicea că nu trebea s-o mierlească, că era de ţinut pentru garanţie, ştii ce zic, da şi ei era praf, trăsese pă nas, pula lor, era puşi pe ars în pilaf între ei.

— Îi ştii pe băieţii care te păzeau? Şi-o dădeau la ochiu' maro?

— Nu, nea Bibi, nu ştiu pe nimenea din ei, da era unu care zicea că e fratele de rele a lu' Sandokan, ăla care fute capre, nebunu', de care s-a întors anu' trecut de la pârnavelas. Atâta ştiu, pe ce-am mai sfânt, adevăr zic, nene.

— Cum arăta ăsta de era pretenar cu Sandokan?

— Mare, tot aşa ca ăla, doar că avea păru lung şi prins în coadă, dat cu multă vazelină, să îi stea. Io zic că îi plăcea cârnatu, că se freca de unu şi îl ciupea de buci.

— Eu cred că ştii mai multe. Ia mai stoarce-te un pic, hai că merge, mai iese ceva.

— Mata o caţi pe fata aia a?

— Da, pe ea o caut.

— S-a dus, nea Bibi, mânca-ţi-aş pulica matale, s-a dus, vai de inima ei.

— În ce maşină au urcat-o?

— Nu ştiu, ţi-am zis că io m-am aruncat în căcăstoare, m-a căutat ăia, da' au plecat repede, îi zorea cineva la telefon, că le îndesaseră pe toate să le bage la topit, da nici n-a apucat fraierii să le dea foc bine, n-a ars, că după ce a plecat ei, am dat io cu apă pe ele.

— Ai luat ceva de la ele, vreo chestie care să ne ajute?

— Io nu fur, şăfu!

— Bine, ştiu că nu furi, ai găsit acolo şi le-ai luat?

— Ăăă, da, uite acilea tot ce-am găsit.

Ţiganca era la patra cafea, o dădea pe gât ca pe apă plată, ţigările le suda. I-am dat un pachet de la mine. Nu

am recunoscut ceva din toate nimicurile de pe fetele acelea, dar Miruna nu avea bijuterii. Ba parcă avea…

— Stai aşa, asta de unde e?

— A, sfoara asta e de la fata aia de-ţi ziceam, pe care o caută şăfu Bibi, s-a rupt când se băteau.

Da, aia era o bucată din brăţărica pe care i-o împletise Gruia la primele lui ore de lucru manual sau cum se mai numeşte acum, cred că educaţie plastică.

— Eşti sigură că e moartă?

— N-am văzut-o, bosule, mi-a măsurat scheletica costumul, zic doar ce i-am auzit pe băieţii ăia, bulangii.

Bibi l-a lăsat pe Fane la timonă, i-a făcut semn.

— Fă, gândeşte-te bine, tu ştii că noi aflăm tot!

— Bre, nea Fane, nu mă cac pă mine, îţi zic tot ce-am auzit, bre.

Fane i-a dat o mână de bani.

— Ia, de bile, fă.

— Te pup la coaie, bosule! Bibi ne-a scos de acolo.

— Fane, vreau doi băieţi aici, asta n-are voie să iasă nicăieri, nimeni nu pleacă din casă până nu dau de Sandokan ăla, nu vreau să sifoneze nimic.

— Gata, aici stau până îmi ajung oamenii mei.

— Hai, Martin, ajunge, tată.

Mă legănam niţel, dar m-am îndreptat de spate. Mă gândeam ce să-i spun Elizei acasă. Bibi s-a scurs în maşină şi l-am văzut obosit, pământiu.

— Îmi pare rău, foarte rău, omule, fratele meu. Nu am ce să-ţi mai zic, nu mă duce mintea. Mergi cu mine după neamurile lui Sandokan?

— Hai la treabă.

Eram brusc înviorat.

— M-a terminat asta, m-a terminat şi cancerul ăsta nenorocit. Perversă boală, gura mă-sii cui o fi inventat-o.

Sandokan îşi făcea veacul prin ghetou, la ieşirea dinspre Zăbrăuţi. Bibi m-a pus să-l sun eu pe Gore, băiatul nostru care le dădea de lucru.

Gore a venit repede, nici nu am apucat să cobor din maşină, l-am văzut cum se înfiinţa şi el cu doi gealaţi.

— Să trăiţi, naşule, a zâmbit Gore. S-a aplecat să-mi pupe mâna.

— E prima oară că vă văd aşa, naşule, m-aţi scos din multe nefăcute, să vă dea Dumnezeu zile bune şi multă sănătate, băieţii miei o să vie cu noi, nu e nevoie să se uite nimeni la maşină, că o ştiu toţi hoţii, unu e nea Bibi şi unu dumneavoastră!

— Ce harneală ai pe tine, Gore, dulci cuvinte, se vede că ai fost la şcoală.

— La seral, cum v-am promis acu şase ani, naşule Martin! M-au pus ăia să scriu compuneri ca să trec clasa şi scriu frumos acu, că trebuie să copiez multe cifre şi alte alea, tot aşa.

Sandokan era mangă, se trăgea de buci şi de sfârcuri cu doi băieţi, au sărit imediat ce ne-au văzut. Băieţii lui Gore l-au încins niţel pe unul dintre ei, de la o datorie mai veche.

— Plătim, nea Gore, plătim, aşteptăm o plată şi noi, dup-aia achităm tot.

— De unde aşteptaţi voi plată, mă răgăliilor?

— De la lucrarea lui Statică, prietenu’ meu, ăsta d-aci!

— Ce lucrare, mă?

— Nu poa’ să zică, bos, că e d-aia grea… Bibi s-a înfipt în faţa lui.

— Sandokane, ce mai zici tu, mă, băiatule? A sărit namila ca un arc să-i pupe mâna.

— Bă, m-am deranjat până aici cu naşul nostru cel nou, care e în locul lui Costică Olaru, domnul Martin, mă!

— Haoleo, domnu’ Martin, cel mai mare avocat, el e naşu nostru. Să trăiască, e cel mai dulce de pe planetă şi sistemul solar!

— Mergeţi afară, vreau să vorbim cu State.

Au ieşit în două secunde, până să mă dezmeticesc eu, ăia doi rezemau coteaţa din curte ca doi căţei.

— State, zi ce-aţi făcut cu fata pe care aţi mierlit-o, ia spune tot.

— N-am mierlit nimic, domn Bibi, să moară mama…

— Probabil că a murit demult, oricum te aşteaptă, mi-a zis mie că-i e foarte dor de tine şi dacă te văd să te trimit la ea, că ţi-a făcut loc lângă ea. Partea mişto e că nu e nevoie să se deranjeze, pentru că dacă o ţii lângă şi îl ţii pe nu în braţe, nu te mai pune nimeni cap la cap. Te dau direct la porci, să mori între ei, eu doar te crestez, ei fac restul, ca să simţi ce-nseamnă să fii porc…

L-am ridicat pe State şi l-am agăţat în cuier, direct de gaica de la nădragi, care s-a rupt şi a căzut peste plita fierbinte.

— Aaau, doaareee.

Unul din băieţii lui Gore a intrat val-vârtej.

— Stai afară de pază să nu fugă vreunul, se ocupă naşul, vezi-ţi de ce ai de făcut, a ordonat Bibi.

I-am fost recunoscător lui Bibi, deja suflam greu şi nu mi-ar fi ieşit prea bine tonul de şef. L-am luat la picioare pe State, cât să-i pârâi nişte coaste.

— Te ascult, ai un minut să spui tot. Am luat deşteptătorul de pe o etajeră şi i l-am pus în faţă. S-au dus zece secunde, bulangiule, bagă, morţii tăi, futu-ţi gura mă-tii de muist!

Bibi a scos cuţitul lui curbat şi mi l-a întins.

— Bosule, naşule, ne-a dat o arvună Piţigoi, băiatul din brigada lu’ Guguştiuc, să păzim nişte pizde de-ale lui, la staulu de cai, unde a avut feru vechi, da’ nu mai era decât trei cai, i-ar fi dat pă restu’, morţii lui şi pizda aia care venise cu una grasă era smardoaică rău, l-a mierlit pe Finuţu când am adus-o, noi n-aveam voie să dăm în ele, doar să le legăm şi să le dăm la venă. Ăla, prostu, avea heroină de-aia nasoală, că a mierlit două din ele când le-a băgat pe venă, aia grasă era ruptă rău, îi belise gaura Degeţoaica, gura mă-sii de distrusă, îi ieşa un maţ din cur, nu ştiu ce-i făcuse, să mor că nu ştiu, aşa, şi mai mierlise una de slabă ce era!

— Şi tu ce făceai, mă, trăgeai cu ochiul sau sugeai pe vreo unu p-acolo?

— Trăsesem pe nas nişte cocaină, da era lungită cu paracetamol şi-mi dăduse băiatu’ ălălalt, care nu mierlise,

nişte chestie ca prenadezu de mă urcase pe pereţi, să-mi moară copilaşii, gemea gaura curului după pulă!

— Ce copilaşi, mă, hai că ai dat-o în alte alea, futu-ţi morţii mă-tii!

L-am pus cu faţa în jos şi i-am tăiat turul pantalonilor. Îi plimbam cuţitul pe bucile rase. Am început să-l înţep.

— Cine dracu' s-o mai uita la curul tău după ce o să scriu eu ceva frumos aici, de pildă SIDA, ce zici, coiţe?

— Auuu, nu, nu, naşule, te implor, nuuu!

I-am băgat ciorapii de pe pat în gură, căluş şi l-am fixat cu nişte dresuri de-ale lor. I-am legat mâinile la spate şi l-am tras spre plită.

— Mai bine începem treaba cu o zicală: cine are curul fierbinte trebuie să se scarpineee, ce frumooos, mai că te invidiez ce-o să te adore iubiţii tăi când or vedea ce găoază trasă prin inel îţi rămâne după ce te opărim bine.

— Nuuu, mooor, nuuu, te implor, te implor, şefule, crede-mă nu mai mint!

— Hai, cântă ceva frumos. Îţi mai dau juma de minut. Uite ceasul, e pe verificate.

— Fata aia de pe cal a murit, am nemerit-o în ţeastă, ea era cea mai importantă, pe alelalte le-am ars, pe aia am luat-o s-o ducem la Guguştiuc, să nu zică că era problemă cu ea sau că n-am avut grijă, aşa, da pe drum io am cam început să mă trezesc şi m-am gândit să stăm niţel să zicem ceva la fel, ca să avem poeziile la fel şi tovarăşu' meu a zis că ne-am dat dracu' că am făcut un căcat, am dus-o la Lacu Morii, la spate, am umplut-o cu pietre şi i-am dat drumul la fund. I-am tăiat un deget s-o recunoască cine o trebui, da' am pierdut degetu', adică l-am scăpat şi pe-ăla, că eram cam rebegiţi şi cam făcuţi, ştii ce zic a?

Bibi a dat din cap.

— Gata, ajunge, îl mierlesc eu, Martin, dă-l în morţii mă-sii.

— E treaba mea, tată!

M-am tot întrebat de ce am spus asta, de ce mă gândeam la el aşa. Mi se părea logic, nu doar atunci. Era logic, este logic, chiar şi acum, când revăd totul într-un

gând care poate fi un vis sau doar o amintire născocită.

Bibi m-a judecat o singură dată, nerostit, doar foarte dureros pentru mine. Singurul meu judecător acceptabil şi firesc ar fi el. Procurorul ar fi Liviu.

L-am tăiat pe criminalul fiicei mele mai întâi în anus, o tăietură în cruce, cu şişul ca un bisturiu al lui Bibi. Nu, nu era ca un bisturiu, se lăţea brusc, prea abrupt şi se îngroşa, ca atunci când zici că s-a terminat visul urât şi te loveşte adevărul, mai trist şi mai atroce. Aha, mişto cuţit. Citisem o istorie cu un prinţ, Lawrence al Arabiei, lovit de un briceag, tot aşa. E, sunt mai mulţi, deci e deja statistică.

Am început să-l jupoi, ca pe portocală. Urla. Mi-a plăcut. Octava greşită, dar notele erau perfect alese.

— Mi-ai nenorocit fata, avem de lucru!

Bucăţile de piele erau lungi. Am trecut la şoriciul de pe burtă. I-am îndesat mai bine ciorapii amantului lui în gură.

— Nuuu, gura lumii slobodă, foaie verde talpa gâştei… I-am scos ciorapul din gură.

— Păi câtă pulă ai supt tu cu guriţa asta, câte coaie ai lins cu limbuţa asta… L-am mângâiat. A tăcut. Spera.

Era un cleşte perfect, cleştele de cărbuni, de lângă plită. I-am prins limba cu el şi i-am retezat-o. Am deschis uşiţa sobei şi i-am aruncat-o pe jar. Bibi căscase ochii.

— Parcă aşa era…

M-a înţeles, l-am înţeles şi eu. Nu cred că altcineva mai conta, nici nu mă mai gândeam dacă mai înţelege cineva.

Asta a fost.

I-am tăiat ouţele şi tot în jar au ajuns. Apoi am luat un cărbune şi i l-am pus pe rană, aşa se făcea. I-am tăiat urechile, i-am tăiat degetele, pe toate, pentru că nu era în stare să îmi spună la care poate renunţa. Am aruncat spirt pe el. Şi-a revenit. I-am tăiat laba piciorului drept. Apoi am trecut la stângul, să dea cu pace.

Mi-a venit o idee. L-am minţit.

— Gata, bă. Ajunge. Te las aşa. E bine?

I-am dat cu oţet, Bibi l-a chemat pe Gore şi l-a trimis

după cocaină. I-am dat cocaină. A înviat gagiul.

— E, puişor, abia acum începem.

Au urmat palmele, apoi le-am oprit din sângerare tot cu jar din foc. Cocaină din nou. Ciocane în rotule. I-am tăiat pula şi i-am îndesat-o în gură.

— Să nu-ţi dai drumul, ia-o uşor, mortule. Spirt, oţet, seringi.

I-am tăiat nasul. Braţele s-au dus după el. A murit când i-am smuls inima. A apucat să şi-o vadă pe jar. I-a mâncat-o Sandokan, habar n-avea câtă dragoste ascunde, i s-a zis că e o inimă de porc.

*

Bibi se rezema cu capul de volan, apoi l-a muşcat.

— Doare rău, nea Bibi?

— Prefer durerea asta decât pe a ta. E mai bine.

Învârteam pachetul de ţigări în palmă şi când mi-am ridicat privirea de la el m-a surprins repeziciunea înserării. Ne uitam amândoi în gol şi farurile parcă nu-şi mai făceau treaba.

— Ce mama dracului e cu maşina asta? Am dat un pogon de bani pe ea şi parcă aş merge cu căruţa cu felinar, cu lămpaş.

— S-a stricat strada, nea Bibi, odată cu lumea, se duc împreună.

— Era asfalt, ce pizda mă-sii e aici?

Ieşeau aburi lăptoşi de sub maşină. Am dat să ies, să văd ce porcărie se întâmplă, dar nu mai avea niciun rost, se vedeau rotocoalele uriaşe cum ies din pământ, peste tot în jur, de parcă ne înghiţeau. Pământul sufla greu, ne respira mizeriile gândurilor, aşa îmi spunea cineva, o fi fost o poezie de adolescenţă, una pe care mi-o citise vreodată Miruna sau poate mi-o citea chiar atunci.

Pe lângă noi trecea un melc uriaş, îi tăiase calea un minotaur şi l-a împiedicat.

— Mă omoară stuful ăsta, se plângea nea Bibi. Nu mai vreau la Periprava, ajunge.

— Ce e cu noi?

— Ehe, am greşit, am luat o barcă fără vâsle, taică,

dau eu din mâini, sunt mare acum. Hai, scăpăm, ne ducem, nu ne mai găseşte nimeni.

— Unde ne ducem, Bibi, unde mai mergem?

— De ce îmi spui aşa, tăicuţă, te-a răpus foamea iar. Uite, e uşoară barca, merge bine, vezi cum dau din mâini, ţi-am zis că sunt om mare a, de ce împingi la ea, nu, nu e mai uşoară aşa, sunt ochiurile de Dunăre pe-aici, ştii ce ne-a zis lipoveanul, unde te duci, unde?

Bibi plângea, i-am deschis geamul, norocul nostru că eram la intersecţie, chiar dacă nu ştiam gardurile alea. Da! Uite-o, ea e, ea e, Miruna, of, mă ţinea căcatul de centură, s-a blocat, ţip, sparg geamul să mă audă, uite, uite, vine la noi, Doamne, e chiar ea, Îţi mulţumesc, Doamne! Nuuu, s-a întors cu spatele, trebuie să ies, tai centura, futu-i, am dat să iau şişul lui Bibi, tai, uite, mamă ce sânge iese din centură, cum plânge, mă strânge de gât, tare-tare, transpir rece.

— Vreţi fără cuburi de gheaţă, domnu'? Era chelnerul de ieri.

— Care ieri?

— Cum care? Nu pricep nimic din ce spui, cred că am surzit, ia un pix şi scrie, au, era cuţit, nu eu am tăiat aici, nu eu, zău că nu…

— Gata! Era piftie de porc cu ureche pârlită, crocantă, cum vă place dumneavoastră, avem şi ficăţel la sare, tot de porc, inima aţi terminat-o, aţi tot gustat…

— Strigă la fata aia, e fata mea, strigă la ea, te rog eu frumos.

— Cât de frumos? Aşa frumos, ca mine?

Mă săruta pe gât şi l-am spart, s-au împrăştiat resturile de balon, piele dezumflată, bosumflată. Miruna se strâmba în retrovizoare, era mică, era acolo, scufundată în oglindă. Oglinda făcea valuri. Era târziu.

*

Ne trezeam. Un puradel căuta printr-un tomberon şi lingea un ambalaj de ciocolată. Găsise o rotiţă de plastic şi o lega cu o sforicică sau o sârmă, nu vedeam bine. Se înserase.

Nea Bibi a dat vina pe diabet, eu am dat vina pe drogurile care ardeau în soba lui Sandokan în timp ce noi îl tranşam pe Statică.

Eliza a căzut prima, le-am povestit pe scurt ce aflasem. Două săptămâni de jale.

— Eliza, avem copii de crescut, hai să ne revenim, arătăm toţi de parcă am fi ieşit din cârciumă, este greşit, îi împovărăm prea tare pe băieţi.

— Caută-i corpul, poate e mai simplu aşa.

Am căutat cu scafandri prin mâlul Lacului Morii, pe unde zicea State că ar fi aruncat-o.

— Aici sunt peşti ai dracu', dom'le, zicea un pescar, sunt somni care atacă omu' în apă să-l înhaţe. Orice cauţi e demult în burta lor.

Mirunei nu-i plăcuse apa decât o singură dată, când a văzut turcoazul oceanului de pe plaja de coral din ultimul concediu.

Învăţase să înoate la o piscină din Bucureşti, unde mergeam împreună, săptămânal sau mai des. Mă ruga să verific fundul apei şi pereţii de spărturi prin care pot intra rechinii.

Nu, nu mai aveam tragere să zâmbesc în faţa lacului nesătul, chiar dacă îmi aminteam mânuţele ei cum mă cuprindeau.

Mi-a trimis şase scafandri omul lui Bibi din Constanţa, care a venit şi cu o combinaţie din port, pe care era cazul s-o mediez. Aşa am dat startul la heroină din Iran şi uneori din Afghanistan, prin Odessa. La Timişoara era poartă de cocaină, care era plimbată cu transportul cerealelor.

Îi cumpărasem trei utilaje lui frate-meu Firicel în urmă cu vreo doi ani, să sporească productivitatea muncii câmpului, la el mă gândeam când îi vedeam pe falşii fermieri care treceau drept producători în actele firmelor din filieră.

Mă tot gândeam la generalii pe care-i ţineam pe ştatele de plată, le-aş fi făcut o propunere de transport.

— Nea Bibi, de ce nu se aduce marfă cu avioanele militare? Scăpăm de multă bătaie de cap şi avem alt spor, ei au mereu batista pregătită să facă umbră, noi avem marfa.

— Mi-a fost greu să am încredere în ei, dar dintotdeauna m-am gândit că la ei e mult mai puţin deranj ca la alţii, în primul rând că sunt oameni de cuvânt şi mai ales că nu se prea mişcă uşor din funcţie, pe când un consilier sau vreun politician, azi e pe cal, mâine îi mătură balega.

— Cât are salariu un tip cu putere printre militari?

— Oho, mic de tot, n-au o mie de dolari, unii puţin peste, doar poliţiştii mai de sus au acum salarii un pic mai mari.

— Hai să facem treabă cu ei, le putem face nişte ture de control, cu marfă mai puţin deranjantă, apoi schimbăm pe fineţuri, după ce îi încălzim.

Mi-a adus generali şi colonei, pe rând, să nu se sperie unul de altul.

Am calculat şi ne-am târguit câteva luni de zile, într-un final am hotărât să începem cu ţigări fără timbru, pe care le dădeam pe traseul nostru, de la camion la pachetul din piaţă. Vama se făcea pe verificare de sigilii, pe care nu avea nimeni voie să le atace, ambalajele erau din cartoane, cutii reîmpachetate.

După două transporturi, unul dintre militari m-a dus la o unitate de logistică să înţeleg mai bine procedurile şi atunci m-am luminat, am trecut pe cutii de lemn, vopsite în kaki, să nu avem chiar niciun stres. După ţigări am trecut la delicatese, cocaină, ecstasy, heroină, alte bomboane. Era multă marfă, prea multă, am început să dăm mai departe la unguri şi la sârbi.

În Belgrad erau prieteni de-ai noştri şi ne-au propus prafuri noi, pe care să le facem pastile pentru discoteci şi amatori de zai-zai. M-au invitat să văd la faţa locului. Capii mai bătrâni dintre băieţii mei mă sfătuiau să-mi văd de treabă, că naşul nu pleacă din zona lui, aşa se făcea.

— Consideraţi periculos un drum de doi lei la

Belgrad?

— Nu, naşule, nu, e doar înjoseală, să vină ei încoace.

M-am dus la Belgrad. Altă ţară, alte obiceiuri, multe arme, oameni diferiţi şi destul de dezbinaţi. Zvetlan era un băiat cam de vârsta mea, plin de cicatrici, veşnic panicat de atentate, m-a dus cu multă fereală la fabrică, dosită frumos într-o fabrică de medicamente.

Biroul şefului era la subsol, într-un buncăr.

Am fost ascultător. M-am dezbrăcat în chiloţi, mi-am luat halatul şi hai la baia de aburi, acolo era vizita pregătită. Oamenii mei erau ca nişte arcuri. S-au încordat şi mai tare când am trecut de baia de aburi şi am fost invitaţi în spatele unei uşi grele.

Tipul care ne aştepta era cu spatele, citea ceva, părea foarte prins de şirul hârtiilor lui. S-a întors spre mine, rostind un hello hodorogit.

Am deschis braţele şi m-am repezit la el, spre surprinderea tuturor.

— Mişa!

— Martin, fratele meu, ce mai faci, domnule tovarăş?

— M-ai făcut, bătrâne, m-ai făcut! Bun test, foarte bun!

După privirea lui deschisă mi-am dat seama că nu premeditase nimic. Era la fel de surprins ca şi mine, mă studia cu atenţie.

— Băi, ce tâmpit am fost! Nici nu mi-a trecut prin minte să aflu numele celui cu care mă văd. Ştiam doar că vine unul Iliescu, naşul miticilor.

Gorilele noastre erau în plină stupefacţie.

— Băieţi, ne cunoaştem de prea mult timp, putem rămâne singuri, nu-i aşa, Martin?

Le-am făcut semn alor mei să se bucure de baie. Băieţii lui Kiriakov s-au retras în acelaşi timp.

— Mişa, nu te întreb ce s-a întâmplat atunci, bine că a trecut.

— A, e foarte simplu, am şters-o englezeşte la un amic din Vârşeţ, am început producţia în laboratorul unei fabrici de medicamente pe care au cumpărat-o nişte nemţi

şi uite unde am ajuns, viaţa e mereu surprinzătoare. Cineva ne-a tocat bine atunci, deranjasem securiştii nepotriviţi, dar e istorie, ce rost are să mai scurmăm rahatul acum?

— N-a fost uşor…

— Ehe, nu ne plângem, dacă ar fi fost uşor, s-ar fi găsit nişte proşti în locul nostru, nu persoane inteligente şi cultivate ca noi! À-propos, am vorbit odată despre tine cu un tip, un cazac, te ţinea minte din armată.

— Beniamin?

— Da, un băiat foarte interesant în peisaj.

— S-au stricat multe găşti după ’89, dar au crescut şi mai multe brigăzi noi.

— Ha! E foarte obositor, nu-i aşa? Prea multă organizare, prea mult efort. De-asta prefer eu pisicile în detrimentul câinilor. Nu suport să mă organizeze un animal care nici nu se recunoaşte în oglindă, dar suficient de insistent să îl scot la plimbare de două ori pe zi, să mă trezească dimineaţa şi la sfârşitul zilei să-i fiu recunoscător că nu mi-a ros chiar toţi pantofii.

— Bine, n-are rost să ne mai plângem acum, e o alegere pe care o faci ireversibil, Mişa.

— Da, tinere coleg, ai dreptate. Uite despre ce e vorba în propunerea mea, tu reuşeşti cumva să transporţi multă marfă fără pierdere, cred că e o chestie legată de agenţia voastră de informaţii externe sau ceva de genul ăsta, de aceea am ideea să turnăm pastilele la destinaţie.

— De ce atâta bătaie de cap?

— Din mai multe motive. Unul ar fi că pastilele se detectează imediat la scanare, chiar dacă le exporţi ca medicamente sau suplimente alimentare, cum fac eu acum, iar al doilea motiv ar fi că putem controla mai bine logistica şi integritatea transportului, eu trimit un calup compact, fără miros, care poate fi relativ uşor de mascat, iar la destinaţie avem fabrica de tras în comprimate, pe care fiecare le are personalizate, să nu ne călcăm pe teritorii. Nu mai vreau clienţi pârâcioşi. Şi încă ceva, eu nu vreau să-mi bat capul cu distribuţia, sunt un biet

producător, ha ha.

— Bine, Mişa, nu eşti singurul care face pastile de discotecă, nu e monopol…

— Sunt singurul care le face bine, se recunosc repede, efectul este controlat şi urmările de a doua zi sau de peste ani, mă refer la abuz, sunt minime. Ecstasy te prăjeşte în cel mult doi ani, pastilele mele nu.

— Eşti tare! Te-ai făcut ecologist.

— Am respectat natura dintotdeauna, este locul în care trăim. Altul este sensul, oamenii căută din ce în ce mai des produse sănătoase, au început şi pe la noi să răsară spa-uri, săli de sport ca la capitalişti, dar în acelaşi timp producţia de alcool creşte la cer, iar drogurile nu sunt percepute neapărat ca un mare rău, ci mai degrabă ca un energizant sau un panaceu, depinde de drog.

— Vorbeşti ca un veritabil marketing manager.

— Vorbesc pe cifre, Martin. Am făcut studii de piaţă, un pic mascate, pe alte produse, pe consumul de alcool, sucuri, dulciuri şi obiceiurile de alimentaţie. Încerc să mă mişc predictiv.

M-a pus pe gânduri Kiriakov.

— Dom’le, eşti dat dracu’, zău, îmi creşte respectul pentru tine continuu, deşi credeam că nu e loc de mai mult.

— E păcat să nu ne folosim creierul, este cea mai puternică armă a noastră. Dacă porneşti o luptă cu un pistol, altul va veni cu o mitralieră, tu aduci un tun, el un tanc şi tot aşa mai departe… Clasa asta în care ne scăldăm acum trăieşte din instincte, cred că ne cunoaştem deja de prea mult timp ca să nu recunoaştem asta.

— Mă gândesc destul de des la asta, mă schimbă şi pe mine mediul nostru, destul de brutal şi vulgar. E contagios.

— Cât de bine îţi cunoşti oamenii?

— Destul de bine, îmi păstrez multe rezerve în ceea ce îi priveşte.

— Buuun, cât de bine îţi cunoşti duşmanii?

— Nu pot spune că sunt mulţumit de aspectul ăsta,

apar mereu găşti noi şi produsele se diversifică.

— Cât de bine îţi cunoşti prietenii?

— Destul de bine.

— Te bazezi pe ei?

— Da, cu siguranţă, la fel cum şi ei se bizuie pe mine.

— Nu îmi place să vorbesc în parabole, e domeniul altora, dar pot să îţi spun o poveste pe care am învăţat-o de la un evreu.

— Tu oricum înveţi mereu…

— Omul spunea că orice afacere sau combinaţie, zi-i cum vrei, are clienţi şi furnizori pe de o parte şi angajaţi, pe de altă parte.

— Interior şi exterior, ca un sistem.

— Exact, un sistem foarte viu. Ei bine, tipul ăsta, evreul, susţinea că regula lui se plică în egală măsură exteriorului, dar şi interiorului, adică angajaţii. Hai să presupunem că ai o sută de angajaţi şi o sută de clienţi sau furnizori.

— De dragul statisticii.

— Da, în scop didactic facem presupunerea asta. Regula lui spune că dintr-un total de o sută, optzeci te-ar fura imediat, ăsta este scopul lor, alţi zece te-ar fura doar dacă ar prinde o mare oportunitate sau i-ar împinge vreo nevoie cruntă, iar ceilalţi zece îţi sunt prieteni devotaţi.

— Ok, care este şmecheria?

— În mod neaşteptat, el mă sfătuia să fiu foarte atent cu cei zece prieteni, pentru că dacă unul pică, te trage totdeauna după el.

M-a blocat puţin.

— Bun sfat. Tu chiar eşti prietenul meu…

— Aha, fix de-aia e bine să fim mereu transparenţi, să nu ne nenorocim unul pe celălalt. Orice afli despre ai mei te rog să-mi transmiţi, voi face acelaşi lucru pentru tine.

I-am strâns mâna. Mi-era dor de Kiriakov, dar zău că preferam să-l fi întâlnit în vechea noastră formulă.

*

Am lucrat excelent cu Mişa. Am mişcat împreună şi combustibil, materiale de construcţii, nişte textile,

parfumuri, alcool. Am umplut piaţa românească de bombonelele lui, iar după vreun an aprovizionam Bulgaria prin Boiko, un băiat aşezat, extrem de corect şi foarte autoritar.

Boiko şi Mişa mi-au lăsat mie Albania, lucram cu nişte băieţi din Tirana şi Durres, pe litoralul lor. Aveau referinţe bune, de la amândoi partenerii mei, m-am dus totuşi la ei cu inima strânsă. A fost prima oară când Mihnea a insistat să meargă undeva cu mine, se pregătea deja de bacalaureat, dar am fost de acord, mai ales că era mai analitic şi mai atent la detalii decât aş putea fi eu.

Albania era o ţară foarte agricolă, cu plantaţii de rodii, kaki, smochine, tablou cu un exotism trist. Cultura lor cea mai importantă însă nu era de fructe, ci de cazemate. Da, un fost lider de-al lor decretase o politică de înarmare a Albaniei cu ani în urmă şi ţara gemea de arme şi cazemate de beton care se înşirau peste tot. Îi povesteam lui Mihnea pe drum despre arme, categorii, soluţii constructive, muniţii.

— Tati, îmi place foarte mult meseria asta!

Am tăcut. L-am rugat să oprească să fumăm o ţigară. Singur cu Mihnea.

— Tati, dragul meu, asta nu e o meserie. La o meserie renunţi, o schimbi, azi eşti inginer, în patru ani poţi fi contabil. Eu practic sau exersez acum altceva, nu o meserie, ci un fel de legământ. Sunt un interlop, tati, mai mult, sunt şeful lor, naşul.

— Ca în film?

— Mai nasol, viaţa bate filmul. Mihnea devenise prea gânditor.

— Nu ştiu ce să-ţi mai spun, crezi că am fost prea sincer?

— Ai spus adevărul. Hai, termină ţigara şi putem merge.

A tăcut tot drumul până la hotel. Când intram în parcare, mi-a strâns mâna, cum făcea când era mic şi avea de gând să-mi spună ceva important pentru el.

— Te iubesc, tati!

M-a topit.

*

Mi se pare că viaţa celorlalţi este o oglindă, oglinda mea. De-asta mă macină, ca o boală incurabilă, ca a lui Bibi poate, întrebările şi incertitudinile. Unul dintre dubii este nu cât de mult greşesc, ci dacă simplul fapt că greşesc nu cumva este suficient. Uram drumul la biserică nu pentru că nu-mi plăceau slujbele, nici nu contau, ci pentru că mi se făcea rău înăuntru. Habar n-am dacă se întâmpla pentru că nu era aerisită, dacă se datora lumânărilor sau tămâiei. Mama mi-a povestit că la botez am leşinat şi m-au trezit cu ţuică la nas şi la încheieturi. Am citit că unii povesteau cum îşi aminteau, prin psihanaliză regresivă, momentele botezului, cum ieşea lumină din icoane, cum se uşurau şi în acelaşi timp se umpleau de bine. Cred că mâncau căcat. Asta e părerea mea, nu mi-o poate lua nimeni.

Mihnea este oglinda mea.

Am intrat într-o biserică grecească, lângă Durres, unde amvonul m-a trântit în genunchi.

— L-am împovărat atât de tare? îi pun la plată, chiar şi pe ei?

Paşii târşâiţi ai unui diacon sau ce-o fi fost îmi aminteau de mamaia dinspre tata. A murit când aveam vârsta şcolii generale.

— Tu ce crezi, mi-a răspuns ea interogativ dintr-o candelă.

— Nu ştiu ce mai cred.

— Se termină când te vei ierta, a icnit ea, cu oasele strâmbe de la coasă, plug şi cărat plozi. Tata ar fi avut şase fraţi mai mari, au murit toţi prin copilărie, boli grele de oameni săraci.

— Tac-tu i-a cărat în spate pe toţi, copile, uite ce s-a ales de el.

— Crezi că ai fost o mamă rea?

— Nu mă pot judeca eu, nu mai pot, am obosit…

*

Mihnea dormea, dragul de el, în camera noastră.

Aveam două paturi imense cu o fereastră genială, cu vedere la mare. Am fumat câteva ţigări pe balcon, le-am mâncat. Am stins-o pe ultima şi i-am mulţumit frumos. Am îmbrăţişat podeaua şi m-am apucat să fac flotări. Am obosit după primele trei serii. Am mai făcut patru serii. Apoi am trecut pe genuflexiuni. O, da! Am reuşit să fac unele şi într-un picior.

Seara a fost cină de peşte. Nu, nu peşte că ai mei, era peşte din mare, doradă, fagria, calamar. Mihnea era extaziat. Am băut împreună o sticlă de vin alb. Doar atât. Când ne-am întors în cameră, m-a luat în braţe. Băiatul meu m-a luat în braţe!

— Tati, tu te-ai lăsat de fumat, aşa-i?

— Aşa e, tati, dragul meu!

Scumpul de el, a dormit cum mi-l aminteam, un somn contagios, de om fără păcate. Da, el m-a iertat, Doamne ajută!

Eliza m-a sunat la micul dejun şi mi-a spus că e gata.

— Gata să ce, mami?

— Ne mutăm, Martin, la casa nouă!

Cumpărasem de vreo doi ani o casă în Primăverii, dar nu se simţeau în stare să plece de lângă Miruna. Îi rugasem să îi facem un soi de parastas, ceva prin care să recunoaştem că viaţa merge înainte până se opreşte. Au refuzat cu toţii. Chiar şi Smaranda şi Ruxandra mi-au spus că sunt ţicnit.

— Extraordinară veste, Eliza, îţi mulţumesc!

— Eu îţi mulţumesc, dragul meu, e bine.

M-am simţit un om bun, după mult timp. Era bine.

*

— Avem orice fel de armă se poate cere, orice!

Albanezului îi sclipeau ochii. Nu mă simţeam în siguranţă ştiind că tipul se plimba cu ţigara în gură printre grenade şi încărcături de obuzier.

— Bun, tot nu înţeleg care este nevoia ta, de ce vrei să lucrezi cu mine.

— Nu le pot scoate de aici, mai departe de Bulgaria nu le mişc.

— Nici în Italia?

— Prea puţin, eu nu vând la bucată.

Kiriakov îmi spusese că el ar putea plasa vreo două mii de carabine de asalt şi cinci sute de pistoale, cu tot cu muniţie. Asta mă încuraja să dublez comanda.

— Ce zici, generale?

— Nu sunt general, i-am răspuns. Ce mai ai de plasat?

— Fete şi prafuri.

— Îhî, bine, lasă-mi o zi de gândire. Tu cam câte arme vrei să-ţi iau?

— Păi, pe toate, dar o comandă de început de cinci sute de AKM-uri ar fi foarte frumos.

— Muniţia lor e chinezească?

— Da, cea mai multă, mai am şi rusească, dar prost ambalată şi împrăştiată, o aranjez frumos dacă o iei, nu te încurc.

Îmi doream să-i cer părerea lui Mihnea sau lui Bibi, nu neapărat pe tema comerţului într-un domeniu nou, cât asupra tipului din faţa mea, Roni, pe care nu-l miroseam bine, greu de explicat de ce îmi transmitea atâta îndoială.

Mi-a spus un preţ.

M-am hotărât.

— Am să-ţi iau, pentru început, două mii de AKM-uri şi o mie de pistoale, cu muniţie pentru zece încărcătoare de fiecare. Vreau muniţia rusească, ambalată frumos, în lădiţe de lemn, vopsite kaki. Banii la ridicare, dacă ai nevoie de avans, rezolv în câteva ore.

L-am umplut de respect. Vorbisem de avans doar să văd cât e de disperat.

— Nu, nu-i nevoie de niciun avans.

— Bine, Roni, e ok să le luăm în două săptămâni?

— În trei zile mut muniţia în lădiţe solide, armele sunt bine ambalate.

Am mai stat o zi la soare, am jucat tenis cu piciorul cu Mihnea şi ne-am bucurat de apa din afara sezonului.

— Ce noroc pe noi, tati, să avem soarele de azi! Era bucuros, cum doar el reuşeşte.

*

În ţară, Bibi se usca pe picioare, se reducea ca în desene animate. Am ars gazul cu el vreo două săptămâni.

— Martin, eu nu m-am drogat niciodată, am fugit de asta.

— Mă judeci pentru comerţul nostru?

— Nu, nu de-asta am deschis discuţia, am mai stat de vorbă şi chiar eu te-am sfătuit să o faci, oricum se întâmpla până la urmă. Vreau să păstrăm un secret între noi doi.

— Da, nea Bibi, cu cea mai mare plăcere.

— Mă doare, mă doare prea tare. Mă nenoroceşte cancerul ăsta, e peste tot în mine.

— Se vede, n-are rost să te aburesc.

— Nu vreau morfină. I-am văzut pe ăia care îşi dau heroină… S-au nenorocit mulţi oameni după urma noastră, vreau să îi înţeleg.

— O poţi fuma, vrei să-ţi pregătesc eu o pipă?

— Nu, tăticule, nu mai am timp de prostii. Mi-o dau în venă.

— Ţii minte ce ţi-am spus despre heroină?

— Că o să-mi cadă dinţii şi rămân fără vene? Ţi se pare că mai e timp de alte nenorociri sau că îmi pasă?

— Nu, nu asta, cică la primul dat în venă e cel mai tare, ai toate senzaţiile frumoase şi plăcute duse la extrem. Nasol e că la două încercare, ca să simţi la fel trebuie să dublezi doza, iar după câteva săptămâni sau luni te transformi într-un zombalău care vrea heroină doar să scape de dureri.

— E perfect, eu asta vreau, să scap de durere şi să pricep ceva din prostiile mele.

I-am pregătit doza, i-am dat-o eu. L-am întins pe canapea, cu faţa spre fereastra deschisă, cu ochii spre grădină. Nu mi-a venit să i-o dau pe toată, mai rămăsese vreun sfert din seringă. Nu m-am gândit prea mult. Nea Bibi era lângă mine, mi-a fost mai mult decât un tată, parcă nu-l puteam lăsa singurel pe unde-o umbla, măcar cât o mai face umbră pământului. Mi-am dat şi eu restul şi m-am întins lângă el.

Se deschisese uşa camerei şi s-a făcut curent, perdeaua aurie se umflase ca în filmele de vreme bună, dac-o fi aşa ceva. Îmi doream să miroase a levănţică, dar erau bune şi citricele, hm, sau poate regina nopţii. Mihnea intrase plin de noroi şi m-a măsurat interogator cu privirea.

— Ce faci, tati, te-ai luat de fumat iar?

Pachetul de ţigări era desfăcut pe masă, cu ţigările mele favorite, Gudang Garam, aduse de un prieten din Indonezia.

— De poftă, scuze, doar le-am mirosit…

— Tati, nu am vrut să te întrerup, te-am cărat în spate până aici, nu ţi-era bine, delirai ceva, râdeai prosteşte. Ce ai păţit?

Mi-am coborât privirea pe corpul meu. Eram zgâriat şi plin de noroi.

— Unde ai fost, Mihnea?

— Am căutat-o pe Miruna, unde să fiu, nu-ţi aminteşti?

— Unde ai căutat-o?

— Hai, măi tati, ce-i cu tine, ştii bine unde, în cimitirul tău.

— Iartă-mă, cred că nu înţeleg, am început să uit…

— Da, bravo, e firesc, îţi tragi în venă de trei ani, uită-te la tine, tati!

Avea dreptate, eram numai înţepături, nu-mi mai desluşeam nicio venă pe antebraţele scheletice.

— Băga-mi-aş m-am prăjit, câtă viaţă mi-am futut!

— Ehe, să vezi ce de treabă ai făcut cu alţii!

— Avem un cimitir? Adică, e o afacere?

— Nu, tati, tu nu-i îngropi, doar îi omori, drogurile, armele, prostituţia… Ai umplut mai multe cimitire până acum.

Gropile se revoltau şi îşi scuipau scheleţii, care urcau descărnaţi spre mine. Am scos sabia scurtă a lui Bibi şi m-am ridicat la bătaie. Trupele zdrenţăroase se apropiau. Mirosea a motorină. Bună idee, poate îi ard.

Am mişcat sabia din încheietură, să mă încălzesc. Pe

măsură ce morţii mei se apropiau de mine am început să mă înmoi.

Prima era Miruna, umflată de la apă, vânătă şi bulbucată, trăgea cu nepăsare dintr-o bucată de carne, pe care i-o cerea tata înapoi. Am vrut s-o îmbrăţişez, dar m-a muşcat de umăr. Am ridicat sabia să-l tai pe cel din spatele ei. Nea Bibi m-a luat în braţe, drăgăstos şi mulţumit. A scos şi el sabia lungă şi mi s-a aşezat alături.

— Gata de mardeală, tăticule!

— Morţii huruiau, tuşeau şi se avântau să treacă un limbă de teren spre noi.

Miruna mi-a zâmbit, s-a aşezat cu picioarele bine înfipte pe terenul acela şi mi-a dat de înţeles că e un soi de arbitru sau un garant. Îşi revenise, dădea din cap înţelegătoare, mă recunoscuse în sfârşit.

— Doamne, ce frumoasă eşti!

— Şi tu poţi fi, tati, te văd. Te înţeleg. Te aştept.

*

Am început să-mi revin, transpirasem. Bibi era încă departe, cine ştie cu cine se plimba şi pe unde. M-am dus la fereastră, să trag aer proaspăt. Am deschis larg ambele ferestre.

Se mişca şi nea Bibi. Am stat liniştit lângă el, preţ de vreo oră, gândindu-mă la visul sau viziunea pe care o avusesem.

Când am fost amândoi reveniţi pe acelaşi pământ, am mers la masă.

— Peştele e genial, nea Bibi, ţi-l recomand cu drag.

— Bine, bine, peşte. Numai dacă vrei să comanzi tu, te rog, mă întristez de fiecare dată când comand peşte, îmi amintesc bancul cu blondele cărora nu le plăcea peştele pentru că le bătea.

Nu m-a răbdat preocuparea care mă înghiontea şi i-am povestit prin ce trecusem. Mă asculta atent, devenise gânditor.

— Şi eu am scos sabia, tot cu ai mei de mână. M-a certat şi mămăica, era la câmp şi râdea de mine că nu pot decât să scurm pământul cu lama.

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Ehe, ştii prea bine. Am crescut într-un fel, ne-am întins într-o lume grea şi lacomă, care ne-a înghiţit.

— Ne-a cam luat valul…

— Da, dar am stat pe val, Martin, nu ne-am dat jos.

— Deocamdată.

Bibi tăcea, îşi privea degetele, ca un copil de şcoală primară prins că nu-şi făcuse temele, năpădit de ruşine.

— Când cazi de sus doare mai tare. Cu cât eşti mai sus, cu atât mai nasol.

— Nea Bibi, îmi eşti mai mult ca un tată sau prieten. Nu dau înapoi, nu mă trag pe coadă, e cazul să schimbăm ceva, pentru noi şi toţi ceilalţi. Mă tot gândesc ce poate însemna limba aia de pământ care îi schimba pe amărâţii ăia.

— Am fost anul ăsta la discuţii cu psihologul ăla pe care mi l-ai dat. Ăla te-ar fi întrebat ce înseamnă pentru tine terenul ăla? Poate fi o biserică sau altceva, tu ştii.

— Hai las-o, nu, nu asta, imposibil, se construiesc prea multe biserici, copiii ăştia de acum nu au unde să se joace în linişte, nu s-a mai făcut nicio şcoală nouă, de spitale nu mai vorbesc.

— Sunt multe de schimbat, multe. Uită-te la deputaţii ăştia şi generalii pe care-i plătim, hai să-i plătim noi să-şi facă treaba mai bine, fără să nenorocească lumea cu combinaţii pe care nu le înţeleg, să tragem de ei să facă dracu' şcoli şi spitale, să facă străzi, parcări, să împingă la treabă fabricile noastre, să nu mai dea pe doi bani la fier vechi toată industria.

— Aha, avem destule pârghii.

— Avem, tată, îi avem înregistraţi când iau caşcavalul de la noi, când ne fut curvele de lux sau când şi-o iau în cur de la vreun hăndrălău de-al nostru, dă-i dracu'!

Am început să râd. S-a pus şi el pe hohote. Ne-am adus aminte de un senator care a venit la bordel şi tot strâmba din nas, până la urmă l-a făcut fericit un şofer de-al lui Fane.

— Da, tare, a fost mondială faza, a ieşit ăla fericit

după ce-l scărpinase Milică în cur, de zici că născuse nevastă-sa sau înviase mă-sa.

— Să fie sănătos, morţii lui, dar noi avem tot. Mă apropii de judecată şi parcă aş scoate şi eu un as din ciorap, să nu se pişe chiar toate răgăliile pe groapa mea.

*

L-am întrebat pe Gruia dacă vine cu mine la prima recepţie de armament.

— Mergem la cumpărături, tati!

M-a surprins preocuparea lui Marcel, care s-a oferit să ne însoţească.

— Păi orele de pian de mâine?

— Le amân, am şi meditaţii la informatică poimâine, le reprogramez. Ne-am dus cu avionul, mă oboseau drumurile lungi.

Ne-a aşteptat Roni, cu o limuzină. Muniţia era ambalată ca la farmacie, armele în cea mai bună stare. Plata o făceam printr-un sârb de-al lui Mişa, aşa ne înţelesesem.

Gruia era fascinat de arme. Roni ne-a dus într-un poligon, am tras cu tot ce se putea, ne-am plimbat cu un tanc, pe care l-au condus băieţii, cu rândul. Am mai stat încă două zile doar să le prezinte un meseriaş modul de întreţinere al armamentului. Au tras de fălcelele tunurilor, au învăţat să ia linia tragerii corect. Se simţeau ca într-o cofetărie.

Am plasat armele direct în Irak, cu avionul, o datorie restantă a unui băiat din Siria, pe care-l scosesem la timp din închisoare.

Vânzător a fost un evreu, prieten cu Kiriakov. Clientul era armata populară irakiană, dar plăteau americanii.

Am dublat prima comandă, să-l aprovizionez şi pe Mişa. A urmat a treia comandă, din nou dublată.

Bani, mulţi bani, cam prea mulţi.

*

— Eliza, noi nu ne ascundem în niciun fel. Am trecut printr-un moment de rătăcire şi… mă apasă, aş vrea să mergem undeva şi să stăm de vorbă, nu la biroul tău.

A tresărit. S-a îngălbenit. Pe drumul spre restaurant îi tremurau mâinile. Am mângâiat-o şi m-a înfiorat încordare ei, i se simţeau fibrele întărite, ca de fiară. Am luat-o de mână şi s-a înmuiat. Era ceva trafic, îmi propusesem să o duc la restaurantul favorit al Mirunei, cu fructe de mare şi cheesecake. Începuse să se cutremure. Am tras-o lângă mine, am ţinut-o strâns până am ajuns.

— Comandă tu, merg până la baie.

— Vrei să merg cu tine, puf?

— Nu, nu are rost, vin în două minute.

După zece minute s-a aşezat în faţa mea. Plânsese mult şi intens, o cunoşteam, abia atunci mi-a picat fisa.

— Oau, te implor să mă ierţi, abia acum mi-am dat seama că te-am făcut să crezi că e vorba de o femeie! Vai mie, ce dobitoc sunt, iartă-mă pentru mizeria asta, nu m-am orientat, e cu totul altceva. Nu avea cum să fie altă femeie. Nu aş putea s-o fac, sub nicio formă.

I-am povestit deschis toată experienţa mea alături de Bibi. Eliza s-a mutat, s-a aşezat lângă mine, în stânga mea, ca de obicei. Renăscuse.

— Şi ce-ţi propui?

— Pe tine te întreb, orice propunere de-a ta e argumentată bine, de-asta poate ar fi cazul să te gândeşti niţel, câteva zile, apoi să fii căpitanul meu, ok aşa? Sau general, tu alegi.

— Sună foarte kinky, ar trebui să încercăm asta. Cu sau fără bici?

— Hai, surprinde-mă, ca de obicei. Bagă şi cizmele cu tocuri cui.

— Las-o aşa, astăzi tu m-ai surprins ca dracu', mai aveam niţel şi pocneam. Uite ce e, m-am gândit şi eu la asta. Noi, orice am face, tot o gură şi un singur corp avem, bani sunt prea mulţi, e momentul să dăm înapoi lumii. Mă gândisem şi la o fundaţie, cum făcea Miruna voluntariat…

— Atacăm de peste tot, război total.

— Eşti nebun, te iubesc!

— Te-am privit de multe ori, cu multă dragoste, când dormeai, când dădeai copiii în leagăn, când mă vizitai la

închisoare… Îmi amintesc cel mai bine o zi de duminică, Miruna avea un pic peste doişpe ani, o ţineai în braţe. Ne uitam la un film, unul legat de familie, apărea o mamă care îşi încuraja copiii de dincolo de lumea asta, cu singura diferenţă că ea era plecată, nu copiii. Plângeai abia perceptibil, o mângâiai pe minunea noastră. De atunci nu mă pot gândi la fecioara Maria decât păstrând icoana aia a ta.

— Mă emoţionezi.

— Te iubesc. Mi-e foarte dor de Miruna.

A oftat, dat era fericită, avea un sens nou, pentru fetiţa ei, pentru noi, pentru ea.

*

Ne-am mişcat repede împreună, ca de obicei, o echipă.

Fundaţia s-a botezat MINUNA, cum o striga Gruia pe surioara lui când era mic.

Eliza a angajat un director de proiect pentru construcţia unui spital. Proiectul a durat cam şase luni, iar în alt an era ridicat, deşi nefinisat.

Găsisem o femeie cu suflet la Ministerul Educaţiei şi reuşisem ridicarea a trei şcoli noi în Bucureşti, am reabilitat între timp alte zece.

Ne-am hotărât să organizăm nişte concursuri între şcolile de pe la ţară şi să le scoatem la lumină, pe rând, să-i scăpăm pe mititei de veceul de scânduri din fundul curţii. Mi-aduc aminte că mi-era aşa scârbă să ies din casă pe vreme rea când eram copil, încât eram mai mereu constipat.

Prima şcoală refăcută a fost cea din sat, pe care Firicel o scosese oricum din Evul Mediu de ceva timp, cu un hidrofor şi un încălzitor instant, pe curent.

Consilierii primăriilor lucrau cu mai mult avânt după ce-şi văzuseră filmuleţele în care se cam făceau de râs.

Un senator care mă exasperase cu prostia lui a introdus, cu ceva transpiraţie, modificări ale legii exproprierii, să curgă mai repede construcţia de autostrăzi.

Tipul ăsta ne-a amuzat foarte tare, pe mine şi pe Eliza, când i-am arătat înregistrarea cu o curvă unsă cu toate alea, călare pe el.

— Ce faci, mă, îţi baţi joc de mine? Doar m-ai murdărit la pizdă, ăsta n-a fost futut…

— Auzi, fă, eu nu te plătesc să te simţi tu bine, ci să mă simt eu bine, a replicat nenea senatorul, om cu simţ practic.

Trecuse de studiul de fezabilitate autostrada Iaşi-Târgu Mureş, eram pe cai mari.

Se modernizaseră prin fundaţia noastră cinci spitale judeţene, iar altele mai mici primeau donaţii importante de peste tot, din State până în Japonia, pe prietenii, prin activismul Elizei sau mici servicii de-ale mele.

Bibi trecuse pe marijuana şi nişte amestecuri de-ale lui Kiriakov, era stabil, deşi termenul de garanţie dat de medici expirase de mult.

*

Un tip din servicii mă tot înghesuia cu nişte petarde şi pilule de-ale lui. L-am sunat pe şeful lui să ne vedem.

— Ce vrea tipul ăsta, Anghelescu, care mă tot caută în buzunare vechi?

— Domnu’ Martin, cred că e o confuzie, nu ştiu nimic despre asta.

Mi-era clar. Am vorbit cu el despre cai şi maşini, omul mă minţea ca un borfaş prins cu mâna în geantă. Mă aşteptam la mai multă diplomaţie. Trecuse vremea mitocăniilor sau, cel puţin, eu aşa credeam.

Marcel şi Mihnea erau în anul doi de facultate, Mihnea la Drept, Marcel la Calculatoare. Băieţii mei m-au scos la masă la prânz, unde eu am întârziat puţin, după întâlnirea cu dobitocul de la SRI.

— Tati, hai să facem un lanţ de fast-food cu profitul transparent şi din care jumătate să meargă direct la copiii amărâţi.

— Le dăm, pe diverse căi, investim mult în învăţământ, sunt multe programe.

— Nu, tati, să le dăm de mâncare, să nu fie nevoie să

înveţe tot soiul de mizerii pe care să le facă pentru o mâncare oricum proastă.

— Faceţi-vă un plan şi staţi pe el, ca pe şine. Din păcate, este primul şi singurul meu sfat pentru moment. Vă iubesc, vă ador, dragii tatii.

— Şi noi, tati, foarte mult.

— Mă copleşiţi.

Nu numai atât, îmi venea să mă ridic, să îi iau în braţe şi să strig de bucurie.

O, da, m-am ridicat, cu tot cu faţa de masă de pe mine, i-am tras în braţe şi am strigat:

— Să vină zeii!

*

Unul dintre transporturile din Albania eşuase foarte prost. Avea destinaţie Ucraina, iar oamenii dăduseră banii înainte, îmi plătiseră mie transportul şi armele în Albania, lui Roni. Garantase Kiriakov.

— Cineva a rupt lanţul de iubire, Martin.

— Da, Mişa. Fac eu plata. Dau banii înapoi.

— Termină, ăsta e un semn de mare slăbiciune! Te rog să te opreşti aici şi să cauţi scurgerea, e undeva la tine.

— Îhî, cred că e SRI.

— Poate fi şi SRL, să-i fut, vor să ne ia job-ul, asta e, ne suflă vânatul, dă-i dracu', mierleşte pe cineva sau dă-i bani să-i îngreunezi mersul. Orice ai face, pune-i o piedică!

M-a pus pe gânduri. Simţeam neplăcerea pe care o aveam în copilărie, când prăjitul de tata se căca în mesele noastre.

— Bine, Mişa, îi mănânc ficatul.

— Aşa, fratele meu, perpeleşte-l, rupe-l!

M-am dus la SIE. Ei oricum îi considerau pe băieţii de la SRI nişte sugaci, cum îi tratează nemţii pe austrieci ca fiind ţiganii lor. Părerea mea, vorba lui nea Nicu Văcăroiu.

*

Am dat drumul la înregistrarea cu şeful lor, marele maestru al SRI. Băiatul din spatele lui avea bici, cizme şi pălărie de cavalerist. N-am nimic cu ei, dar ceilalţi bagă

botul. Am lăsat-o pe mă-sa în lacrimi, nevastă-sa s-a ţăcănit, fiu-său a ajuns ultimul tiriplici între pretenarii lui plini de ifose. Marele şi atotputernicul şef a fost trădat de o gaură, a lui.

Generalii lui veneau la mine ca la Oracol, se turnau unul pe altul şi veneau cu idei de combinaţii şi şmecherii. Durere mare, ca orice durere în cur.

Preşedintele m-a chemat. Nu m-am dus. Preşedintele l-a chemat pe celălalt. S-a dus şi nu s-a întors, dosar nou şi reţinere. Batista s-a pus, dar nu pe ţambal, ci pe groapa de gunoi care ascundea o armă letală: controlul şi frica.

Preşedintele m-a chemat din nou. M-am dus.

— Cât ai disponibil?

— Pentru ce? Investiţii pe bune sau bani la partid?

— Cât?

— Domnule, depinde la ce te gândeşti.

— Cât ai pentru fiecare?

— Cinci miliarde investiţii cu tot cu granturi şi o sută de milioane pentru partid.

— Ai liber la treabă, domnule! Respect!

Am dat eu de băut. A dat şi el, pe la spate, mai târziu. Perversitatea politicienilor întrece orice bordel, asta e o lecţie dureroasă.

*

Ucrainenii au venit după bani a doua zi după întâlnirea cu preşedintele.

— Malcichi, sunteţi cam agitaţi.

Erau profesionişti, făcuseră Afghanistan, se întorseseră de acolo cu frustrări şi experienţă, cu ură şi mult curaj.

— Govoriţi smoim bossom!

— Aha, vorbesc cu şeful vostru, e bine, luaţi în pula mea o pauză. Uite ce e, băieţi, ultimul racket din ţara asta a mierlit-o cam demult, l-au găsit în morţii mă-sii la groapa de gunoi din Oradea, pe lângă voi.

Pe holul biroului meu se auzea o discuţie ascuţită. Două focuri de pistol. Linişte. Băieţii mei făcuseră formaţie de salvare, le-am făcut semn să se oprească.

— Aşteptaţi-mă afară, băieţi. Mă descurc. Vă mulţumesc. Cazacul a intrat ca un fulger.

— Moi braţ!

— Fratele meu!

M-a luat în braţe şi m-a strâns ca pe o rufă tocmai spălată, bună de clătit.

— Beniamin, suka bliat!

— Omule, mi-era dor de tine!

Oamenii mei şi ai lui ne priveau ca pe case arse, erau blocaţi.

— Frate, te rog, curăţă după băieţii ăia doi pe care i-am trimis înapoi la start.

— Erau cârtiţe?

— Aha, m-am prins de ieri, dar acum era ocazia perfectă să facem giudeţ! Beniamin, dragul de el, era neschimbat.

— Cum reuşeşti să arăţi la fel, ce gagici ai?

— Dragul meu, eu sunt un om bătrân, nu îmi mai schimb obiceiurile. Prima mea soţie avea, biata de ea, douăzeci de ani.

— Şi?

— Rămân fidel alegerilor potrivite. Toate au douăzeci de ani, după un an nu mai corespund, dragul meu, ce pot eu să fac dacă sunt atât de asuprit de obiceiuri vechi? Nu mă mai pot dezbăra de ele. S-a apropiat de urechea mea.

— Să-ţi mai spun un secret: nici nu vreau să mai scap de ele!

*

Doi ani am funcţionat ceas. Boiko a murit dintr-o prostie, era datoria mea să fac linişte după el. Beniamin controla deja o parte din comerţul lui Boiko şi avea o influenţă importantă în Bulgaria. Cred că pe el îl distra ce construia, ca pe un copil care pune briz-briz-uri unui castel de nisip pe care nu îl poate lăsa în voia sorţii pe plajă, spre apus, la cheremul altuia, care îl va trânti sau îl va surpa. Copilul îşi va mângâia minunea, copilul lui, apoi îl va zdrobi, cu muuultă dragoste şi cu mai multă durere. Atât.

Citisem despre un zeu slav, Belobog, cu o umbră

antagonică, fratele lui, Cernobog, lumina şi întunericul. Unul dădea viaţă, celălalt o curma, cu stil, cu ciocanul lui neiertător. Beniamin îi găzduia pe amândoi.

— Ia tu tot, fratele meu, Martine, sunt lângă tine.

Am preluat toată afacerea lui Boiko şi a inamicului lui, al cărui cap se odihnea în cutia frigorifică trimisă de Beniamin. Cu banii rămaşi s-a făcut autostrada Sofia-Makaza.

Roni mi-a dat exclusivitate pe arme. Eu i-am dat trei hoteluri în Grecia. Firma noastră de turism gemea sub afacerile din Mamaia, Eforii, Costineşti, Neptun, Nessebar, Sofia, Stara Zagora, Bansko, Sozopol, Sfinţii Constantin şi Elena.

Construiam două resorturi în Sanur, Bali.

*

Predicatorul mă căuta. A dormit în faţa porţii mele trei nopţi. Băieţii nu aveau voie să dea în el, doar îl mai înjurau la început, apoi îl ignorau.

— Naşule, vorbeşte continuu, turuie ca o moară defectă, e dus. L-au adus la mine.

— Ţi-am adus daruri, fratele meu!

— Ştiu, fratele meu, omul Domnului, ştiu, te aşteptam.

Mi-a expus planul lui de dezvoltare, ca pe o afacere prea obositoare, iar el, la sfârşit, era dispus, în mărinimia lui, să-mi dea şi mie o parte din biştari. M-am închinat cuviincios şi l-am dat pe mâna băieţilor mei, apoi l-au mâncat porcii de la fermă. Nu se glumeşte cu lucruri serioase. El trecuse graniţa, deja se pişa pe ele.

Eliza era curioasă.

— Ce crezi că făcea greşit?

— Din punctul lui de vedere, nimic, dar poate tocmai asta m-a umplut de scârbă. Oamenii se omoară între ei de mii de ani în numele unei entităţi pe care nu se chinuie să şi-o explice. Nu vreau să greşesc la fel, iar el nu se oprea. L-am oprit eu.

— Hai, Martin, chiar aşa, ca pe un avort? Da, femeia mea ştia să mă încuie.

*

— Religia a fost dintotdeauna un instrument cu multe feţe, tati. Una dintre ele a fost moralitatea, ceea ce nu-i aşa rău. Chiar tu eşti un predicator, propovăduieşti libertatea educaţiei, libertatea alegerilor.

— Gruia, tati, cum crezi că pot fi de acord cu o instituţie de hoţi mărunţi?

— Ce vrei să spui?

Gruia nu era înspăimântat, doar teribil de încurcat.

— Cei mai mulţi popi nenorociţi fac burta mare jefuind nişte babe, ciupind zece lei, cincizeci, de la fiecare. Ajunge, trăim în epoca Internetului, a vitezei, a libertăţii, iar ei ne duc înapoi în mizeria lor de interpretare, în fum de tămâie şi porcării.

— Nu, tati, este har, există un preţ al lui.

Gruia m-a surprins, ca de obicei. Cu focul lui de taur a luat în coarne Teologia.

— Lasă-l, Martin, m-a rugat Eliza.

— Doamne fereşte, puf, e alegerea lui, normal că nu intervin.

— Deocamdată.

— Da, deocamdată, draga mea.

A renunţat în acelaşi an. N-am avut niciun amestec, cel puţin aşa cred.

— Tati, rămân cu înotul meu şi atletismul, măcar un an.

— Cât vrei tu, tati, fericirea ta este cea mai importantă. Viaţa e oricum prea scurtă.

— Aha, doar zilele cam lungi uneori, ştiu povestea.

Adusesem un aparat nou, care îl filma în timp ce înota şi îi oferea recomandări de corecţie, când nu întinde bine braţul, ce muşchi sunt insuficient dezvoltaţi, când se zbate prea mult şi risipeşte energie. Anul acela a devenit campion european la juniori unu. Trecea la băieţii mari.

*

Preşedintele m-a căutat din nou, pentru alţi bani. Contracandidatul lui la fel.

Mă rodea ideea că poate ar fi cazul să am

preşedintele meu, să-l plătesc eu şi să-şi facă treaba ca lumea. Un guvern întreg la cap părea, de asemenea, o idee bună.

— Martin, eu cred că e o idee bună, nu eşti bolnav şi nici ţicnit sau prăjit, cum spui tu.

— Eliza, oamenii ăia se vând prea uşor, nu-i pot susţine, sunt bolnavi de putere, corupţi şi neconvingători pentru mine.

— Ştii foarte bine că aşa funcţionează ei, dă-i banii şi ţine pacea.

— Oricâţi bani le-aş da, ei nu îi apreciază cum trebuie, sunt bani nemunciţi, pentru ei sunt un instrument doar, un căcat, de-aia ei transformă banii în căcat şi tot căcat mănâncă. Uite, sunt câţiva deputaţi şi senatori pe care îi ştiu de pe vremea când mi i-au adus la Jilava, vreo trei au ajuns ziarişti sau scriitori, unii şi-au păstrat viziunea.

— Unii…

— Eliza, nu cred că sunt nebun, eu cred că e un proiect realizabil.

— Cum vezi tu că se pot duce la bun sfârşit lucrurile astea?

— Ca la orice firmă întreagă, bonus şi malus. Fiecare ministru, secretar de stat, director ar primi un plan de îndeplinit, cu KPI-uri, obiective şi un salariu sănătos, să trăiască bine aici. La sfârşitul anului financiar, hop! analiza, bilanţul. Şi-a făcut omul treaba? Bravo, pătrăţel, ia un milion de euro. Şi-a depăşit planul? Ia două, trei, nu contează. Păi, nu le mai vine să fure, ca acum, când doar păgubesc, iar ei scot un rahat, mai ceva decât curvele proaste!

— Bine, să zicem, dar cine le face planul?

— Angajăm un maestru Yoda care să colaboreze pe tema asta. Glumesc, găsim noi trei meseriaşi care să ştie macroeconomie şi strategie, e mare lumea şi nici noi nu stăm pe stradă.

*

I-am împărtăşit ideea mea şi lui Beniamin.

— Hai să băgăm bani în asta şi să ne urnim ţările, în cinci ani îi ajungem pe nemţi şi ne pişăm cu boltă pe italieni şi spanioli!

— Moi braţ, te-a luat capul, fratele meu mai tânăr! Cine dracu' crezi că ne lasă pe noi să facem ce ne taie capul? Suntem o masă care decartează şi le cumpără mizeriile şi gunoaiele. Da, suntem cu toţii nişte sclavi, doar că noi doi suntem un pic mai şefi.

Mişa tindea să-i dea dreptate lui Beniamin.

— Eu mă limitez la camera mea, unde sunt liniştit. Sponsorizez şcoli, spitale, am utilat peste douăzeci de spitale şi am înfiinţat secţii noi, am modernizat în ultimii trei ani mai mult de o sută de şcoli. E adevărat că am urcat şi nişte politicieni unşi de noi, dar crema este luată de corporaţii, tăticule, noi avem un nivel, ştii cum zic românii, te întinzi cât ţi-e plapuma. Cred că sunt lucruri care nu se fac, nu pentru că nu ar fi morale sau utile, ci pentru că aşa e lumea.

— Lumea se schimbă.

— Da, se schimbă, dar cu viteza ei. Statul este un balaur cu multe capete, tu vrei să-l faci câine de companie.

— Astăzi eşti şi mai plastic decât de obicei.

— Pe deasupra, mă întreb dacă nu cumva eşti cam ipocrit.

— Uff, da, se prea poate.

Îmi dădeam seama că nu poate fi un lucru simplu, ci mai degrabă un altfel de război. Nea Bibi era cel mai relaxat dintre noi, cred că mi-a dat cel mai franc sfat.

— Tu nu prea ai multe de pierdut, te roade dorinţa să îndrepţi lucrurile, dacă nu iese, asta e, ai încercat, în cel mai rău caz te mierleşte vreun pluton de execuţie, al lor sau al nostru. Fă-ţi un rost prin străinătate, departe, pe alt continent, să aibă unde să tragă copiii dacă se face groasă.

— De ce te gândeşti că nu iese bine?

— Nimic nu durează, Martin.

— Totul evoluează.

— Eu aş zice mai degrabă că totul se termină, odată şi odată. Tu acum eşti naşul, eşti cocoţat în cel mai mare

copac, stai pe cel mai înalt scaun. Nasol e că nu există alt scaun pentru tine, chiar dacă te loveşte spaima de înălţime, dacă te scutură vreunul sau dacă pur şi simplu ţi se apleacă de ce faci.

— Da, am priceput asta de la bun început şi cred că m-am împăcat cu situaţia.

— Doar crezi?

Era cea mai bună întrebare, o întrebare pe care o tot îngropam şi nu ştiam ce s-ar întâmpla dacă pământul de peste ea s-ar surpa.

*

Apăruse în ţară un partid nou, declarat independent, anti-sistem, cu ceva priză la cei care de regulă nu mergeau la vot. Ştiam câte ceva despre unii şefi şi şefuleţi de-al lui, culmea e că aproape toţi erau oamenii serviciilor.

Eliza fusese la o conferinţă, apoi a avut nişte strângeri de fonduri pentru fundaţie, cred că nu apucasem să vorbim liniştiţi de vreo două săptămâni. I-am povestit ce discutasem cu cei trei şi am pus-o pe gânduri.

Simţeam că parcă dădea înapoi, în special după ce îi povestisem în amănunt şi discuţia cu Bibi.

— Cred că ne-a îmbujorat cam tare ideea de a schimba lumea, suntem totuşi prea mici pentru asta.

— La acelaşi lucru mă gândeam şi eu, mă uit la partidul ăsta care tot scoate capul acum.

— Aha, gândeşte-te că ăştia sunt oamenii serviciilor şi tot nu pot câştiga alegerile peste noapte. Mă rog, poţi să te duci la ei şi să le ceri să-ţi plătească licenţa invenţiei, ţi-au suflat-o.

— Bine, noi nu ne propunem să câştigăm alegerile, doar să îi determinăm pe aleşi să facă treabă, să producă pentru oameni, nu doar pentru ei sau neamul lor.

— Martin, eu muncesc mult, am suferit mult, nu mai vreau să sufăr. Tot ce am realizat, firma de contabilitate, consultanţă şi audit este munculiţa mea, angajaţii ăia ai mei sunt crescuţi cu grijă, cu efort şi o grămadă de frustrări şi sacrificii.

— Te-ai speriat?

— Ştiu că eu te-am băgat în asta, în ce faci tu acum, mi se întunecase mintea după dispariţia Mirunei.

— Asta îmi spunea şi Bibi, de parcă aţi fi vorbit înainte.

— Simte, asta e meseria lui, să citească oamenii, să prevadă, de-asta a şi supravieţuit în jungla voastră.

— Dacă renunţ acum, nu ştiu ce se poate întâmpla. Nu pot să iau un altul, ca în filme, să îl pun şef, iar eu să rămân în umbra lui sau să mă evaporez. Suntem uşor de găsit, copiii nici nu şi-au ales un drum în viaţă.

— Poţi face altceva, să le spui că te faci senator sau ceva de genul ăsta şi să le fie mai bine aşa.

— Nu merge, Eliza, ştii prea bine, suntem oameni mari, n-are rost să ne amăgim.

— Mă gândeam la tine, mă gândeam la ce i s-a întâmplat celui dinaintea ta.

— Nu cred că am altă alegere, cel puţin momentan.

*

Kiriakov a trecut pe la mine după vreo două luni, venise la nunta unui nepot. M-a mirat, mai ales că nu prea ieşea din bârlogul lui.

Am stat de vorbă despre nişte porcării care stricau piaţa de săraci, un soi de săruri de baie care se vindeau la magazine.

— Legale, aşa li se spune aici.

— Da, dar culmea e că mizeriile astea te nenorocesc instant, mai ales pe copii, sunt deja în toată Europa şi văd ce rahaturi fac. Le studiez de douăzeci de ani, sunt o nenorocire, crede-mă. Unii le fumează sau le prizează, alţii le dau în venă. Îi recunoşti imediat pe stradă, sunt zombi.

— Te cred, Mişa, observăm şi noi, doar că legile se mişcă peste tot după o anumită ordine a lor, actualizarea listelor de substanţe interzise este foarte lentă.

— Nu crezi că serviciile voastre sunt interesate să fie totul atât de lent?

— Nu, nu cred, n-au niciun interes. Îi deranjează şi pe ei.

— Ţi-ai băgat minţile în cap cu schimbările de regim

naţional?

— Hei, nu sunt revoluţionar, mă gândeam să dau ceva în schimbul altor rele…

— Chiar aşa? Eu m-aş căuta mai bine în locul tău.

— Mişa, în afară de Liviu Cimpoieru şi de nevastă-mea, nu aş discuta asta decât cu tine. Da, mi s-a tăiat, m-a luat valul şi uite unde am ajuns, nenorocirea e că nu văd nicio cale să ies din mocirlă, am mers prea departe.

— Martin, fratele meu mai tânăr, noi nu avem voie să dăm dovadă de slăbiciune, suntem masculii alfa, orice mică tremurătură ne demolează.

— Tu ce ai face în locul meu?

— Greu de spus, inimaginabil. Ce dracu’ te-a apucat?

— E foarte greşit ce se întâmplă, asta e. Nu-mi place ce fac.

— Păi, trebuia să te faci miliţian, e tot aia.

— Nu, nu e acelaşi lucru. Ce mă sfătuieşti?

— Mă sperii, dragul meu, mă înfricoşezi de-a dreptul.

Devenise foarte gânditor. Mă gândeam că era foarte posibil să fi greşit că am deschis subiectul cu el, probabil că până şi Mişa se schimbase destul de mult.

— Am să te omor eu, Martin.

— Pe dracu’, de-asta ai bătut atâta drum până aici? Şi pe ai mei?

— Băi, stai uşor, nu înţelegi, ce-i cu tine? Mă ofer să-ţi înscenez moartea, dar nu ştiu ce ai de gând cu ai tăi, pot fi băgaţi în aceeaşi oală sau îşi văd de viaţă, fără tine. Ai unde să te faci dispărut?

M-am luminat.

— Da.

— Schimbăm faţa, cu acte noi şi legenda făcută bine în spate, totul este să ştie cât mai puţini şi în niciun caz să nu ceri ajutor de la servicii, pentru că sunt foarte volatili.

Zâmbea. Doamne, m-am prăjit şi eu, am devenit prea suspicios, Kiriakov nu mi-ar fi făcut rău niciodată.

— Când te hotărăşti, aranjăm frumos, Martin. Nu facem nimic fără teme bine făcute. Camera asta e controlată, e curată?

— Da, e o cameră surdă.

— Bine, aşa procedăm. Dacă tot o faci, măcar bagă o curăţenie în curtea ta înainte, lasă lucrurile după placul tău.

— De ce ai plecat din bârlogul tău? M-ai mirat.

— De tâmpit, probabil să-mi înfrunt şi eu, ca şi tine, nişte temeri. Dracu' ştie ce hidră ne suge creierele, domnule tovarăş, poate că noi doi am murit demult şi ne e prea silă să recunoaştem.

*

Nu credeam că voi mai ajunge vreodată să dorm atât de liniştit, am stat în casă trei zile în care abia am catadicsit să mă întorc de pe o parte pe alta. Am avut timp să-mi fac bine planul.

Nea Bibi era un tip foarte respectat, putea ţine în frâu o alegere cinstită de naş nou şi erau câţiva băieţi care ar fi dus-o pe umeri cu un sfătuitor bun. Se înmulţeau găştile mici şi se strica rău piaţa de narcotice, la fel şi afacerile cu împrumuturi, se fura de pe Internet, fără prea mare bătaie de cap. Brigada mea de băieţi cu calculatoarele fura doar din străinătate, spuneau că ai noştri nu ţin cardurile decât pentru salariu, pe care îl scot de la bancomat imediat ce-l primesc. De, obiceiul vechi păzeşte oile.

Aproape un an mi-a luat să strâng cu uşa senatori şi miniştri pentru planul meu, dar începuseră numiri de directori în ministere pe bază de selecţie cinstită, cu obiective clare, asumate, cei mai mulţi erau aduşi pe bani buni şi cu spatele bătătorit de muncă prin firme adevărate, oameni care trăiseră viaţă de antreprenor, nu mai mergea cu băiatul mamei sau cu lipitori de afişe. Şi-au tras şi serviciile cota lor, ca de obicei.

Preşedintele cerea şi mai mulţi bani. Generalii se săturaseră de el.

Mi se acrise şi mie, ce-i drept, dar nu aveam de gând să fiu în aceeaşi barcă cu ei. Tot ce aveam de făcut era să dau drumul înregistrărilor şi extraselor de cont.

— Se numeşte operaţiunea *Castorul*, domnu' Martin.

Facem baraje noi, schimbăm lucruri.

Nu îi credeam, nu putea fi doar ideea lor, aveau butoane la care reacţionau imediat, butoane aurite, acoperite cu şi mai multe steluţe, sursa era un ordin, nici urmă de distracţie sau de iniţiativă.

Era un joc mult mai mare, le-am dat de înţeles că am tot ce aveau nevoie, în schimbul promisiunii că mi se protejează oamenii.

Îmi amintesc un proverb spaniol pe care mi-l spusese odată Loviz, cică jurămintele femeilor sunt scrise pe nisipul plajei, adică este şters repede de primul val. Mi-e greu să spun ce au în comun demimondenele şi generalii plătiţi de mine, mi-a trecut doar prin minte că parcă nu aş pune prea mare bază în promisiunile lor.

Plasa de siguranţă pe care mi-o prezentase Kiriakov îmi ridicase o mare apăsare de pe sinapse. Am tot stat să îmi recompun jocul păpuşarilor care trăgeau de mine şi nu ştiam dacă nu cumva este doar o iluzie a lor că ei sunt în control, la butoane, că poate sunt mult mai inconştienţi decât mine. O piatră care este aruncată poate avea impresia că se plimbă prin aer pentru că asta este voinţa ei, parcă Wittgenstein avea teoria asta. Exista posibilitatea ca mâna care îl înfipsese pe preşedintele ţării acolo unde se credea împărat să fie mai lungă şi mai puternică decât degetele pe care le lingeau generalii.

*

— Sugacii ăştia bătrâni, împăiaţii ăştia care abia îşi mai ţin băşinile pe scaun au impresia că li se mai scoală să mi-o tragă mie.

Nu fusese niciodată prea direct cu mine, m-a surprins francheţea lui, aveam îndoieli, era posibil să îmi facă vreo cheie. L-am privit atent şi m-a înţeles.

— Crezi că joc teatru, nu-i aşa?

— Sunteţi primul om în stat şi nu e treaba mea să vă judec acum, doar că nu ştiu unde vreţi să ajungeţi şi cât de mare e gheţuşul pentru a-i mei.

— O, hai, nu te mai da fată mare, ştiu că te curtează şi pe tine generalii şi îţi mulţumesc pentru că nu le-ai dat

nimic. Ei se bazau că primesc totul încă de acum două zile, au căzut în cănuţa cu tristeţe şi în curând te vor asalta cu căcaturi să le dai ce le trebuie.

— Va trebui să le dau ceva, nu-i aşa?

— Ce vrei să le dai?

— Structura conturilor şi arhivarea înregistrărilor este bine protejată de nişte băieţi buni, mult mai buni că ai lor.

— Şi?

— Le pot da conturile şi înregistrările, după cum au cerut, arhivate şi parolate frumos, iar ei vor înghiţi găluşca mai ceva ca nişte curcani.

S-a auzit o bătaie în uşă şi un tip din pază a intrat grăbit şi nervos. Preşedintele a început să râdă.

— Păi ce facem noi, domnule Iliescu? Ai pus pe jar băieţii ăştia… I-a făcut semn ofiţerului să iasă.

— Cu ce bruiezi totul aici? S-a oprit până şi comanda aerului condiţionat din clădire, e prea de tot. Râdea cu poftă.

— Deci înţeleg că putem discuta liniştiţi… Asta înseamnă că poţi să-ţi continui ideea.

— Ei vor da mediile de stocare mai departe fără să le verifice, le voi înmâna din scurt. Aici am nevoie de dumneavoastră, ştiţi mai bine data limită.

— Da, ţi le vor cere în trei exemplare, nu se aşteaptă să fie protejate. Le vor trimite în State, în Germania şi la Moscova, nu e nevoie să detaliez, nici eu nu-mi încarc memoria cu persoane.

— Am înţeles. Le voi da nişte filmuleţe cu pisicuţe drăguţe şi nişte fişiere cu transferuri fictive. E destul de periculos, depindem foarte mult de sincronizare.

— Îmi puteţi lăsa lista cu oamenii dumneavoastră cu dosare care nu au fost soluţionate încă, să le rezolvăm. Ştiu că vă apasă grija pentru ei.

— Vă mulţumesc. Se pot mermeli într-o săptămână?

— Până vineri se încheie.

Am lăsat geanta cu banii lui pe canapeaua de lângă uşă.

Nici nu am apucat să pornesc bine maşina şi au pornit telefoanele şi mesajele. Tabăra cealaltă era îngrijorată.

*

Dintotdeauna m-au iritat oamenii care dau buzna. Biroul meu este mare, de aceea am şi petrecut destul timp cu arhitecta pentru a-l gândi cum trebuie dinaintea începerii construcţiei clădirii. Ei bine, devenise destul de strâmt, pentru că toată generălimea care mă invadase era o gloată de graşi.

— Am înţeles că aţi fost la preşedinte, domnu' Martin…

— Da, avea o nevoie.

— Să ne atace pe noi?

— Nu numai, îi mai trebuiau şi nişte bani.

— I-aţi dat cash?

— O mică parte.

— Aha, slavă domnului, e bine, e bine. Cum facem cu datele alea?

— Cele pe care mi le-aţi cerut sau unele noi?

— Au mai apărut şi noutăţi?

— Am şi prospătură, bineînţeles, dar nu de la el din birou, era totul bruiat. Sunt destule date să îl înfundaţi, fără grijă.

— Ne puteţi da şi nouă un exemplu?

— Nu.

I-am luat prin surprindere. Se priveau unul pe altul. Mă mânca limba să le spun că sunt foarte dezorganizaţi şi au venit din nou cu temele nefăcute. Tăceau de parcă se aşteptau unul pe celălalt să preia iniţiativa.

S-a aventurat singurul dintre ei care era doar pufos, nu obez.

— Domnule, noi avem nevoie de documente joi, să le putem retransmite.

— Bine, aşa va fi, ne-am înţeles deja. Singura mea teamă este că sunt prea multe perechi de urechi şi ochi martore la discuţia asta. Din moment ce domnul general Stroescu pare a vă fi purtător de opinie, eu cred că putem

continua conversaţia doar noi doi, sunteţi de acord?

Bisericuţele lor ezitau. Se priveau unul pe celălalt. Era mult prea evident că se suspectează unul pe celălalt, în alte condiţii m-ar fi pufnit râsul, arătau ca nişte copii de grădiniţă la furat de bomboane.

Tipul de la protecţia internă a armatei s-a ridicat primul.

— Da, mi se pare cinstit, oricum suntem prea mulţi.

Hm. S-a spălat primul pe mâini. Deşi era un adversar declarat al actualului preşedinte, aveam destule bănuieli că a bătut palma cu el şi vrea să sară din barca celor din faţa mea.

S-au ridicat pe rând, până am rămas singur cu Stroescu.

— Prea mult protocol, e obositor să-ţi iei la revedere de la atâţia oameni, a strecurat el o pilulă de vulpe bătrână.

— E un semn de respect reciproc, în regulamentul disciplinei militare se vorbeşte despre semnele exterioare de respect. Ce gândeşte fiecare e treaba lui, dar semnele rămân.

M-a scrutat, scremându-se să-mi înţeleagă sensurile ascunse.

— Am înţeles mesajul, simplul fapt că aţi venit atât de mulţi şi inopinat este un semn de acţiune comună, vreau să spun că sunteţi împreună, uniţi.

Pe dracu’ uniţi, veniseră toţi să facă o demonstraţie de forţă, dar şi pentru că nu aveau încredere unul în altul, o gaşcă de sugaci disperaţi. Era un semn de temere, pe care îl înţelegeam foarte bine, doar trăiesc în lumea celor care seamănă frică.

— Este nevoie de documente cel târziu joi seară.

— Cam din scurt, dar voi trata chestiunea asta cu cea mai mare prioritate. Pe ce suport le doriţi?

— Cardurile de memorie ar fi cea mai bună alegere.

— Vă trebuie mai multe copii?

— În patru exemplare.

— Bine, domnule general, ne vedem joi seara.

Mi-a întins o mână moale, slinoasă la atingere, transpirată. După ce a plecat m-am dus ţintă la baie să mă curăţ. Îmi dădusem pe mâini cu un blocant de pori, mă aşteptam la orice de la întâlniri de genul ăstora, şcoala rusească face multe. Băieţii de la pază mă atenţionaseră că se strâng prin faţa clădirii feţe de miliţieni cu o oră înainte să îmi umple biroul. De multe ori profesioniştii de genul ăstora sunt supraapreciaţi, dar preferam să fac pe prostul decât să îmi umflu muşchii de pomană.

*

Preşedintele îmi transmisese că documentele urmează să se transmită abia vineri seara şi că se vor trimite în trei locaţii. Era clar că al patrulea exemplar este pentru ei, să-l pună deoparte, şarlele.

Joi mi-am aranjat un accident de maşină şi am ajuns la Floreasca, la urgenţă, unde mi-a pus mâna dreaptă în ghips un om de-al meu. Clienţii mei mă căutau pe la birou şi prin tot soiul de alte locuri. Mă dăduseră în consemn la graniţă.

Am apărut ca o floare cu o petală ruptă vineri după prânz şi m-am dus ţintă la Stroescu, cu cele trei exemplare.

— O, a dat sfântul! Şi al patrulea exemplar?

— S-a distrus ieri, îl puteţi copia dumneavoastră, îmi este imposibil să repet operaţiunea într-un timp atât de scurt.

A băgat botul. Le-a înhăţat şi dus a fost, să le pună pe cursă spre ţuţării lor cărora le lingeau clanţele. Îl priveam din spate cum se agită, de parcă ar fi dat din coadă, javra dracului.

A urmat o săptămână de linişte. Mă rog, aproape o săptămână, pentru că joi, la ceas de seară, cum zic vrăjitoarele, i-au săltat pe toţi.

Preşedintele m-a chemat vineri. Ştiam ce va urma.

— Domnule, nu încetezi să mă uimeşti! Cum mama dracului ai avut atâtea informaţii despre ei?

— V-aş spune că nu ştiu despre ce vorbiţi, dar nu sunt chiar atât de cabotin.

— S-au executat singuri, incredibil!

— Păi, să zicem că mi-am făcut datoria faţă de ţară.

Ehe, vizita generalilor mă iritase taman bine, urmarea mi-a făcut o deosebită plăcere, în loc să trimit filmuleţe cu pisici, după cum discutasem cu noul meu aliat, am trimis tot circuitul banilor pe care îi făceau inamicii lui cu armament, ţigări şi din protecţia unor gunoaie din găştile rivale, cu filmări clare când băgau caşcavalul în buzunărel pentru o grămadă de matrapazlâcuri. Da, i-am nenorocit, am făcut un mare bine, ştiam că cei care urmau să-i înlocuiască nu vor fi mai breji, dar se vor teme şi vor mai scurta mâna care buzunărea bugete firave.

Următoarele săptămâni au fost un circ pe roţi, băşinoşii de şefi de structuri reţinuţi se turnau între ei ca la concurs, băşca pe alţii. Televiziunile şi ziarele au avut marfă de mestecat. Au mestecat atât de bine, încât au mai făcut şi baloane, care de care mai frumoase. Nimeni nu a suflat un cuvinţel despre preşedinte, le era tuturor clar cine e momentan şeful în ogradă. Noul împărat mi-a spălat toţi oamenii, i-a curăţat de toate belele care atârnau prin secţiile penale sau prin sertarele procurorilor.

*

A mai trecut un an, cel mai scurt an pe care mi-l amintesc. Mă întrebam dacă nu cumva timpul a luat-o razna sau eu am plonjat prea adânc în valul cel mare pe care mă aflam.

Devenisem, cu siguranţă, unul dintre cei mai bogaţi români.

Mihnea şi Marcel se apropiau de finalul facultăţii, Eliza deschisese filiale în Bulgaria, Rusia, Ungaria, Serbia şi Ucraina.

Gruia îşi administra o afacere cu articole sportive, iar Marcel conducea, deja pe picioarele lui, două investiţii în IT.

Pământul s-a cutremurat când partidul preşedintelui a pierdut alegerile parlamentare şi a început să mă suspecteze că ungeam rotiţele celuilalt partid. Orice aş fi spus era tardiv şi de prisos, este imposibil să combaţi

ideile care nu se bazează pe logică, ci pe o paranoia care se ascuţea continuu. Îl observasem cum nu-şi mai stăpânea corpul, îi tremurau mâinile, era adesea ilogic şi mult prea pătimaş, semn de boală grea. Seminţele lăsate la crescut de generalii pucişti, care fuseseră deja condamnaţi sau reduşi la simpli fugari, prindeau în mod deloc surprinzător.

Am fost invitat pentru o depoziţie despre o posibilă fraudare a alegerilor şi am ieşit din biroul procurorului cu o înştiinţare că devenisem învinuit de fraude economice şi constituire de grup infracţional organizat. Era prea cusută cu aţă albă, mi se părea o glumă.

Nu mi-a mai venit să râd când s-au făcut descinderile acasă şi la birouri, cu tot şirul de percheziţii de rigoare. Din nou presă, altă gumă de mestecat. Am primit mandat de aducere, care s-a finalizat cu o reţinere de 24 de ore, considerându-se că refuz să dau declaraţii.

— Domnule, declaraţia mea este deja semnată, ce pot face mai mult?

— Ehe, lăsaţi, ştiţi ce trebuie să declaraţi…

— Cred că aveţi o abordare greşită, mai ales că acest cuvânt, *trebuie*, nu are caracter juridic, ci doar unul fără tăgadă imperativ, adică mă obligaţi să fac o infracţiune şi să dau declaraţii mincinoase pe o temă pe care mi-o sugeraţi dumneavoastră?

— Dacă vă vreţi viaţa înapoi…

— A, scuze, se vede că n-am mai fost demult la biserică, nu ştiam că procurorii au urcat în ierarhia ecleziastică sau canonică. Poate mă luminaţi dumneavoastră.

— O, cu cea mai mare plăcere, vă ofer un sejur de o lună la arestul central, cu muuultă consideraţie, stimate enoriaş, biată oiţă rătăcită!

Bineînţeles că am înregistrat tot şi i-am pasat nasturele lui Mihnea, care mă aştepta la dubă, cu schimburile mele. De data asta televiziunile nu se mai opreau din redifuzare, iar Internetul era plin de colaje cu citatele procurorului.

Ce să zic, procurorul a avut o retrogradare uimitoare,

a fost avansat şef în altă structură.

*

Stăteam în cameră de opt paturi, condiţii de bordei medieval, îmbunătăţite de o listă întreagă de interdicţii. Poate că îmbătrânisem, dar arestul era şi mai scârbos decât pe vremea socialismului cu faţă umană, adică strâmbă.

În prima săptămână am făcut cerere să-mi zugrăvesc camera şi mi s-a aprobat, comandantul era un tip practic. Am înlocuit saltelele, am băgat televizor pe etaj, am adus frigidere, care erau la alt etaj, dar se mai schimbase ceva. Camera de opt persoane era ocupată doar de oameni din brigăzile de sub mine, fumau doar atârnaţi ca maimuţele la geamul ridicol de mic, la care se strângeau porumbei amatori de resturi de pâine. M-am apucat să-mi studiez dosarul şi să-mi scriu întâmpinările. După o lună de arest am primit cu generozitate o prelungire a mandatului de reţinere cu încă şaizeci de zile, iar contestaţia mea a fost în van. Ştiam filmul, era filmul lor, scenariul fusese deja dictat.

M-am apucat să fac muncă prin arest, mi-era clar că am nevoie de zilele de câştig în reducerea pedepsei.

Oamenii din celulă se mai roteau, unii treceau pe penitenciar, alţii erau proaspăt aduşi. Într-o seară, pe la zece sau unsprezece, oricum mult după apel, a fost împins înăuntru, cu mult scandal, flegme, înjurături şi păruială, un tip pe care nu-l doream deloc acolo.

M-am cutremurat. Îi spusesem odată Elizei că am avut o revelaţie după moartea Mirunei, pe care cred că mi-o transmisese chiar ea, fiica mea. Îmi dădusem seama că nu-mi e frică de moarte, de tortură sau chinuri, dar mi-e frică să trăiesc, biet spectator la nenorocirea celor pe care-i iubesc.

Pe uşă fusese azvârlit Marcel.

— Marcel, ce faci tu, tati, aici?

Bietul de el n-a avut timp să răspundă, s-a deschis iar uşa. M-am băgat în faţa lui, dar de data asta apăruse gardianul, fără mascaţi.

— Scuze, domnu’ Martin, noi am încercat să punem batista pe ţambal, dar să ştiţi că ăsta micu’ al dumneavoastră a rupt cu bătaia trei băieţi şi ăia au dat alarma. Vă rugăm să ne iertaţi că a ieşit aşa, îmi pare foarte rău.

Grigore, gardianul din seara aceea, mi-era recunoscător până la moarte. Fiică-sa fusese operată în Franţa prin fundaţia noastră şi se înzdrăvenise.

— Bine, bine, ne oprim aici?

— Sigur, fără grijă, am trimis după doctor să vedem ce probleme sunt.

— L-au jucat în picioare?

— Nuuu, doar nişte bulane, m-am băgat eu între ei, să nu-l lovească în cap.

Atunci am reuşit să desluşesc faţa lui, în semiobscuritatea hrănită de becul chior. Bietul Grigore arăta mult mai rău ca Mihnea.

— Mulţumesc, domnule Grigore, mulţumesc mult.

— N-aveţi de ce, domnu’ Martin, oricum mai aducem pe cineva imediat aici la dumneavoastră, că nu mai sunt locuri în alte celule.

— Nici noi nu mai avem…

— Pleacă Vasile. Hai, bă, strânge calabalâcul, te muţi.

— Aduci tot de-ai mei, Grigore?

— Da, din păcate, îmi pare rău, domnu’ Martin, nu e după noi.

După ce am auzit că s-a tras zăvorul uşii l-am pipăit cu grijă pe Marcel.

— Tata, termină, parcă am fi o maimuţă şi puiul ei, stai liniştit, mai mult ne-am îmbrâncit, ca în curtea şcolii, omul ăla pe care îl ştii a luat toată bătaia, nu eu. Se făcuse pavăză.

— Ce acuzaţii ai?

— Păi, infracţiuni informatice, mi s-au pus în cârcă nişte furturi de vreun miliard de dolari, care cică s-ar fi desfăşurat sub umbrela serverelor noastre. Am primit citaţie, m-am dus la procuror cu mâinile în buzunare şi în zece minute am primit direct mandatul de treizeci de zile.

S-au pişat şi pe cererea de avocat.

Uşa celulei s-a deschis din nou, dar de data asta vocea atât de familiară mie era excesiv de curtenitoare.

— Vai, mulţumesc foarte frumos, domnule gardian, v-aţi făcut pomană cu un martalog ca mine, îmi daţi şi pat şi pătură, am auzit că e şi apă caldă, chiar aveam probleme în familie, dormeam cu câinele de câteva săptămâni, mă prinsese nevasta cu o capră, aproape o terminasem şi ei nu-i păstrasem nimic. Astea sunt motive serioase de greutăţi în familie, tăticule, crede-mă pe cuvânt. Bibi râdea cu poftă.

— Nea Bibi, sigur nu eşti în vizită!

— Ba nu, îmi place, n-am mai fost într-o pârnaie de prea mult timp, ce mama dracu', păi ce interlop sunt eu dacă stau doar pe-afară?

Clipea ca un hamster somnoros. Se pipăia după ochelari, pe care îi purta doar când stătea acasă sau când venea pe la mine, se ferea de ceilalţi. S-a dus ţintă la fiul meu, care era încă în picioare.

— Marcelino, ce pielea mea cauţi tu aici?

— Abia am venit acum cinci minute, mă apucasem să-i spun lui tata ce s-a întâmplat.

— Vis! Am picat tocmai bine, nu e nevoie să povesteşti de două ori. Bibi reuşea să ne bine dispună, de când îl ştiu.

— M-au chemat la departamentul ăsta nou care se ocupă cu terorismul azi-dimineaţă şi am ieşit pe uşa procurorului cu cătuşe.

— Au întregit familia, băieţi de omenie, ce mama dracului, familia e nucleul de bază al societăţii.

— Nu, nea Bibi, că pe mine mă trimiseseră la secţia treişpe, m-a adus aici un poliţist care îl ştie pe tati, au făcut un raport că nu aveau locuri disponibile.

— Cum îl cheamă pe gabor?

— Mititelu.

— Florin cumva?

— Parcă…

— E văr cu Doru Mititelu, a fost şi el în brigadă la

Fane, când era mai mic, dar l-au spălat la creier penticostalii sau nişte ăia cu sectele lor. Aşa a ajuns la şcoala de poliţie. Era cel mai bun şuţ de pe linia lui 32, nimeni nu se aştepta ca unul cu faţa lui de copil cuminte să le bage aspiratorul în buzunare. Are şi degetele alea lungi şi subţirele, păcat de el, acuşica stă pe coadă ca boul, se cacă în ea de caschetă.

— Nu zi de două ori, un băiat de acelaşi leat cu mine s-a rezolvat în casca aia de metal cu piele pe interior, aia veche, grea…

— Cum dracu', de ce nu s-a căcat şi el pe pământ sau în tufiş?

— Pentru că făcea de gardă la drapelul de luptă al unităţii şi trebuia să stea acolo trei ore.

— Hăhă, ce nasol! Ce-a făcut cu spârcâiala după aia?

— L-a întins cu grijă pe o grindă din spatele lui, ca pateul pe felia de pâine.

— Nu l-au prins?

— Nu, mi-a povestit abia după câţiva ani, când ne-am întâlnit.

— Am şi eu una de-asta, ştii că aveam un verişor care lucra la petrol, am venit cu nevastă-sa la tine odată, cu o problemă cu fiu-său, trăgea pe nas.

— Aha, băiatul care fusese prins cu geanta de iarbă în gară, de-i făcuseră cheie neamurile lui Guguştiuc, nu?

— Da, exact. Ia fiţi atenţi, cică i-au dus să monteze o sondă prin Rusia, la dracu' cu cărţi, unde e frig. Le dăduseră din ţară nişte salopete îmblănite cu gluga pufoasă, cusută direct, să le ţină de cald şi să nu le intre vântul. E, cică aveau caşcarabetele în care stăteau ridicate pe nişte stâlpi, că treceau tot felul de animale de-ale ălora şi se dădeau la ei noaptea. Când îi trecea aia mică, se pişau de pe scară, dar când îi lovea treaba mare se duceau afară, înspre pădurea aia pitică a ruşilor de acolo. E, cică jucau ei cărţi într-o seară, la o votcă proastă, până l-a tăiat pe unul pântecăraia. S-a dus omul lipa-lipa afară, dar ăştia erau cu chef, când au văzut că s-a aşezat ăla şi s-a pus pe băşit, au început să strige tare: fugi, bă, vine tigrul, fugi!

Săracul, ăla, şi-a tras salopeta şi fuga sus. Rădeau, proştii, rădeau, până a început să pută containerul a căcat. L-au întrebat dacă s-a rezolvat cu totul, el a zis că apucase să se şi şteargă, dar mirosea rău, nu mai puteau sta acolo, erau cinci oameni. Ghici de unde venea mirosul de rahat?

— A, de unde?

— Ăla când s-a pus pe ciuci, gluga i s-a aşezat între craci, aşa că a adus dovada ce om sănătos este, iar căcatul era din ăla moale, se îmbibase în toată blana…

Ne înviorasem. Nea Bibi şi-a scos liniştit iarba şi nici nu ne-a îmbiat prea mult, a băgat relaxarea în celulă, de parcă se mai mărise şi fereastra. Am adormit cu ochii spre Marcel, pe care-l instalasem în patul meu, deja aranjat.

Veneau pe rând. Erau două rânduri, pe un taler de argint, prelucrat cu grijă, de parcă erau nişte macrameuri. Cei vii erau în spatele meu, îmi suflau cuvinte, cu siguranţă mă priveau din spate cum nu mă dau dus. Morţii era în faţa mea, pe taler, îmi stingeau amintiri cu ţigări arse pe jumătate. Chiştoacele se strângeau grămezi mari şi îmi doream ca morţii mei buni să fi fumat mai mult. Generalii din servicii încercau să topească piciorul talerului cu chiştoace stinse, care înnegreau încrustaţiile din filigranul viu, dospit cu o răbdare de mamă. Pluteam cu toţii pe un covor, carpeta armenească de la mine din birou. Conduceam mişcarea lină cu ajutorul aerului din plămânii viilor trişti, care spuneau că nu mai au nevoie de el.

În rândul morţilor care îmi ridicau valoarea judecăţii favorabile se strângeau din ce în ce mai mulţi. O căutam pe Miruna, nu îmi mai păsa de ceilalţi, iar ea îmi şoptea din spate, îi ştiam mirosul.

— Tati, nu ai destul timp, ca să înveţi să cânţi la chitară e nevoie să exersezi în fiecare zi. Mai bine mă asculţi pe mine, îmi place să stau cu tine.

M-am întors să o iau în braţe şi atunci toţi au încetat să mai respire, se răciseră, aerul cald s-a aburcal împleticit spre vârful unui val de pe plaja cu nisip de coral, carpeta s-a dezechilibrat tremurând de frig şi m-am prăbuşit în lume.

Tresărisem puternic, îl trezisem şi pe cel din patul de deasupra, îl auzeam foindu-se.

Mă cunoşteam prea bine să mă amăgesc, o luam razna dacă rămâneam în pat. M-am ridicat şi am început să studiez cu atenţie rechizitoriul preliminar al lui Marcel. Era incredibil de slab redactat, plin de vicii de procedură şi interpretări deranjant de grosolane.

Până la apelul de dimineaţă apucasem să creionez concluziile scrise pentru recurs.

*

Marcel mi-a fost coleg doar două săptămâni, slavă Domnului, a fost eliberat, judecătorul nu a acceptat contestaţia procurorului.

Nea Bibi făcea muzica de seară, era plin de poveşti şi înţelegeam foarte bine de ce reuşea să fie atât de iubit de toţi, era imposibil să te superi pe el, aducea zâmbetul târâş sau în zbor, de parcă era o muscă legată cu sfoară.

A murit tot cu zâmbetul pe buze, după mai puţin de trei luni. Apelul de dimineaţă s-a făcut în linişte, ca de obicei, oricum el nu se prea ridica din pat, dar totdeauna avea pregătită o glumă de răsărit de soare. Gardianul aştepta replica lui, care nu mai venea. M-am dus să văd ce e în neregulă cu el şi am mângâiat un sfânt, mirosea a vatră, a ţest şi a lapte cald.

Cu o seară mai devreme vorbeam despre caii lui şi cum resping oamenii răi.

— Fornăie ca apucaţii, sar să muşte, ceva de groază. E de mirare, a oftat el, mare mirare pentru mine, cum pizda mă-sii mă iubesc ei atât de mult, chiar şi pe tine, Martin, că noi suntem, totuşi, nişte băieţi foarte periculoşi.

— Adică băieţi răi?

— Le-o fi frică de noi, bieţii de ei…

— Cine ştie ce simt caii, poate că ne văd aşa cum suntem noi, nu cum credem că suntem.

— Dracu’ ştie, el e de întrebat, el se bagă să afle tot, că după ce ne mermeleşte, se duce şi ne sifonează la bunul Dumnezeu, morţii lui de copitat bulangiu, bate în vizetă şi

cere vorbitor să vomite tot, că ne-a supt pula şi nouă ne-a plăcut, de-aia zic eu că dracu' ştie cel mai bine.

L-au cărat într-o pătură până la cabinet, unde venea legistul. M-au lăsat să stau cu el vreo două ore, îi adusese o asistentă o lumânare aprinsă. Nea Bibi oricum avusese lumină, murise cu cuiul de iarbă aprins în colţul buzelor. Îl simţeam în continuare cu noi, nu plecase, i-am ţinut mâna şi mi-a mirosit a flori şi fân, îl chemau caii. Auzisem maşina de la medicină legală cum se apropie. L-am lăsat acolo, întins pe pat, cu o fată frumoasă la cap, care îi purta lumina. Mi s-a părut mulţumit.

M-am aşezat în genunchi şi m-am rugat la patul în care încă mai adăsta mirosul vesel de câmp proaspăt cosit. Nu ştiu cât a dat Bibi din inima lui altora, dar mie mi-a umplut viaţa, m-a făcut om mare. Nici pe el nu l-am privit din spate cum se duce, trăia prea mult în mine. Mi-am strâns lacrimile să mă inunde, apoi le-am eliberat. Se adunaseră într-un lac, pe malul căruia zburdau mustangi cu aură de sfinţi, care nechezau anti-legi, vise frumoase fără negaţii şi interdicţii. Dumnezeu vorbeşte orice limbă şi cu voia Lui eu am ales limba clopotului, mi-am făcut din ea un buzdugan potrivit, ca o mătălângă de pornache, să le-o trag câtorva.

— Răbdare, lunetistule, răbdare, mi-ar fi spus Liviu Cimpoieru. M-am întors pe partea cealaltă, la flotările şi mişcarea zilnică.

*

Mi-era foarte dor să simt un costum bun cum mă îmbracă. Al meu îmi era larg, prea larg, socotisem prost când le-am zis că am mai dat jos câteva kile, cred că erau mai mult de zece. M-am urcat în maşină, care mi se părea enormă şi incredibil de comodă.

— Domnu' Martin, a fost cam multişor parcată, şase luni, îi dau un pic de talpă?

— Azi mergem acasă, am arest la domiciliu.

— Lăsaţi, nu vă amărâţi, e bine că aţi ieşit.

— Mă întorc, Mihai, mă întorc. Toate la timpul lor.

— Cum o vrea bunul Dumnezeu, naşule, cum o vrea

El.

Dor. Mult dor. M-am topit în braţele băieţilor, am crescut în braţele Elizei. O, ce bine a fost!

O noapte de amor cu avântul unui adolescent şi cu toate avantajele vieţii gustate pe îndelete. Mare noroc am avut eu cu femeia mea, o minune întruchipată!

Am făcut eu omleta de dimineaţă, au rămas şi băieţii acasă. Am băut prosecco, ne-am uitat la un film, apoi am cântat cu ei la chitară, la pian, la pieptene.

Am comandat chinezesc pentru prânz. Am băut roze.

Mihnea a deschis discuţia spre seară, când o plângeam pe Miruna.

— E o prostie să ne mai prefacem aşa!

— Nu ne prefacem deloc, mi-era foarte dor de tati, a parat Gruia.

— Da, normal că şi mie, zic doar că ne-am lăsat duşi de val, ca nişte copii fără discernământ, e cazul să fim adulţi şi să ne asumăm nişte decizii. Facem rău celor din jur, nu vedeţi? Gata, ajunge, nu facem decât să ne complăcem în mizeria asta şi ne tot afundăm.

Marcel ne privea pe rând, de parcă ne-ar fi cântărit. Mă gândeam că are stofă de judecător. Am împins un pic mai departe cererea de argumente a lui Mihnea.

— Uite, tati, mă interesează foarte sfatul tău, te rog să continui tot ce ai de spus.

— Suntem o familie de interlopi, suntem infractori, cum Dumnezeu am ajuns aici?

— Nu, doar eu sunt interlopul, voi nu. Nu mai contează ce a fost, oricum nu putem schimba acum trecutul.

— E important să nu mai repetăm greşeala asta, tată, mai ales să nu mai continuăm. Toţi suntem în aceeaşi barcă, dacă tu eşti interlop, automat şi eu sunt, aşa simt. Eu nu mai vreau să fiu părtaş la relele din jurul nostru. E ca şi cum te apuci să-ţi construieşti o casă în mijlocul unei gropi de gunoi.

Deznodământul e unul singur, orice ai face, te vor umple viermii, gândacii, şobolanii şi te vei îngropa în

gunoi, să nu mai zic de duhoare. E, uite, mie acum mi se pare că pute totul!

— De ce îţi pute totul, frăţioare, a început Gruia, de când spălatul ăsta pe mâini a? Aşa am crescut toţi şi tati a ajuns în poziţia asta pentru că a fost o conjunctură nenorocită. Nu ai de unde să ştii cum ai fi reacţionat în locul lor, să zicem mersi că nu s-au sinucis sau nu au luat-o razna, că nu am ajuns să trăim la casa de copii sau să ajungem dracu' ştie ce drogaţi sau boschetari. Pe bune, ai un moment prost, ia o pauză şi relaxează-te.

— Nu cred că e doar un moment, iar dacă ar fi, eu l-am generat, Mihnea doar a reacţionat.

Marcel a rupt şi el tăcerea, probabil simţea cel mai bine lupta interioară a geamănului său, oricum mai bine decât noi toţi. Era calm, prea calm, poate chiar rece.

— Nu e un moment de-al lui Mihnea, îl roade situaţia de mult timp, acum că a intrat la Institutul de Magistratură are şi o cale pe care şi-o va alege sau nu, adică o va apuca de nevoie. Suntem cu toţii nemulţumiţi de noi, poate că tati e cel mai apăsat. L-am văzut cât de lovit era şi înăuntru, în celulă. Suntem pe punctul să ne certăm, cred că cel mai bine este să rămânem o familie. Hai în curte să ne uităm la cer, sunt convins că lui tati îi lipseşte luxul ăsta banal.

Au zâmbit cu toţii. Am ieşit cu paharul de vin în mână, pe care l-am vărsat pe iarba de lângă foişor.

— Cred că ar fi preferat un coniac, mă duc să aduc o sticlă, o bem şi îi trimitem un gând bun, a zâmbit, un pic forţat, Mihnea. Să-i fie pe lumea ailaltă lui nea Bibi, era un tip de viaţă.

Am căutat o stea de pe care mi-ar fi trimis un semn cei de pe talerul meu, cei care poate o mângâiau pe Miruna şi ascultau poveştile colorate ale lui Bibi.

A doua zi au venit ai mei, Firicel cu nevasta şi copilul, mama, Smaranda, Ruxandra, Mihnea celălalt, cum îi spunea Gruia soţului ei în copilărie. A fost, s-a scurs prea repede, prea demult. Copilăria lor se terminase. Lumea din jurul meu se mişcase prea repede şi nu apucasem s-o prind din faţă cum se cuvine, acum o priveam din spate cum se

duce.

*

Sunt un om rău, pentru că un om rău este un tip care face lucruri rele.

Am făcut lucruri rele, din nou. Asasinarea preşedintelui a căzut ca o bombă atomică. Expertiza medico-legală a demonstrat că murise de supradoză. Un ziar a comparat situaţia cu cea a unui papă mort de SIDA sau de şancru moale. Modelele de moralitate cernute printr-o interpretare prea confucianistă sunt prea împovărătoare pentru unii. În alte două zile toate sistemele informatice ale statului erau chiftele. Soluţiile oferite de firma lui Gruia au picat mănuşă. Da, era pe faţă, asta înseamnă asumare. Poveştile cu zâne şi pitici sunt bune de spus în faţa focului, fără televizor, fără Internet, fără siguranţa restului vieţii. Piticii mei săpau cu târnăcopul în creierii unei ţări întregi. Da, ştiu, sunt un om rău.

În următoarea jumătate de an am preluat jumătate din gropile de gunoi ale României. Nu a trecut un an şi aveam în portofoliu trei sferturi din canalizările ţării. Am preluat o reţea de distribuţie de carburanţi şi două televiziuni mari. De ziare se ocupau unii mai mici, eu doar li le-am pus în braţe. Noul preşedinte era un sihastru de Broadway, un actor volubil, cu creier de mare economist, cu viziune, care ţinea cu dinţii de familia lui şi de valorile pe care i le tatuase pe creier un şir lung de învăţători de ţară.

Mihnea s-a rupt de noi destul de aspru, s-a mutat într-un apartament, cu chirie şi a îmbrăţişat cu evlavie meseria de procuror. Marcel se înscrisese la un doctorat în Anglia, Gruia era nedezlipit de mine. Asta mă îngrozea şi mă flata în măsuri diferite, depinde cât eram de treaz. Începusem să îmbrăţişez vinul şi coniacul ca scuză pentru visele pline de întrebări şi apariţiile din ce în ce mai dese ale Mirunei. Plonjasem în mocirlă, dar lumina şi spiritul lui Gruia mă amăgeau că e o apă curată cleştar.

*

Şeful lui Mihnea m-a chemat la o audiere fără sens,

iar apoi mi-a pus înregistrarea cu asasinarea fostului preşedinte. Erau oamenii mei, fără tăgadă, iar unul dintre ei mă indicase pe mine ca autor moral. Mi-a fost adus la cunoştinţă că sunt suspect şi am primit recomandarea verbală să nu părăsesc Bucureştiul, pentru că voi fi solicitat din nou, curând.

Nu am pus botul, nu am întrebat care dintre cei trei m-a turnat, nici nu am ordonat cercetări. Gruia era de părere că fostul meu şofer a vorbit prea mult, îl lovise criză de identitate şi se călugărise.

Nu, nu era el, l-am căutat, dar se spânzurase în chilia lui de curând, însă înainte de depoziţia martorului sub acoperire.

M-am dus eu, lipa-lipa, la fiecare dintre cei trei din înregistrare. Nu turnase niciunul, cel care dăduse declaraţia era gagiul lui Miki, avea impresia că o să-l scape de belele şi de viaţa de smardoi. Când te loveşte dragostea, se duce dracu' orice logică.

Cică dragostea şi justiţia sunt oarbe. E posibil, pentru că nu se vor împăca niciodată, s-ar fi potrivit cu certitudine dacă una era, zic şi eu, doar surdă. Două nevoi triste.

Justiţia onoarei l-a împins pe Miki să mă caute a doua zi, la birou, cu punga termoizolantă după el. Da, avea capul iubitului lui. M-a impresionat, am activat camera surdă şi am făcut iar covorul vraişte, ţâşnea din carotida lui Miki şi nebunul se cam zbătea.

— Bun băiat Miki, hai du-te la gagiul tău şi arată-i veşnicia de pe interior, păstrează-ţi romantismul, Miki, nebunule.

Am scotocit găştile mici, neiertător, am pus ordine în toate reţelele de rele, apoi am trecut la curăţenia de primăvară în Bulgaria. Alte bordeie, alte obiceie, dar tot ca mine a fost. Am făcut raiduri şi în Albania, unde Roni pierduse controlul rău de tot. L-am împuşcat pe rivalul lui în centrul Tiranei, fără să-mi dau jos casca, apoi m-am urcat pe motocicletă de parcă ieşisem la promenadă.

M-am oprit în Belgrad.

— Ce mai faci tu, domnule tovarăş?

Nu cred că asta îşi dorea, dar întrebarea lui Mişa, pusă pe tonul obişnuit, vag flegmatic, al lui Liviu, m-a cutremurat. Da, era un semn de oboseală, sau poate doar efectul post-adrenalină. Cred că ambele variante erau corecte. Ar mai fi rămas punctul e, cel la care scria cu litere mici *nu vreau să ştiu*.

M-am trezit dând un răspuns prea criptic, chiar şi pentru mine.

— Am uitat ce fac, inginericus maleficus.

— Hm. Nu are rost să iei Ginko Biloba, nu ajută.

— Ce dialog tâmpit, iartă-mă. Bem o şvivoviţă?

Am băut. Am râs. Am făcut planuri. Am plecat. Era mai bine, aşa mi-am spus, speram să mă ţină părerea asta ceva mai mult timp.

*

Am devenit inculpat, urmărirea penală era pe repede înainte. Condamnarea dictată prin sentinţă a fost neiertătoare ca o notă de plată a unui vin necunoscut de scump, am primit doisprezece ani pentru spionaj, pentru iniţierea unui grup infracţional organizat, pentru atentat la siguranţa naţională. Cred că judecătorii mi-ar mai fi dat încă cinci ani dacă ştiau că dimineaţa am prostul şi periculosul obicei să mă scarpin în nas.

Acasă jale. Marcel şi Gruia stăteau ca la pază, Eliza se cocoşase, am văzut-o aşa pentru prima oară în viaţa noastră.

Giurgiu. Penitenciar de maximă siguranţă. Carantină.

Nu era rău deloc, ba chiar aş putea spune că era îngrozitor, ha. Lipsa oglinzii mă forţa să mă privesc în interior, în sertare, unde aveam multe facturi neplătite, multe plăţi nefăcute. În prima noapte am visat că mâncam hârtie, banii căzuţi peste mine şi plini de mucegaiuri, ca o brânză franţuzească făcută în China, din şlam petrolier.

Acolo se moare de dor, de foame, de boală, de neşansă, de viaţă terminată, fix ca dincolo, fix ca afară. Era prea târziu pentru asta, Mihnea avea dreptate.

Şi eu aveam dreptate, doar sunt om rău. Îmi doream să pot să cânt, să desenez, să scriu. Am reuşit să iubesc şi

să rănesc. Nu m-am oprit niciodată la timp, n-am înţeles că *trebuie* să aleg. Adevărul juridic este teribil de diferit de cel real, prin urmare şi termenii îşi schimbă nu neapărat sensul, cât mai ales aşteptările şi finalitatea.

Mă aşteptam să îmi găsesc liniştea, să dorm ca un prunc în prima noapte. Am stat ca un cuc, am tăiat iarba în microfilme, scenele în scenete şi viaţa în vieţuiri. Mi-am dezgropat amintiri, ca un şaman nebun, prăjit de pipa războiului sub steag de predare condiţionată de culoare. Tataia, tata şi bunica erau izgoniţi şi trişti, dar tot nu reuşeam să-i înţeleg şi nici nu mai căutam sensurile lor.

Mi-am spus că măcar subiectul ăsta îl terminasem, era fumat, uscat, mort.

A doua zi ne-au adus tipizatele, lista cu persoanele care ne pot vizita, lista cu cele zece persoane pe care le putem suna. Necăutaţii se ofereau să trec pe lista lor numere de telefon, să îi sun de pe contul lor. Ierarhie de puşcărie.

Am ales să trec doar telefoanele mele. Eliza, Marcel, Gruia, Fane, Mimi, doi avocaţi, celălalt Mihnea, mama, Rux. Nu, Rux nu, l-am pus pe Mihnea al meu, cu numărul pe care îl avea odată. Nu, nici celălalt Mihnea, am pus-o pe Miruna. Încă mai avea activă căsuţa vocală, insistam să-i plătesc abonamentul.

Dura câteva zile până primeam cardul pe care-l puteam folosi să sun. Venea şi cu un cod de bare imprimat pe el.

A doua noapte. Fără somn, fără vise.

Cum plătesc? Chiar plătesc? Vor mai plăti şi ceilalţi? S-a încheiat factura? A doua zi. Fără mâncare, fără chef. Multe atenţii, treceau pe lângă mine. A treia noapte. Fără.

A treia zi. Luni. Am primit cardul. Oare contează? Ce să le spun? Mai are rost să mint? M-am furat destul. Fără mâncare, fără sens.

A patra noapte. Atât.

A patra zi. Am cerut telefonul. Am scanat codul de bare. Pe cine sun? Am pus telefonul în furcă, de parcă i-aş fi cerut scuze.

M-am întors. M-am întors pe dos. Am sunat-o pe Miruna. De nouă ori.

— Bună, sunt Miruna Iliescu, momentan sunt la ore sau n-am chef. Mai sună-mă, poate ai noroc. Mi se împăienjenise viaţa. Mi se dusese pulii de suflet, cu tot cu sufletul meu.

Aveam voie să dau doar zece telefoane pe zi.

L-am sunat pe Mihnea al meu. A sunat de trei ori şi a răspuns o singură dată.

— Da, frăţică, bine ai venit.

Era vocea lui Bibi. Nu m-a mirat deloc, îl aşteptam ca pe o îmbrăţişare, ca pe o linie de sosire.

— Hai, că ai picat taman bine, ţi-l dau pe un tip de aici, Liviu, cică păzea receptorul împreună cu un sfânt. A, am uitat să zic, aici nu bagă niciodată publicitatea când e filmul mai mişto. Hai, tăticule, intră pe fir, e bine.

Ieşea fum din receptor, un fum roşiatic de iarbă bună, care mă întrista de două ori mai tare.

— Arăţi ca dracu’.

Am încercat să glumesc.

— Să mă vedeţi dimineaţa când sunt nerujat…

— Domnule tovarăş, e poarta largă aici, nimereşti repede, nu te grăbi, mai chibzuieşte.

Era cam târziu. Intrasem pe fir, eram ca într-o coardă de chitară, pe fundal cânta The Cure, A Forrest, arzând coduri de bare şi zăbrele imprimate în cardul plasticat.

Mă priveam din spate cum mă destram.

Eram trist că nici nu-mi mai era dor de mine.

Alb. Alb. Foarte alb. Dumnezeu alegea rochia de mireasă.

Ziua a cincea.

Am băut ceai, am mâncat biscuiţi şi mi-am imaginat un mic dejun cu regina Angliei.

Am făcut sport şi mi-am imaginat că mă culc şi visez plaje însorite, dar am mâncat şi am făcut sport, din nou. Am vorbit cu Eliza, cu Marcel, cu Gruia, cu Mihnea

celălalt. Era bine.

Noapte a cincea a trecut ca un shot de tequila, prea repede, prea puţin, fără dureri de cap. Ziua a şasea.

Am descoperit oamenii. Erau amuzanţi, erau vii. Sport, proteine din conservele de la Scandia. Iar sport, o carte, telefoanele din ziua de dinainte. Era bine.

Ziua a şaptea.

Am uitat de noaptea a şasea. Şi ea m-a uitat pe mine, nu mai prezentam interes.

La fel. Linişte. M-am odihnit. A fost bine. Vizită. A fost foarte bine. Am fost mai mulţumiţi. Eliza mi-a spus că Mihnea se însoară, fata cu care era rămăsese gravidă şi aşteptau o fetiţă. Minunat, miraculos, o zi potrivită să trăieşti.

Era de repetat.

Am luat-o de la început, dar cu alte zile la debut. Totul se rezuma la săptămâni. Cum se mănâncă un elefant? Bucăţică cu bucăţică.

*

— Cică în Suedia, dacă te declari femeie, chiar dacă eşti bărbat, ăia te duc la pârnaie de pizde.

— Ai fost tu în Suedia, fraiere?

— Nu, a fost sor-mea la Oslo, ea era cu ţâţa afară şi bărba-su era cu maradona şi cu alba-neagra.

— Oslo e în Norvegia, bă, Continent, degeaba te cheamă aşa, habar n-ai.

— Ştiu unde e Oslo, sor-mea are cunoştinţe de prin Suedia, mă.

— Cât ai mandatu'?

— Douăştrei de ani.

— Te mai caută cineva?

— Cine?

— Pula mea, tu ştii, ai tăi, mă, mă-ta, tac-tu, nevasta…

— Nu, nu poate.

— De ce? E plecaţi p-afară?

— Nu, i-am mierlit io pă toţi.

— Aha…

— Se dă dileala, ce ştii, bos?

— Se scade din pedeapsă.

— Nu din mandat?

— Ştie ei, bre, ce ne batem noi capu'? Ei ştie, e veaţă grea aicea.

— Cine te-a pus să ajungi aici?

— Sărăcia şi norocul mort.

Puşcăriaşii nu se mai întorceau cu spatele când trecea vreun major, era zgomot continuu, scandal, bahaus.

Curtea de aer nu mă ajuta deloc, numai betoane în jur, singurele plante erau purtătorii dialogurilor sterile, repetate, mereu purtate de alţi pârnăiaşi, dar care surprinzător păreau aceeaşi.

— Coaie, abia aştept să mă liberez, am un pont, să ies iar pe trotuar la trening nou, să-mi sară bişţarii din buzunar, mânca-ţi-aş să sune tilifoanele după marfă ca turbaţii!

Am cerut să mă scoată la muncă, oricum prea mă coconeau toţi. Am primit cea mai grea muncă, ha, de bibliotecar, eram toată ziua singur cuc. Odată cu mormanul de cărţi am moştenit un ciot de trandafir japonez, care părea încă viu. I-am adus pământ proaspăt şi l-am primenit, am tăiat ramurile uscate, l-am mângâiat şi i-am povestit de copiii mei. Încă nu i-am spus că voi fi bunic, mi-era să nu spună şi altora.

Am început să aranjez cărţile, conform sistemului decimal, al lui Dewey. Mi-a luat două luni.

Am început să le fac fişe. Încă trei luni.

În camera liberă am început să predau pentru clasa a doua şi a patra, cu clienţi care aveau nevoie de zile câştig şi de ieşire din celulă. Unii adormeau după primul sfert de oră.

Am adus videoproiector şi s-a mai colorat atmosfera, se adormea abia spre finalul celor două ore, cu pauză de ţigară. Am observat că ţigara era sfântă, niciun gardian nu grăbea vreun deţinut care fumează. Alte timpuri, se renunţase de prin 2003 la zeghe, lumea venea în trening, fracul penitenciarului. Nu aveau voie în şlapi decât inapţii

cu diabet, cu picioarele lor umflate, cu pete negre.

Mihnea nu-i invitase pe niciunul dintre ai lui la nunta restrânsă. Gruia s-a dus neinvitat, s-a bucurat ginerele. S-a furat mireasa, a adus-o înapoi Marcel, la braţ cu Eliza.

Îmi făceam de lucru cât mai mult. Timpul devenise un altfel de inamic, se scurgea prea încet. Un an, treizeci de săptămâni şi şase zile.

*

Vizită, pachet, ziua mea, Eliza, Marcel, Gruia şi nişte poze.

— O cheamă Miruna.

Mi-am înghiţit disperarea. Ce copil frumos!

— Mihnea a botezat-o aşa?

— Soţia lui, Matilda, a insistat, el s-a bucurat. O strigă Minuna.

— Ea e Matilda? Cea din stânga, cu fetiţa în braţe?

— Da, ea. E foarte frumoasă, sunt colegi de doctorat, ea este asistentă universitară la facultate.

— Da, este foarte frumoasă, seamănă cu tine…

— Şi ea a spus la fel, a fost foarte surprinsă.

Fericirea îţi suflă din spate cu şoapte perfecte, calde sau răcoroase, după bunul plac al binecuvântatului care o primeşte. Pe mine fericirea m-a trimis înapoi şi înainte, tot pe covorul fermecat pe care învăţasem să plutesc în urmă cu o veşnicie.

— O vedeţi des pe Miruna cea mică?

— Nu prea, mai vine uneori Matilda cu ea pe la noi, Mihnea niciodată.

— Eh, hai, vine, vine, e o fiinţă minunată, să ştii, tati, o aduce cel puţin săptămânal, e mami disperată să o tot vadă, a insistat Gruia să detalieze ce înseamnă uneori-ul Elizei.

— De ce nu mergeţi voi la ei?

— Am fost eu, a revenit muntele meu de băiat, dar nu eram prea bine primit, adică Mihnea nu era acasă, iar Matilda mi-a spus că nu vrea să o certe şi să îşi strice mersul lor…

— Cum merge acasă?

— Excelent, nu avem niciun motiv să ne plângem, dimpotrivă, doar că ne lipseşti foarte mult.

*

A fost o jumătate de an minunată. Îi povesteam trandafirului meu japonez, pe care-l numisem Firicel, că sunt un bunic norocos, că sunt în general prea norocos. El se întrista uneori când mă mirosea că zâmbesc strâmb şi plângea petale. Îmi mai făcea cadou în unele dimineţi boboci noi de flori.

*

Fane Geolgău dădea raportul săptămânal.

— Naşule, ne omoară, bre, ăsta nou, băiatu' ăsta care ne tot ia din firimituri. Mi-a împuşcat în cap doi băieţi săptămâna asta. Drept între ochi, morţii lui, cică s-a tras cu pistolul, de la treizeci de metri. Săptămâna trecută a împuşcat trei băieţi de-ai lui Mimi şi doi de-ai lui Vagon, fix între felinare. Nasol e că s-a cam speriat lumea, mie nu mi-e de ăia mierliţi, că oricum erau nişte zdrenţe de oameni, răi, foarte răi şi cam scăpau gaz, adică dădeau cu sifon şi tot scăpau din relele lor, că băga pe alţii, da' n-am avut eu o cheie bună să-i încurc şi să-i dovedesc.

— Cine e băiatul nou, cât de mare are brigada?

— Păi tocmai aia e, că multă lume vorbeşte, da' nu l-a văzut nimenea până acuma, bagă comerţ cu pastile noi, iarbă de cea mai bună şi cocaină şmecheră, roz şi pură, fără căcaturi cu paracetamol, curată de îţi vine s-o haleşti, ştii ce zic, naşule!

— E tânăr?

— Nu ştiu.

— Hm. Ne deranjează rău?

— Eu aş zice că deloc, de ce să mănânc căcat, pe ăilalţi îi curentează mişto, din ai noştri nu muşcă, adică au mai fost băieţii ăştia de ţi-am zis, da' am zis bodaproste c-am scăpat de ei, lua-le-aş limbile în pulă de sifoane!

— Pare miliţian pus pe treabă. S-o fi uitat prea mult la HBO.

— Se poate…

— Altceva?

— E biiine, gropile de gunoi duduie, canalizarea la fel, acuma s-a apucat al tău, Gruia, să facă îngrăşăminte din căcatu' pe care-l tragem noi şi-l vinde în Austria, de parcă ăia nu se cacă destul! Toate bune, tu ne trebuieşti, că lumea se schimbă mereu, dracu' mai ştie unde ajungem.

*

Uite aşa au mai trecut vreo trei luni.

Fane nu venise săptămâna aia, o fi fost bolnav. Eram într-o celulă de patru paturi, unul din băieţi fusese trimis la spital, la Colibaşi. S-a deschis uşa celulei şi gardianul m-a chemat să-mi spună ceva. Cerul s-a prăbuşit iremediabil, nimic nu mai putea schimba asta. M-am împleticit spre pat, de parcă mi-aş fi pierdut bateriile, o jucărie bătrână şi imposibil de reparat.

Gruia a intrat ca la gala de premiere. M-a luat în braţe.

— Tati, gata, facem grădiniţa împreună!

Da, îmi dau şi eu seama, e fază de pizdă-plânge, dar nu mai contează, m-am zguduit, l-am posedat pe El şi o liotă de aghiotanţi, sfinţi, arhangheli. Apoi le-am cerut iertare. Le-am explicat. Orice, dar nu el, nu Gruia, pula mea, sunteţi divinităţi, el e mai important pentru mine decât voi, fraierilor, nepăsătorilor, nenorociţilor, morţii mamii voastre, lua-v-aş aura în carici.

— Ce cauţi tu aici, Gruia, tati?

— Mi-era foarte dor de tine, tati, am recunoscut ce n-am făcut. Nu contează, nu mai puteam respira fără tine, tati.

M-am întrebat cât a fost el, cât am fost eu. De ce el?

Maică-sa îmi reproşa adesea că e prea evidentă preferinţa mea pentru el, că îi rănesc pe ceilalţi. S-a făcut dimineaţă. Soarele se ascundea în morţii lui, de ruşine, trăsese perdelele.

— Gruia, ce dracu' a fost în capul tău, nu ţi-am spus să ai grijă de maică-ta?

— Am, tati, am. Cred că am, poate că nu tocmai, dar nu mai puteam trăi aşa.

*

Trei luni cu el. Doamne, ce bărbat am crescut eu şi maică-sa!

*

M-a anunţat şeful de secţie că sunt pus pe cursă.

M-a mirat mutarea mea la Rahova, dar mi-era mai bine acolo, eram mai aproape de casă. Mi-am luat adio de la trandafirul meu japonez şi am pus un necăutat să-mi strângă calabalâcul şi să mi-l care la dubă. Am strecurat o rămurică de-a lui între castroanele de tablă.

— Cât facem până acolo? Ajungem într-o oră?

— Nu, domnu' Martin, vreo două ore, că trecem mai întâi pe la Jilava, să lăsăm trei băieţi şi mai avem doi pentru spital.

— Nu plec.

— Ăăă, staţi liniştit, vine şi fiul dumneavoastră, e în regulă, aşteptăm ordinul de mutare.

Mi-am luat o carte după mine, una al cărei titlu m-a atras, ceva de genul de ce fac oamenii buni lucruri rele. Ciudat lucru şi ăsta, prima melodie pe care am auzit-o când am ajuns la închisoarea din Giurgiu a fost Better Man şi mă asiguram că e un semn. Nu mi se pare că aş fi un om mai bun. Poate asta înseamnă reeducarea, să devii atât de bun încât să nu mai ai conştiinţa acestei stări. Mă pufnea râsul.

Scaunele de plastic din dubă mă duceau cu gândul la un stadion din copilăria băieţilor, cred că Olimpia sau poate altul. Mai aveau scaune de-ăstea la Arena Naţională, l-or fi luat de pe SEAP.

S-a auzit un jbuf, ca un atac de albină. Ştiam bine despre ce e vorba în poezie, ce vrea să spună poetul.

Primul cartuş a ricoşat şi s-a înfipt undeva în stânga mea, după ce perforase scaunul de lângă mine. Al doilea a nimerit cauciucul, au urmat mai multe, probabil în şofer. Treabă de amator, bine că nu aveam cătuşe, m-am lipit de podea, toţi ceilalţi erau ochi beliţi pe geam. L-am culcat pe Gruia lângă mine, apoi l-am tras spre dreapta, se trăgea din stânga.

— Mânca-ţi-aş ia uite ce fuge gardienii, coaie, să

moară mama, uite ce de sânge curge din ăla!

— Ia uite la ăla pe câmp, rupe bocancii, e căcat pe el, să moară copiii mei, bididiule!

Uşa metalică s-a rupt şi cel care a intrat a tras în aer. Fără ricoşeu. Erau gloanţe oarbe. I-am sărit la gât, am văzut tatuajul şi mi-a trecut. L-am urmat tăcut ca un înţelept.

*

— Naşule, direcţia e Turcia, acolo e ordin de la domnul Marcel, te facem ca în poza de la buletinul nou, doamna Eliza ne aşteaptă deja.

— Gruia, eşti rănit, tati?

— Nu tocmai, am lăsat ceva sânge de la mine şi te-am crestat aici pe braţ pe tine.

— Duba o să sară în aer, stai liniştit, băgăm cadavre proaspete, da' ne trebe ADN, d-aia sângele. Fane era extrem de vizual. Dădea din mâini ca un erou care reda tehnica zborului de ora trei, printre etaje care se grăbesc pe o stradă cu sens unic.

*

După graniţă ne-au atacat opt maşini, intrasem deja în Bulgaria de vreo oră.

Pe mine m-a luat un gunoi, Mile, un fost partener mai fomist de-al lui Boiko. Era de pe lângă Mangalia, cred, dar se aciuiase în Bulgaria de copil. El ţinea morţiş să mă termine. Era din leatul meu, din garda veche, mai avea respect pentru legile noastre, ale celor fără de lege. Nu mai ţin minte de ce i se zicea Mile şi nici nu îmi mai băteam capul.

Gruia era legat de copac, în spatele meu, capul lui Fane se scremea la mine de pe un buştean.

— Mile, ce faci, mă, cu băiatul meu?

— Îl las legat aici, trece câte cineva pe la două zile, o să scape. Noi nu ne dăm la familie, asta e legea.

— Da, asta e legea.

— L-aş fi mierlit, să ştii, mi-a dat ceva de furcă şi m-a tăvălit niţel, e bine făcut.

— Cine te-a plătit?

— Nimeni, Martin, am crescut şi eu, iau bucata mea de Bulgaria.

— Aha, corect, te-ai făcut băiat mare…

— Ştii cum zicea nea Fane, să-ţi crească mica mare, Mile, aşa îmi spunea.

— Nu ţi-a prea crescut, mi se pare că s-a copt de tot şi a căzut.

*

Re-capitulare.

*

Am privit cerul.

Mă gândeam că la mijlocul distanţei dintre cer şi pământ se află tot cer.

— Auzi, ca ultimă dorinţă, poţi să-mi dai un cer frumos?

— Cerul e cer, nu se ia pe gustate.

— Nu pot să-i dau un dop să-l încerc, aşa, ca pe pepene?

— Cu ce?

— Cu privirea.

— Bine, priveşte-l repede. Oricum, dacă nu îţi place, poţi să închizi ochii. Ştii bine că după ce-ţi zbor creierii mori în câteva secunde. Meriţi o moarte curată, nea Martin.

Vocea academică din celălalt capăt al ţevii pistolului era plată şi lipsită de pasiune ca un arici călcat de trei camioane.

— Ai dreptate, prefer să-l privesc, oricum ar fi. Dacă închid ochii o să mă simt ca atunci când merg la drum lung cu aerul condiţionat dat pe recirculare, de mă ia capul.

Mă uitam spre cer şi îmi priveam viaţa din spate, cum se duce. Fugea. Am rugat-o în gând să se mişte ceva mai încet. Mă ducea şi pe mine mintea că nu prea mai e timp să despic firul dacă am trăit bine sau rău, frumos sau urât. Timpul îmi fugea şi el, grăbindu-se după vremurile scurse, a dracului prietenie legaseră amândoi. O certitudine mă mângâia însă drăgăstos: da, am avut o viaţă plină. Da, am trăit.

S-a auzit piedica ridicată. S-a auzit şi împuşcătura. Am trăit.

*

**

Creierii lui Mile se scufundau în noroi, zoaie disperate care nu ştiau să înoate, agăţându-se de cioburi de ţeastă cam cheală.

Gruia râdea, în dreapta mea, ca un zeu dextrogir.

— Tati, e prea devreme să mori! Cucu! Ne-am înţeles că o să mori la ora nouă seara, când îţi pun eu Piano Man, ce Dumnezeu!

Gruia nu avea armă. Fane era mort. Nu mă prea ducea mintea să ghicesc cine trăsese.

Dincolo de pistol era Miruna, puţin mai înaltă decât mi-o aminteam şi cu o cicatrice măricică pe frunte. Fuseseră două focuri.

M-am uitat spre stânga, de unde venise al doilea foc. Mihnea îmi zâmbea. Fusesem convins, de la bun început, că el îmi găseşte fata şi tot el este noul băiat rău din oraş, tipul care nu greşeşte când pune mâna pe un pistol. Băiatul lui tata.

Miruna mi-a întins o sticlă de apă. M-a luat în braţe, cum făcea ea mereu, mi-a înfipt unghiile în ceafă, cu sete. Nu, nu visam.

— E pe bune, tati, m-a mirosit fata mea. Scuze întârzierea, dar tot nu m-am hotărât la ce facultate să dau, am avut o amnezie prea lungă după ce am fugit din grajdul ăla.

Apa din sticlă se făcuse vin. Şi era bine. Şi ne-a plăcut.

*

Deocamdată cam atât.